

ΟΧΛΟΣ

№ 345

Κ. Τ. ΚΑΡΥΩΝ Α. Ε.

ΜΙΣΘΑΙΑΣ

ΟΙ ΚΥΡΙΩΤΕΡΕΣ έφευρέσεις

Ο μίστερ Όκς και τα... δούματά του

Υπάρχει στην Αμερική ένας άνθρωπος, που περνάει τον καιρό του κάνοντας τις πιο εξωφρενικές και κωμικές εφευρέσεις. Οι εφευρέσεις του αυτές δεν έχουν καμιά πρακτική αξία και δεν χρειάζονται συνεπώς να εξασφαλίσουν με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας. Κι όμως έχουν κάμει περίφημο τον εφευρέτη!

Το όνομά του είναι Ρούσσελ Όκς, και μένει στην πόλη Γουόκερ, της πολιτείας Ουίσκονσιν. Περιγράφει κάθε τόσο στο ραδιόφωνο τις καινούργιες εφευρέσεις του, κάνοντας τους ακροατές του να σκάζουν στα γέλια... Έπισης δίνει χιουμοριστικές διαλέξεις, όπου το κοινό γελάει με την καρδιά του, περισσότερο παρά με την άσπιότερη κωμωδία του θεάτρου ή του κινηματογράφου.

Έχει επιδοθεί από πολλά χρόνια στην παράξενη αυτή «δουλειά». Κάποτε, στο 1935, ένας φίλος τον προσκάλεσε να παρουσιάσει μερικά απ' τα εξωφρενικά μηχανήματά του σ' ένα συνέδριο που εδίδετο στο Μίλγουοκ. Πραγματικά, τη βραδιά του γεύματος, ο Όκς έφτιαξε επίσημα ντυμένος κι' ανήγγειλε τη... συμβολή του στην Έπιστήμη με την εφεύρεση του «υδραυλικού αναστήρα». Συγχρόνως έδειξε το μηχανισμό του και τη λειτουργία του.

Έσκυσε λίγο νερό μέσα σ' ένα χωνί, το νερό έπεσε σ' ένα σφουγγάρι και το μούσκεψε. Το σφουγγάρι βάρυνε και, με το βάρος του, άνοιξε μια κατακτά, απ' όπου γλύστρησε έξω ένα λασοκίνητο ποντίκι, έπρεσε πάνω σ' ένα δισκάκι κι' έκαμε ν' αναστήσει ένα ζύλο με μια βελόνα. Η βελόνα τρύπησε ένα λασοκίνητο μπαλονί. Με το ακάμιο του μπαλονιού, έπρεσε ένα βάρος, το οποίο γύρισε ένα μικρό αμυρδοτροχό. Ο τροχός τρύπησε έτσι πάνω σ' ένα... σπρίτο και το άναψε!

Καταλαβαίνετε λοιπόν τώρα τι είδους είναι οι εφευρέσεις του Όκς... θέλτε να μάθετε και μερικές άλλες: Ένα αόριτο κουτάλι της σούπας.

Ένας δίσκος της εκκλησίας με κόκκινο λαμπάκι που ανάβει μόνο όταν πέσει σ' αυτόν ώριμο νόμισμα. Μία πολύπλοκη λαβίδα που έπιτρεπει το βούτηγμα ενός κουλουριού στον καφέ χωρίς να καίγονται τα δάκτυλα και χωρίς να σπάει ο καφές στο τραπέζι-μάντιλο. Ένα μαχαίρι, με το οποίο μπορεί κανείς να φάει... μπιζέλια, χωρίς να του πέσουν. Ένα μικρό ξεσκονιστήρι, που δίδωνει τις μύγκες πάνω από ένα αντάνοις. Ένα ψάθινο καπέλλο για... δούλους τρώνε πορτοκάλλια, εφωδιασμένο μ' ένα είδος βελού, που προφυλάσσει το πρόσωπο απ' τα τινάγματα του ζουμιού και που έχει δυο τρύπες για τα μάτια και μια για το στόμα...

Πολλές απ' τις εφευρέσεις του Όκς οφείλονται σε υποδείξεις των φίλων του. Κάποιος γνωστός του παρεπνεύει κάποτε ότι, παίζοντας γκόλφ, είχε χάσει τρία τσιπ.

Σας χρειάζεται ένα τσιπ, που να βρίσκεται μόνο που! παρεπνεύει ο Όκς.

Και πραγματικά, δεν άργησε να το έπινόησει. Η-ταν λασοκίνητο, με διάμετρο 10 πόντους και μ' ένα εσωτερικό μηχανισμό ο οποίος, με μια έλαστική πιέση, έκανε να ξεπεταχτεί μια κόκκινη σημαία και ν' ακουστεί ένας ήχος σαν σάλπισμα! Με τον τρόπο αυτό, ειδοποιούσε από μακριά τον ιδιοκτήτη του που βρισκόταν.

Έπισης ο Όκς έχει εφεύρει ένα είδος ακουστικών, που έπιτρεπουν, όταν τα φορη κανείς στον κινηματογράφο, ν' ακούει αποκλειστικά και μόνο τους διαλόγους του φιλμ κι' όχι τις ένοχλητικές κουβέντες των άλλων θεατών! Ένα φίλτρο δέρος, που εφαρμόζεται πάνω στη μύτη, προστατεύει αυτόν που το φορεί απ' τη μυρωδιά του μαγειρέματος των κρεμμυδιών!

Αλλά ο Όκς φρόντισε έπισης και για τον ύπνο των συνανθρώπων του. Θα ξέρετε, βέβαια, ένα συνήθειο τρόπο καταπολέμησης της άπνειας: Να βάλετε με το νου σας ότι ένα κοπάδι άρνια πετούν στα φράκτα, και να τα μετράτε ένα-ένα, ως ότου σας πάρει ο ύπνος. Για να σας απολάττει λοιπόν απ' αυτόν τον κόπο, ο Όκς έφτιαξε ένα μηχανήμα μ' ένα ψεύτικο άρνια που πηδάει διαρκώς πάνω από ένα φράκτι. Ένας μηχανικός άρτιστης μετράει αυτόμάτως τα πηδήματα και γράφει το συνολικό άριθμό τους.

Δεύτερη εφεύρεση του Όκς έπιτρεπει στους κοιμωμένους να σβύνουν το ηλεκτρικό φως... με το ροχαλιτό τους! Πέφτουν δηλαδή στο κρεβάτι τους, χωρίς να χρειάζονται ούς ούς προηγουμένως το φως, και βάζουν στο στόμα τους την άκρη ενός έλαστικού σωλήνος. Αφού αποκοιμηθούν, στέλνουν με το ροχαλιτό τους άέρα σ' ένα είδος αντίλα, όπου αναπνέεται σιγά-σιγά πείσις. Άνεβαίνει έτσι ένα έμβολο, που κρατάει ένα κερί. Η φλόγα του κεριού φτάνει σε μια μεταλλική βέργα και την ζεσταίνει. Με τη διαστολή της μετακινείται ένα ψεύτικο χέρι, πιέζει ένα ηλεκτρικό κουμπι και σβύνει τη λάμπα!

Αν δεν κοιμούνται σε τίποτε άλλο οι ένοσηρές του Όκς, κάνουν τουλάχιστον τόσους θάλασσους να γελούν με την καρδιά τους. Δεν είναι κάτι κι' αυτό, στα σημερινά άσκημα χρόνια;

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ιστορικά διηγήματα

Είχαν κλείσει πιά ερίρη οι καρθολικοί κι' οι σουνετόι. Κι' όλα έδειχναν ότι είχε τελειώσει η εποχή των αίματων θρησκευτικών πολέμων. Οι άπαδοί του ναυάρχου Κολινού κυκλοφορούσαν τώρα έλευθεροί στο Παρίσι. Μέσα στους κύκλους τους, ξεχώριζε η γοητευτική Έλίζα, χήρα του στρατηγού ντε Λαμπερζ. Τα νεύματά της, η ξανθή άμορφία της, το όνομά της και τα πλούτη της συγκέντρωναν γύρω της άμέτρητους θαυμαστές. Αυτή όμως, περιποική και γελαστή σε όλους, δεν έδειχνε ιδιαίτερη προτίμηση σε κανένα.

Αυτή απ' αυτούς ήταν οι πιο έπιμονοί. Ο πρώτος, ο Μπερνάρ ντε Σακρεμόν, ένας σωστός Ηρακλής, φανατικός καθολικός, άνεκτόν τους σουνετούς μόνο για χατήρι της Έλζας. Άν δεν τον συγκρατούσε η γλυκιά ματιά της, που τον έκανε ευχισχέμο, θα φερνόνταν σ' ένα βάνουσα και προσθαπτική στους θρησκευτικούς αντιπάλους του.

Ο άλλος, ο Μάρκος ντ' Άρζελέ, άνηκε σε μία απ' τις πρώτες οικογένειες των σουνετών. Ήταν ντροπαλός, λιγομυλτός, αλλά τα μάτια του έλαμπαν από μια παράξενη φλόγα. Περνούσε ζωή άποτραγμένη, άπασχολημένος με τη μελέτη των «άποκρυφών» έπιστημών. Ή μόνη του διασκέδαση ήταν η ζωγραφική.

Η Έλζα άκουγε πρόθυμα και λίγο θοισμένα τις διηγήσεις των κατορθωμάτων του πολεμιστή Μπερνάρ, κι' ένοιωσε άσυναίσθητα τη γοητεία που σκόρπιζε τα λόγια του μάγου σουνετού. Εύρισκε στον ένα ή τον άλλον δύναμη και στον άλλον τη λεπτότητα του πνεύματος. Τους άφινε να διεκδικούν την εύνοιά της, χωρίς να την προσφέρουν σε κανένα.

Έπι τέλος, βρέθηκαν κάποιοι σουνετούς, που τις υπέδειξαν ότι δεν ήταν σωστό να εκτίθεται έτσι σε πανηγυρία άπαγορευμένα, παγίδες του Σατανά. Κι' η Έλζα, ντροπισμένη, έσκυψε το κεφάλι της, παρεδέχθηκε ότι είχε άδικο και... όσο κι' αν αυτό τη στενοχωρούσε-έκλεισε την πόρτα της στους δυο θαυμαστές της.

Ανώρα ο ντε Σακρεμόν τριγύριζε κάτω απ' τα παράθυρά της, κάνοντας να πετούν σπιδες τα πέταλα του άλόγου του... Στο τέλος, άναγκάσθηκε να παραιτηθεί και να φύγει, θλαστήκωντας τα «άναθεματισμένα θηλακά».

Ο ντ' Άρζελέ, που ήξερε την ασυμπρόπτη της καινούργιας θρησκείας των σουνετών, υποτάχθηκε δίχως διαμαρτυρία. Έστειλε μόνο στην Έλζα έναν πίνακα, που είχε ζωγραφίσει ο ίδιος και τον είχε έπειτα υποβάλει σε κάποιες παράξενες και μυστηριώδεις μηχανικές κατασκευές. Το κόδρο αυτό ήταν το πορτραίτο του, έμπιστομένο με το ψυχικό του ρευστό.

Η Έλζα το κτύπησε, χαμονελάωντας. Της φάνηκε ότι έβλεπε στο βάθος των ζωγραφισμένων ματιών τη λαμψη που είχαν οι ματιές του Μάρκου. Πραγματικά, το πορτραίτο φαινόταν σαν ζωντανό. Ο καλλιτέχνης είχε εξαντλήσει όλο του το ταλέντο, για να εκδηλώσει έτσι τον έρωτά του στην άμορφη χήρα.

Μη θέλοντας να προκαλέσει καινούργια σάλια εις βάρος της, η Έλζα κρέμασε το πορτραίτο πίσω απ' την πόρτα μιας μικρής και σκοτεινής γκαρνταρόμπας.

Από τη στιγμή εκείνη, άρχισε να νιώθει κάτι παράξενο... σαν να βρισκόταν διαρκώς γύρω της κάποιο άόρατο πλάσμα! Της φαινόταν ότι ένας κρυφός μάρτυς παρακολούθεσε όλες τις κινήσεις, όλες τις άνευροπλησίες της. Τόσσο δεν τη φόβιζε καθόλου ή άλλόκοι αυτή έντύπωσι.

Ένα βράδυ, μόλις είχε πείσει στο κρεβάτι της, τινάχθηκε πάνω. Κι' αυτή τη φορά φοβήθηκε! Κάποιος βρισκόταν εκεί... κάποιος που δεν ήθελε να την άφισιν να κοιμηθεί!

ΜΟΡΙΣ ΝΟΥΥ

ΕΤΟΣ Η'

ΑΘΗΝΑΙ, 8 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 345

Θανατικός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία: Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ και Σία—Διεύθυνσις: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 70

ΤΟ ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο νέος χορός

Η Τερψιχόρη ξανάπασσε δουλειά. Μούσα του χορού, είχε μείνει άνεργη επί τέσσερα χρόνια που ο νέος χορός ο οποίος χορεύονταν στην Έλλάδα ήταν ο χορός του θανάτου. Τώρα που άρχιζουμε να σηκώνουμε κεφάλι ξανάέπισης κι' ο χορός της δόξης του. Οι καλοκαιρινοί μήνες δεν είναι η άποχή που τον ένοιει. Τόση άμως είναι η δίψα, ώστε οι έραστές του να μην προσέχουν το ήμερολόγιο. Χορεύουν όπου βρεθούν κι' όπου σταθούν. Κάθονται να φάνε στην ταβέρνα και μόλις άόση το σούνθημα το άκοντύνει και το πιάτο, άφινουν πηρούνια και μαχαίρια, διακόπτουν το γεύμα τους και άρμουν προς την πίστα. Συνοπτικά και κοσμικά κέντρα, όπου άποκεί λίγο κενό, όπου βρεθεί ένα σαζοφών, σε κάθε γωνία που έπιτρεπει την πανηγύρι αυτή των κάτω άκρων και χορευτικά ζεύγη σχηματίζονται και παραδίονται άκάθεκτα στο παλιό πάθος τους. Άκόμα και στις έκδρομες, στο βουνό και στη θάλασσα, μόλις άνηχηση κανένα βραχνασμένο γραμμόφωνο, σηκώνονται με τα μαυιά, με τα σέρτς, με τα σακκίδια στους ώμους, και στην άμμουδιά ή στα κατασάραχα στήνουν το χορό. Κάποτε όταν τους λείπει η μουσική καταφεύγουν στο τραγούδι, στο σφύριγμα, σε όποιο μουσικό όργανο έπινοήσουν.

Πανθηναϊκό φαινόμενο. Φαντάζομαι και πανελλήνιο. Γιατί όχι και παγκόσμιο; Και του προηγουμένου πολέμου το τέλος διαδέχθηκε η παγκόσμια χορομανία. Είπε η εκδήλωση της χαράς του ανθρώπου που ξαναγυρίζει στις χαρές της ζωής, το ξεμυριάσμα των άλλοσυνεμένων που νοιάζονται τα μέλη των έλευθερών από τις πείσεις του Άρεως, το κερί εκείνων που άντικρυσαν με τα μάτια τους το θάνατο.

Ξαναγυρίζει και τώρα η ζωή. Με έλασση άένθουσιασμού τη δέχονται οι μάρτυρες της κολάσεως του πολέμου. Άλλά άπαρχουν και οι κακόχμοι, οι ασήπτοι, οι συνωφισμένοι, οι άσκητικοί, οι ποικιριανοί. Και αυτών τη φωνή σας μετadidw σήμερα. Τη διαμαρτυρία ενός ήλιωμένου κυρίου που, άγνωστο πώς, παρσσύρθηκε σ' ένα κοσμικό χορευτικό κέντρο. Δέ στρέφεται γενικά εναντίον του χορού ή άρνη του. Το είδος όμως του χορού που χορεύεται τον άσμενίζει. Σουλκι είναι τόνος του. Έχει έκτοπισει όλους τους άλλους. Άπολύτη η επικράτεια. Τον χορεύουν με μανία. Δερδίστηδες που άργούν για να δώσουν τον Προφήτη τους. Ζεύγη λυσσώντων που έχασαν τον έλεγχο των πράξεών τους, που δέ διατηρούν την κυριαρχία στα μέλη τους και έξαλλοι σφυγγονται, άποθωδύνται, λακτίζουν, ξανασφυγγονται, περιπλέκουν τα πόδια

Το ίδιο θα γίνει σιγά-σιγά και με το νέο χορό. Η ήθική δεν είναι άπολύτη και άναλλογή. Κυμαίνεται κατά τόπο και χρόνο. Ότι φαίνεται άνηθικο φέτος, θα φανή ήθικα τον επόμενο χρόνο. Έδώ και λίγα χρόνια ναύτης έόλαγε τα λουτρά του Νέου Φαλήρου με τυχόν κανείς από τους κολυμητάς πλησίον το θαλάσσιο χώρο τον προηγουμένο για τις γυναίκες. Τώρα και να βέλετε ν' άποφύγετε την παρούσα γυναίκα, κατά την ώρα του υπανύσιος, σε θα βρήτε ποτέ μια γυναίκα της άκτής έλευθερη.

Άλλά και από χώρα σε χώρα διαφέρει η ήθική. Άπαρχουν χώρες άπου σας σφάζουν, σε μοχαίρι, αν σας δουν να χεστε στο πλευρό σας τη γυναίκα, που δεν άνήκει στην ιδιοκτησία σας. Όπου άπαρχουν έπισης χώρες μακρινές άπου η μεγαλύτερη προσέολη για τον οικοδεσπότη που σας φιλοξενεί είναι ν' άρνηθήτε τη συντροφιά της συζύγου του που σας την παρσάγει για τη νυχτερινή σας ψυχαγωγία.

Έτσι μπορούμε να πούμε ότι άνηθικο είναι εκείνο που δεν συμπίπτει προς το πνέμα και τις συνήθειες μιας έποχής. Μήπως έένος από τις συνήθειες της έποχής μας είναι ο νέος χορός; Άπομίες περιπτώσεις, έκδηλος αισθητισμός, ζωηρότης στις κινήσεις, τρελός ρυθμός, η ξεγονιάσια και για τα πιο τοιλήρα άνακαλιόματα, που άγγίζουν και έξερπνούν τα όρια του κυνισμού, ο πυρετός και η άνησχία, όλα τα σημάδια των καρτών μας σε χορευτική ένπνευσι. Ένα τέτοιο χορό που άποφύγει από την έποχή μας, οι λίγες διαμαρτυρίες των θεατών, άσων έντονης κι' αν είναι, δεν μπορούν να τον έμψιδίσουν στην άνάπτυξή του. Άποδείξεις η καταπληκτική έξαπλώσις που παίρνει Μεγάλος κατακτητής έχει κυριεύσει άλλόκληρη την πρωτεύουσα και με τη φόρα που πήρε είναι τουλάχιστον βέβαιο ότι θα συνεχίσει το δρόμο του χωρίς καμιά ένόχλησις να είναι ικανή να του τον περιορίσει.

ΚΑΙ ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ

Ο
ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Πανηγυρικός
Σελίδες

36

... ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΑΥΑΡΙΕΣ

Ός έδώ και μη παρέκει!

Εί, λοιπόν τ' άναγνωρίζω. Είμαι βλάκας με πέντα που χωρίς κανένα κέρδος όλο άφορμη γυρεύω την πολιτική να πιάνω και να σπών την κουβέντα και με πάθος και μανία έπι ώρες ν' άγορεύω!

Άπό πού κι' ως πού, ρωτώ, να μ' άπασχολούν έμένα οι καυμοί της άκούμενης; Και γιατί να συζητώ

περι της Άβασσιεύτου και της Βασιλευμένης; Έλα, Παναγία μου, έλα!

Για την τύχη την κακή μου με παρέσυρε κι' έμένα τις πολιτικές ή τρέλλα και, αντί μόνο την τύφλα να κυττάω τη δική μου, κοπανιέμαι και χτυπιέμαι, θιάζω άναρδρες κρουγές κι' άγνώστως ρωτιέμαι!

Δημοψήφισμα να γίνει ή να γίνουν έκλογές; Και να ήταν μόνο αυτό;

Έγώ, χάρην ποικιλίας, πηγα ν' άνακατευτώ και στις άγνοίες της Άγγλίας! Και η πείρα με διδάσκει πως άδικως έπενδην.

γιατί, ότι και να γίνει, αν θα έκλεψη ο Λάσκου ή ο Τσάρτοιλ ή ο Μπέδιν, ός το λέω καθαρά, δικώς λόγια μαρσόμενα είναι κάτι που άποφύγετε τους Έγγλέζους κι' όχι μένα!

Βρέ, δεν κάθομαι στ' αυγά μου; Δεν προσέχω τη (δουλειά μου; Δεν κυττάω που κοιτεύω απ' την πείνα μου να (ρέφω,

που κοιτούδες σε λιγάκι θα τα δέσω τα μαλλιά μου και δεν έχω παρσάσει για να πιάω να τα κουρέψω; Μυρέ, άντε άπεί!

Έχω αυτά τα κάλια πούκω θέλω και πολιτική!

Μπα, Χριστός και Παναγία! Δεν με κούρασε ακόμα ή πολιτικολογία; Δεν έχόρτασα ν' άκούω; Δεν βαρέθηκα να λέω; Προς Θεού!, γιατί έπιρά τέτοιο ύφος λυσσάλεο και, χωρίς άμφοβολία,

για να σφάζω αντίθετους είμαι πια έπι πόδός, όπως έσφαζε, να πούμε, τη σπυτική Εύαγγελία ο φαντάρος, ο Ίνδης;

Ός έδώ και μη παρέκει! Οτάνουνε οι συζητήσεις. Η ζωή μας είναι ώραία κι' έχει τόσες άπαιτήσεις. Η ζωή μας θέλει γλέντι κι' όχι μόνο βιοπάλη, ή ζωή μας είναι λιαχ, τοποδόουλα, μία σταλιά, ή ζωή μας είναι ώραία-το φωνάζω σ' όλους πάλι- και με ξεγονιάσια, με γλέντι, με κουζούρι ή με (δουλειά,

όσο νάνε, κάποιο τρόπο άσφαλώς κι' έού θα βρης για να ζήσης τη ζωή σου όσο πιο καλά μπορείς.

Είχα υπέλεξε τραγικά τώρα άμως το δόλιανω πως για τα πολιτικά, ούτε λέει δεν σκάνω!

Κι' αν κανείς φανατισμένος ή βλαμμένος απ' τη (ζέστη,

-μ' όλο που εγώ δεν είμαι άναίδης και παλαδός, μου άρχισιν Πολωνία και Συρία και Τεργέστη μ' όλο που με θεωρούνε συγγενείς και φίλοι θρη- (οκο-

θα μιλήσω άνευλαθώς για... τον Άγιο θράγκισκο!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Ταδράματα της καρδιάς

ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Οι χειροδούλοι έκαναν, δι-
πορούσαν για να τον σώσουν,
αλλά τα τραύματα του κεφα-
λιού του ήταν θανατηφόρα. Έ-
τσι, νέος άκοιμη, ο Πάολο Σαν-
τιέ, ένας Ικαριώτης πιλότος,
άφησε τον κόσμο ύστερα από
ένα τραγικό αεροπορικό δυστύ-
χημα.

Η Μάρθα, η λατρεύτη του
σύζυγος, τσάκισιμένη από τον
πόνο της, φαινόταν σαν να πο-
θούσε να πάει να συναντήσει
τον αγαπημένο της στο "Υπερ-
πέραν. Τριγύριζε σαν σκιά μέ-
σα στο άδειο σπίτι, σύροντας
μαζί της την απέραντη θλίψη
της. Όλα της θυμίζαν τον λα-
τρευτό της. Έδω, ο Πάολο κα-
θόταν για να φάει. Εκεί μελε-
τούσε, πιο πέρα, ήταν το ντι-
θάνι στο οποίο καθόταν συχνά
κοιτά της για να της ψιθυρί-
ση λόγια γλυκά, σαν ούρανια
μουσική.

Η νέα γυναίκα φανταζόταν
έτσι πως ο αγαπημένος της
ζούσε ακόμα κοντά της. Της
φαινόταν συχνά πως το χέρι
του την χάιδευε απαλά. Ζούσε
μία ζωή γεμάτη αναμνήσεις
και όπτασιες.

Ένα πρωί, λίγες μέρες μό-
νο μετά το θάνατο του Πάολο,
η Μάρθα κάθισε μπροστά στο
γραφείο του αγαπημένου της,
πάνω στο οποίο βρισκόντουσαν
τα ατακτικά πράγματα του νε-
κρού, τα οποία της έφεραν απ' το
αεροδρόμιο.

Η καρδιά της άρχισε να
χτυπά δυνατά. Έξαφνα, ενώ
τακτοποιούσε τα πράγματα έ-
κείνα, έπεσε στο πάτωμα ένα
μικρό κουτί το οποίο άνοιξε α-
φήνοντας να σκορπισθώ πάνω
στο χαλί το περιεχόμενό του.

Η Μάρθα έσκυψε και ταί-
μάζεψε όλα με θρησκευτική εὐ-
λάβεια, σαν να ζητούσε συγ-
νώμη για την ερωσλία της.
Ανάμεσα στ' άλλα πράγματα
βρήκε τότε και δυο γράμματα.

Τό ένα ήταν άνοιχτό κι' έφερε
πάνω στο φάκελλο την διευθύν-
ση του Λουτσιάνο Πέρου, του
καλλίτερου φίλου του συζύγου
της. Το άλλο ήταν κλειστό και
άγνωστο.

Της φάνηκε πως τα χαρτιά
έκείνα είχαν φωνή και ότι α-
ντιγόναζ τα ξαναάκουε τον Πά-
ολο. Για μία στιγμή σκέφθηκε
να κάψει τα γράμματα αυτά
που άνηκαν πια στο παρελθόν
και δεν θα έκαναν τίποτε άλλο
παρά να μεγαλώσουν τη θλίψη
και να δημιουργήσουν νέες θλι-
βερές αναμνήσεις. Έπειτα δ-
μως σκέφθηκε πως έπρεπε να
συμμορφωθεί με την επιθυμία
του νεκρού την οποία εξέφρα-
ζαν οι διευθύνσεις των φακέ-
λων.

Άνοιξε τον δικό της φάκε-
λο και διάβασε. Οι πρώτες
φράσεις της φάνηκαν χωρίς έ-
ξαιρετική σημασία, ύστερα δ-
μως είδε πως το γράμμα εκεί-
νο του νεκρού της απεκάλυπτε
τρομερά πράγματα:

«Μάρθα,

Σου άφειλα από καιρό μία
έξομολόγησι. Καταλάβαινα δ-
μως πως δεν θα μπορούσα να

την κάνω αν δεν χαθώ για πάν-
τα απ' τα μάτια σου. Περιμέ-
νω το θάνατο σαν απολύτρωσι.
Σε παντρεύτηκα, Μάρθα,
χωρίς ένθυσιασμό, από έγωϊ-
σμό και ματαιοδοξία, για να
σε πάρω από έναν άλλο που
σ' αγαπούσε πραγματικά. Έ-
σύ τον άφησες τον άλλο γιατί

πίστεψες στην αγάπη μου. Για
μένα όμως, ο αληθινός έρω-
ς γεννήθηκε αργότερα στην ψυχή
μου, για μία άλλη γυναίκα,
ίσως επειδή αυτή μου χάρισε
ένα παιδί το οποίο δεν μπορε-
σε να μου δώσει εσύ.

Κανείς δεν ξέρει το μυστι-
κό μου και ούτε τώρα πρόκει-
ται να σου πω το όνομά της.
Αν με τιμωρήσει ο Θεός με
θάνατο, τότε όλα θα τελειώ-
σουν και η αγωνία της βασα-

νισμένης συνειδήσεώς μου θα
λείψει πια γιατί εσύ, Μάρθα,
είσαι μία άγια και ξέρω κα-
λά πως θα με συγχωρήσεις...»

Η νέα άφησε μία ανιμμένη
κραυγή κι' έκλεισε τα μάτια
της. Σε λίγο όμως σηκώθηκε
με ύψος έχθρικό και άλυστο
σαν τον ναυαγό που δεν θέλει
να εγκαταλειφθεί μετά το πρὸ-
ξενει ή φρίκη της καταστρο-
φής.

Ένα μικρό σαρκαστικό γα-
μόγελο χαραχτηκε στα χείλη
της. Είχε αγαπήσει και υποφε-
ρει για ένα τέτοιο άνθρωπο!
Τώρα πια έπρεπε να σέβεται
για πάντα απ' τη μνήμη της,
τα ψεύτικα ερωτικά λόγια του
που πρό ολίγου άκούει άνη-
χούσαν στ' αυτιά της. Δεν ο-
πάρχει στον κόσμο παρά σα-
πλά και ταπεινότης! Για ν' α-
κολουθήσει ένα τέτοιο ψεύτικο
έρωτα είχε απαρνήσει την συμ-
πάθεια που είχε γεννήσει άλ-
λότε στην καρδιά της ο Λου-
τσιάνο!

Τι να περιείχε άραγε το άλ-
λο γράμμα; Ίσως εκεί μέσα
να βρισκόταν το όνομα της α-
γνώστης γυναίκας. Ίσως να
του άνηθε τις φροντίδες
για τον καρπό του ερωτικού
του σφάλματος. Η Μάρθα έρ-
πάξε τον άνοιχτό φάκελλο και
έβλεψε μέσα το χέρι της, σαν
να βύθιζε τα νύχια της σε μι-
σής σάρκες. Έβγαλε το
γράμμα και το διάβασε άπλη-
στα. Όσο προχωρούσε, χονδρά
δάκρυα ανέβλυζαν απ' τα μά-
τια της και κυλούσαν στα μα-
γουλά της:

«Λουτσιάνο,

Απευθύνομαι σε σένα, τον
μοναδικό μου φίλο, σύμφωνα
με μία παλιά και χαμένη έν-
νοια της φιλίας. Έχω παρα-
ξένο προαίσθημα ότι η ζωή
μου θα τελειώσει πολύ νηγο-
ρα. Πρέπει λοιπόν να φροντί-
σω για κείνους που θα με κλά-
ψουν επειδή με άγαπήσαν.

Όταν θα της λείψω, η
Μάρθα, θα πεθάνω από τον πό-
νο της ή, αν ζήση, θα κατα-
νηση ένα ανθρωπινό ρόκος. Την
αγατώ όμως πολύ περισσότερο
από την ίδια τη ζωή μου και
θα ήθελα όταν εγώ δεν θα
βρισκόμην πια στο πλευρό της
να εξακολουθήσει να δοκιμάζει
τα αισθήματα που αποτελούν
τη δικαιολογία της ζωής μας
έδω κάτω στη γη.

Ακούσε με, Λουτσιάνο,
και όρκισου μου πως
θα κάνης ό,τι σου ζητώ: Θα
δώσης στη Μάρθα το άλλο
γράμμα. Θέλω να της πής
πράγματα ταπεινωτικά για μέ-
να, ώστε να την κάνης να με
αποστρέφεται και έπομένως να
ζήσει. Θα μπορούσε έτσι να ε-
ναρξάνης σιγά-σιγά την καρ-
διά της και θα την κάνης να
εξέχρη την μεγάλη απογοητεύ-
σι που θα της έχω προκαλέσει
με το ψέμμα μου. Ευτυχίες
κοντά της και μη με ξεχά-
σεις, έσύ που ξέρεις την αλη-
θεία!

Πάολο».

Την άλλη μέρα ο Λουτσιάνο
δεχόταν την επίσκεψη της Μάρ-
θας. Η νέα γυναίκα μπήκε
στο σαλόνι με βήμα κουρασμέ-
νο από τις συγκινήσεις που εί-
χαν παράξει την καρδιά της
μέσα σε λίγες ώρες. Έδωσε
στον Πέρου τα δυο γράμματα
που έσκόπευε να του στείλη
ο σύζυγός της κι' έκλεισε τα
μάτια σαν απορροφημένη από
κάποιο μακρινό όνειρο.

Η Μάρθα ξαναγύρισε στην
πραγματικότητα όταν ο Λου-
τσιάνο, αφού διάβασε τα γράμ-
ματα, πήγαν στον μπράτσο
λέγοντάς της:

—Σας καταλαβαίνω, Μάρθα.

Έκείνη τότε με δάκρυα στα
μάτια του ψιθύρισε:

—Είπε η πρώτη φορά που
δεν θα υποκύνομ στον Πάολο.

Θα ζήσω με τη μνήμη του.

Ο Λουτσιάνο έσκυψε το κε-
φάλι και η Μάρθα βγήκε άργά
με τα μάτια καρφωμένα στο
κεφάλι του. Ήταν ένα μικρό χαμό-
γελο στα χείλη.

ΜΑΡΙΟ ΣΑΛΒΑΤΟΡΙ

ΟΙ ΚΑΜΠΑΝΕΣ του πύργου της Πίζας

Όπου οι κάτοικοι τα έχουν χαμένα

Οι κάτοικοι της Πίζας της Ιταλίας,
κοντεύουν να τρελλαθούν. Ο περιφω-
μος γυρνάει πύργους που ήταν το κα-
μάρι της πόλεως γιατί έφθαναν περι-
γυφτά από όλα τα μέρη του κόσμου να
τον ίδουν και να τον θαυμάσουν, έγινε
φοβερός βραχνάς τους, που δεν τους
αφήνει να κοιμηθούν, να βρουν ήσυ-
χία. Όχι μόνον δεν είναι πια περιφω-
νοι, γι' αυτόν, αλλά καταριούνται την
ώρα και τη στιγμή, που έφτιαστικε, κα-
ταριούνται το όνομα εκείνου που είχε
την εμπνεύσει να τους άφησι τέτοιο
μπελά. Ίδου ή Ιστορία του με δυο λό-
για. Το έτος 1198 ένας κάτοικος της
Πίζας, που τον έλεγαν Μπινάνο (όνο-
μα που σημαίνει ευτυχές το νέον έ-
τος) μία μέρα άρχισε να χτίζει το πύρ-
γο. Όταν τον τελείωσε έτρεξε τα μά-
τια του γιατί δεν έπίστευε και ο ίδιος
πως ενώ βγίσκε τόσο γυρνός, δεν έπε-
φτε! Οι άρχιτεκτονές της Τσokάνης ό-
ταν τον είδαν τραβήσαν τα μαλλιά
τους. Πώς μπορούσε να επιτραπή αυτό
το τερατογίγνημα; Αλλά τι να γίνει.

Από κανένα πύργο, εκσέφθηκαν οι
κάτοικοι της Πίζας, καλύτερα ένας
στρατός. Ίσως μία μέρα να γινόταν
δημοφιλής. Τόσα στραβά πράγματα
θαυμάζονται στον κόσμο, γιατί όχι και
ο πύργος της Τσokάνης; Και οι προ-
βλέψεις τους βγήκαν σωστές. Ο γυρ-
νός πύργος θαυμάζεται από τους ξέ-
νους, ενώ αν ήταν ίσιος είχε ζητήμα
αν κανείς θα γύριζε να τον κυττάει.
Ο πύργος είχε και έχει πολλές καμ-
πάνες. Κανένας κάτοικος της Πίζας
δεν είχε ανάγκη από ρολόι, ημερολό-
γιο ή και έρημερίδα. Οι καμπάνες του
πύργου βαρούσαν την ώρα, χτυπούσαν
το πρωί όταν έπρεπε να ξυπνήση ο
κόσμος, χτυπούσαν τις Κυριακές και
γιόρτες, χτυπούσαν όταν ένας άνθρ-
πος πέθαινε ή άλλος γεννιόταν, χτυ-
πούσαν όταν γινόταν γάμος ή βαφτίσι.
Αν ένα μοσχάρι γεννιόταν με δυο κε-
φάλια βαρούσαν άμέσως οι καμπάνες
του πύργου. Αν έπιανε πούθενά πυρ-
καϊά, το ανήγγελλαν οι καμπάνες.

Αυτή ήταν ή κατάσταση στην Πίζα
για πολλούς αιώνας. Έπειτα ήρθε ο
Μουσολίνι, ο πόλεμος, οι Γερμανοί
και τέλος οι Αμερικανοί. Οι καμπάνες
που είχαν σωθεί για χρόνια άρχισαν
πάλι να χτυπούν. Και οι Πίζανοί έκανό-
νιζαν τις δουλειές τους με τις κωδο-
νοκρουσίες. Τελευταίως όμως ή κα-
τάστροφι έλαβε την μορφή της κατα-
στροφής. Έδώ και τρεις βδομάδες
μέσα στη νύχτα οι καμπάνες άρχισαν
να χτυπούν δαιμονιμένα όπως θα χτυ-
πούσαν αν γινόταν μεγάλη καταστρο-
φή. Οι κάτοικοι πετάχτηκαν απ' τα κρεβ-
βάτια τους και βγήκαν έξω. Τι συνέ-
βαινε; Μερικοί Αμερικανοί στρατιώτες
ανέβηκαν στον πύργο και για να δια-
σκεδάσουν την άγνια τους άρχισαν να
χτυπούν τις καμπάνες.

Ύστερ από δυο μέρες οι κάτοικοι
περίμεναν ν' ακούσουν τις καμπάνες
να σηκώνουν μεσημέρι. Τίποτα. Τι να
γίνει τάχα; Μήπως ο ήλιος, όπως στην
εποχή του Ίησου του Ναυη σταμάτησε
την πορεία του; Τι θαύμα έγινε; Α-
πλούστατα είχαν φθάσει στην Πίζα με-
ρικοί Αμερικανοί στρατιώτες που ήξε-
ραν να παίζουν μουσική με καμπάνες
και εξέταζαν τις καμπάνες. Ύστερ
από μία ώρα οι καμπάνες παρεφρόνη-
σαν και κόντευαν να παραφρονήσουν
και οι κάτοικοι. Οι καμπάνες βαρούσαν
ώρες προσπαθώντας να παίξουν Αμερι-
κανικά τραγούδια.

Πρό ολίγων ημερών οι κάτοικοι ήκου-
σαν τις καμπάνες να βαρούν έγερτη-
ριο. Σηκώθηκαν βάρυντοι για να πάνε
στη δουλειά τους, αλλά είδαν, ότι ή
Πίζα ήταν τυλιγμένη στους μαύρους
πέπλους της νύχτας. Δεν μπορούσαν
να κοιμηθούν γιατί οι καμπάνες βαρού-
σαν συνεχώς. Τι είχε συμβεί; Πέντ' έξη
Αμερικανοί στρατιώτες που είχαν πα-
ραπή, πήγαν στον πύργο και προσπα-
θούσαν, λέει, να παίξουν τον Αμερι-
κανικό ύμνο με τις καμπάνες.

Τώρα οι κάτοικοι δεν πιστεύουν πια
τις καμπάνες. Κι' ακούει κανείς συχνά
τέτοιους διαλόγους:

—Τζιοβάννι, σέκυ. Όρα για δου-
λειά, λέει ή σύζυγος. Οι καμπάνες βα-
ρούν.

Ο Τζιοβάννι που θέλει να κοιμηθώ
ακόμα άπαντά:

—Οι Αμερικανοί βαρούνε.
Και γυρίζει από το άλλο πλευρό.

'Ανήκουν δόξες και τιμές στής Οϋνρρα τις διανομές που δησαυρούς πραγματικούς έμοίρασε στους Έλληνες τρανούς πολιτικούς

Ο Θεμιστοκλής Σοφούλης
θαλερός κι' ώραίος γέρον,
άρχηγός του γνωστότατου
κόμματος διελευθέρων
το πακέτο του το πήρε
και ποζάρει τελικώς
με την εξωμο εοθθα
μίας μοιραίας γυναικός,
προκαλών μ' αυτό τον τρόπο
πόθος τόσον παραφόρους
που τους θαυμαστάς του όλους
θα τους κάνει ψηφοφόρους!

Ο Γεώργιος Παπανδρέου
που της ούτυνας τα βέλη
τα έδεχτικε γελόντας
συντροφία με την Κυδελή,
πήρε κάποιου Άρλεκίνου
το πολυκόσμο κουτούμι
που του ήρθε σαν λουκούμι
μια και πάντα πορτφένι
με αντάρες και βουές
Δημοκράτης, Βασιλόφρων
και λιγάκι... Κουκουέσι!

Ίσως λόγω κάποιας Μοίρας
μοχθηράς και κακοβούλου
το πακέτο του λαμπρού μας
ύπουργου Σοφιοποπούλου
μόλις τ' άνοιξε έφάνη
ή στολή ενός Αγίου
κι' ένα φωτεινό στεφάνι.
Κι' απ' τον Άγιο θραγκίσκο
αγιασμένος θα κοιτάει,
αν και δεν θα τον άφησουν
οι πολιτευτά... ν' αγιάσει!

Όλοι το άναγνωρίζουν
πως καιρός ήταν πλεόν
το πακέτο του να πάρη
και ο Ζέρβας Ναπολέων.
Πράγματι λοιπόν το πήρε
και με όλο του το πάσο
τ' άνοιξε και μέσα είδε
μόνο ένα μαύρο ράσο
που το φόρεσε άμέσως
και ο κόσμος άς τ' άκούση
πως μ' αυτή την ευκαιρία
το ξανάφανε το μουσι!

Ός κι' ο αντιπρόεδρος μας
ο Κυριάκος Βαρβαρέσος
μόλις τον είδοιπσαν
έσπευσε σχεδόν άμέσως
το πακέτο του να πάρη
που για τύχη του καλή
περιείχε ενός μαγειρού
την κατάλευκη στολή
πράγμα που θα επιτρέψη
στον καθένα να μαντεύη
τι ο αντιπρόεδρος μας
στους εμπόρους... μαγειρεύει!

Μια και όλοι πήραν κάτι
δεν γινότανε άλλως
κι' ήρθε ή σειρά στο τέλος
και του Αντιβασιλέως.
Το πακέτο που έπηρε
ή Αυτού Μακαριότης
ένα φράκο περιείχε
με τα εξαρτήματά του
κι' έτσι ο Αντιβασιλέας μας
παρομένη μεν Δεσπότης
μ' άποκτά εκ παραλήλου
και προσόντα διπλωμάτου!

Ο Νικόλαος Πλαστήρας με τις χάρες τις πολλές
που δεν θέλει ούτε λέξι να του λέν για έπιστολές,
πρότυπον καλού πολίτου και γενναίου στρατιώτου
στρατηγού κυλόττα πήρε και ασκκάκι Ιδιώτου
κι' ίσως έτσι καταφέρει - τρέμεις όταν το σκεφής -
κι' άρχιστράτηγος να είναι κα ίδεωνός πολιτευτής!

Και ο Ντίνος ο Τσαλδάρης, άνθρωπος εύθους και σώ-
(φρων),
μέγας λαϊκός ήγέτης κι' εμπνευσμένος βασιλόφρων,
με χαρά μεγάλη πήρε μια βασιλική πορφύρα
καμωμένη από βελούδο, ποτισμένη από μύρα,
μόνο που στενωριέται - άς το λέν σοδάρως -
που με την πορφύρα έχει γίνει λίγο... π ο ρ φ υ ρ ός!

Ο Θεμιστοκλής ο Τσάτσος με πολλή βαρυμυία
είδε μέσα στο πακέτο μία σπουδαία κουστομιά.
Και, αντί να την φορέση το κομμάτι του να κάνει,
με τα εσώρουκά του μόνο μέσα τους δρόμους τρι-
γύριζε (γύριζε)
θέλων ίσως ν' άποδείξη στους Συμμάχους μανι-μάνι
πως τά... εσωτερικά μας έχουν χάλια έλεεινά!

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Διαμαρτυρία

«Ω!, σύμμαχοι παμφίτατοι! Άγανακτήσας λίαν
πού εις Ίνδος εσφάδατο τινά Εύαγγελιαν,
διαμαρτύρομαι σφοδρώς και μ' όλον μου το θάρρος
ζητώ ν' άποκεφαλίσθ ή και ο Ίνδος φανδάρος!
Πως ούν τοιούτον τόλμημα τόλμησάτο να κάνη
και πως τοούτον αναιδώς
ο έμπαθέστατος Ίνδος
την κεφαλήν της έκοψεν με κάποιο γιαταγάνι;
Ουαί!, εάν άρχισαμεν γυνάς να θανατώνωμεν
κι' αν εις τας καρωτίδας των την μάκαιράν μας θέσω-
(μεν,

άφεύκτως όπως στρώνωμεν
τοιούτους και θα πέσωμεν,
τούτέστιν αν τα θηλυκά οίκτρώς έξολοθρεύωμεν
έκ μαρσαμού ερωτικού στους πόδας μας θα ρεύσωμεν!

Άπαγορεύω του λοιπού γυναικοφάνα-
(τώσεις,
άποκοπας των κεφαλών και άλλας άπ-
(δίας,
κι' αν όπωσδήποτε ήθελες γυναίκα να
ήδύνασο να μεταδής, Ίνδε, εις τας
(οκοτώσης
(Ίνδισας!

Σύμμαχοι, άνευ γυναικών δεν ήμπορώ
(να ζήσω
και δι' αυτό άνέλαθον να τας ύπερα-
(σπίσω,
Διάγω βίον έκλυτον και άκων ή έκών
δεινώς περιστοιχιζομαι υπό των γυναι-
(κών).

Κάγώ βεβαίως τας γυνάς άγρίως τας
(ταράζω,
υπό του πόθου φλέγονται και καταν-
(τώςιν ράκη,
ταίς φέρομαι σατραπιστι, τας δέρωκαι
(τας σφάζω,
πλην όμως μ' άπαλότατον ερωτικόν
(βαμβάκι!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

οιάστηκε μορφή, όλανθισμένη, με τὰ μά-
γυλά της κόκκινα ἀπὸ τὸ τρέξιμό κι' ἀπὸ
τὴν ἀγωνία. Δυὸ ξευγάρια μᾶτια σπλην-
θηκαν πάνω της σκληρά. Κι' ἡ φωνὴ τοῦ
πατέρα της ἀκούστηκε ἀμέσως ἄρεμν, ἀλ-
λὰ κοφτῇ:

— Γιατί ἄργησες; Πού ἴσουν;
— Στὸ 'Ῥδεϊόν, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα,
χωρὶς νὰ κυττάξῃ τὸν πατέρα της. Πού
ἄλλου; Ἀργήσαμε... ἄργησε ἡ κἀνηγ-
τριά μας νάρθη.

Ἡ Ραλλὸν θωμάκου ἔκανε μιὰ κίνησι
ἀπελπισίας.

— Τί ὥρα ἔφυγες ἀπὸ τὸ 'Ῥδεϊόν; ρώτη-
σε ὁ Ἀντώνης θωμάκος.

— Μὰ... τώρα... πρὸ δέκα λεπτῶν.

— Φεύτρα! ψιθύρισε ὁ πατέρας της, σι-
γὰ, ἀλλὰ μετέπειτα τόνου, πού ἡ καρδιά
της κοπέλλας σπρίχθηκε.

— Πές μας πού ἴσουν; ξανάπε ὁ θωμά-
κος αὐτοπρά.

— Πατέρα...

— Στὶς ἐνδοκα πέρασε ὁ ἀδελφός σου
ἀπὸ τὸ 'Ῥδεϊόν, καὶ δὲ σὲ βόρκε ἔκει.

Τώρα εἶνε δυὸ ἡ ὥρα. Πού ἴσουν αὐτὲς
τὶς ὥρες;

— Στὸ 'Ῥδεϊόν, ἀποκρίθηκε ἡ 'Ελθίρα,
καὶ κύτταξε γύρω της σὰ νὰ ζητοῦσε βοή-
θεια.

Ἡ μητέρα της ὅμως ἔκανε μονάχα μιὰ
κίνησι ἀπελπισίας πάλι.

Βήματα βασιστὰ ἀκούστηκαν στὸ διά-
δρομο ἐκείνη τὴ στιγμή, κι' ὁ Ἀλκς, ὁ
ἀδελφός της 'Ελθίρας, μπῆκε στὴν τραπε-
ζαρία λαχανισμένης.

— Ξέρω πού ἴταν ἡ 'Ελθίρα, φώναξε
βραχνά, τραγανέως, πρὶν τὴν δῇ. 'Επει-
τὰ τὴν ἀντίκρισε καὶ στάθηκε ἐμπροστὰ της
αὐστηρὸς, τρέμοντας ἀπὸ θυμὸ.

— Τὰ ξέρω ὅλα! τὴς εἶπε ἄγρια.

Σήκωσε τὰ μᾶτια της καὶ τὸν κύτταξε
μὲ πείσμα. Ὁ θυμὸς τοῦ πατέρα της τὴ
φώδεε. Τὸ ἀδελφὸς της ὅμως τὸ αὐστη-
ρὸ ὕψος τὴν ἐπαναστατοῦσε.

— Τί ξέρεις; τὸν ρώτησε μὲ θάρρος. Δὲν
ξέρεις τίποτε.

— Τολμάς;... φώναξε αὐτὸς βραχνά.

Κι' εἰπετα, γυρίζοντας στὴ μητέρα του
εἶπε, γρήγορα:

— Ξέρεις μαμά, πού ἴταν ἡ κόρη σου ὁ-
λο τὸ πρωί; Στὸν 'Εθνικὸ Κήπο.

Στὸν 'Εθνικὸ Κήπο; ψιθύρισε ἡ μη-
τέρα.

Ναί... Μὰ ὅχι βέβαια μόνι της. Μὲ
κάποιον ὁμορφὸ νεαρό.

— Πού τὴ ξέρεις αὐτὰ; ρώτησε γρήγορα
ἡ μητέρα.

— Μοῦ τὸ εἶπε ὁ Ἀλέξης. Τὴν εἶδε μὲ
τὰ μᾶτια του.

— Ὁ Ἀλέξης; ξεφώνισε μὲ φόβο ἡ Ραλ-
λὸν.

— Μάλιστα, ὁ Ἀλέξης. Δὲν φαντάζομαι
νὰ μὴ πιστεύετε τὰ λόγια του.

— Πές μας τί σοῦ εἶπε, πρόσταξε ὁ πα-
τέρας.

— Ἀπὸ καιρὸ εἶχα μερικὸς ὑπόψιες, ὅ-
πως σὰς εἶπα. Κάποιος φίλος μου μοῦ εἶπε
ὅτι τοῦ φάνηκε πὺς εἶδε νὰ φεύγῃ ἡ 'Ελ-
θίρα ἀπὸ τὸ 'Ῥδεϊόν μιὰ μέρα στὶς ἐντε-
κα. Μοῦ τὸ εἶπε φυσικὰ ἐντελὸς τυχαία,
κι' οὐτε τοῦδεῖα κι' ἐγὼ πὺς παραξενεύ-
τηκα. Ρώτησα ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὴν 'Ελ-
θίρα, κι' αὐτὴ μοῦ εἶπε μὲ τόσο φυσικὸ
ὑψος πὺς ἴταν στὸ 'Ῥδεϊόν ὡς τὴ μία,
ὡστε φαντάσθηκα ὅτι ὁ φίλος μου ἔκανε
λάθος.

Ἡ πρὸς αὐτὴν Παρασκευὴ ὅμως, μοῦ
εἶπε ὁ Ἀλέξης ὅτι τοῦ φάνηκε πὺς εἶδε
τὴν 'Ελθίρα νὰ ἔρχεται τρέχοντας κατὰ
φάσος νὰ πᾶ μόνος μου σήμερα στὸ 'Ῥ-
δεϊόν νὰ ἴδω τὴν ἀντιβάνει. Πῆγα ἐκεῖ, καὶ
ὡ. Τότε, σκέφθηκα πὺς οἱ, δὲν ἴταν ἐ-
δρόμο κατὰ τὸ Σύνταγμα, νὰ πᾶ. Πᾶρα
τὸ σὰ ἐκεῖ, μοῦ ἴλεε ἡ ἐμπνευσι, κι' ὅταν ἐφθα-
'Εθνικὸ Κήπο.

Ἡ γύρια πολλὴ ὥρα, ὁ σκοπὸς, μὲ κάποιο
ποφάσιμα. Εἶχα πᾶ ἀπελπιστῇ, κι' ὁ
σὰ τὸν Ἀλέξη.

— Πρὶν δυὸ λεπτὰ, μοῦ εἶπε, θὰ εἴχες
μὲ κάποιο νεαρό κύριο.

— Ὑπάρχει πιθανὸς νὰ γελᾷσκη; ρώ-
τησε κοφτὰ ὁ πατέρας.

— Ἀποκλείεται ἐντελὸς. Τὸς εἶδε πὺς
κἀθόνταν πολλὰ ὥρα σ' ἕνα πᾶνκο, τοὺς
τὶ διατάζεαν ἐν ἐπρεπεί καὶ μάλιστα μοῦ εἶπε ὁ
'Ελθίρα ἡ ὅχι. Προτίμησε ὅμως νὰ φερθῇ
ρουσιώστῃ.

— Καὶ μὲ ποῖο δικαίωμα θὰ μποροῦσε νὰ
ἐπιτίμη αὐτὸς στὴ ζωὴ μου; ρώτησε ἡ
θυμὸ.

— Ὄστε ὁμολογεῖς πὺς ἴσουν ἐσύ; φώ-
ναξε τρέμοντας ὁ πατέρας.

Κατέβασε τὰ μᾶτια ἡ 'Ελθίρα κι' ἔσφιξε
τὰ δόντια της.

— Πές τὴν ἀλήθεια, εἶπε ὁ πατέρας της
ἀπελπιστικά.

Σήκωσε ἀργὰ τὰ μᾶτια της ἡ κοπέλλα.
Κύτταξε τὸν πατέρα της μὲ θάρρος κι' ἡ
φωνὴ της ἀκούστηκε σταθερῇ:

— Ναί. Ἦσιον στὸν 'Εθνικὸ Κήπο.

— Συμφορὰ μας! εἶπε ἀπελπισμένη ἡ
μητέρα.

— Σεδιάντροπη! φώναξε ὁ Ἀλκς.

— Σεθῆτε, εἶπε συγκαταμῆνος ὁ θω-
μάκος. Ὁμολογεῖ, κι' αὐτὸ εἶνε ἐλσφρυν-
τὸ γιὰ τὴν 'Ελθίρα. Ἀφήστε τὴν νὰ μᾶς
πῇ μόνι τὴν ἡμέρα.

— Ὁ τόνος τοῦ πατέρα της ἔδωσε θάρρος
στὴν κοπέλλα. Κατάλαβε πὺς εἶχε ἔλθει
ἡ στιγμή γιὰ τὴ μεγάλη μάχη. Ἀν δὲν
ἀγωνίζοταν καὶ τώρα γιὰ τὴν ἀγάπῃ της,
θὰ τὴν ἔκανε γιὰ πάντα.

— Θὰ σὰς τὰ πᾶ ὅλα, εἶπε ἀποφασιστικά.
'Αγαπᾷ κάποιον νέο... Μ' ἀγαπᾷ κι' αὐ-
τός. Ἀπὸ καιρὸ βῆλν νὰ σὰς τὸ πᾶ...
δοξάζουν... Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ γιὰ τὴν φο-
δομῶν. Ἐπρεπε νὰ σὰς πᾶ ἀπὸ τὴν ἀρ-
χή. Αὐτὸς μὲ πῆζε νὰ τοῦ δώσω τὴν ἀ-
δεια νάρθη νὰ μὲ ζητήσῃ...

— Πῶς τὸν λένε; ρώτησε ὁ πατέρας.

— Στέφανο Πετρά.

— Στέφανο Πετρά... μουμούρισε ὁ θω-
μάκος. Ἀγνωστὸ ὄνομα.

— Ἐντελὸς ἀγνωστὸς, ἐπανάλαβε περι-
φρονητικά ὁ Ἀλκς.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνει; ρώτησε ὁ θωμά-
κος.

— Διότασε μιὰ στιγμή ἡ 'Ελθίρα.

— Κάνει ἐπιχειρήσεις, ἀποκρίθηκε σὲ
λίγο.

— Τί εἰδους ἐπιχειρήσεις;

— Πατέρα, εἶπε γρήγορα ἡ κοπέλλα, κα-
ταλαβαίνοντας πὺς αὐτὸ ἴταν τὸ πῶ ἐπι-
μαχο σμῆμα στὸ ζήτημά της, δὲν εἶνε
βέβαια κανένας μεγάλος βιομηχανικός. Πά-
λεψε γιὰ νὰ φθάσῃ. Εἶνε αὐτοδιδασκώ-
της. Ὑπέφερε πολὺ, ἀλλὰ τώρα εἶνε πλού-
σιος. Δὲν τοῦ λείπει τίποτε, ζῇ περίσπμα.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνει πού ζῇ περίσπ-
μα, τώρα, πὺς ὅλοι ὑποφέρουν; ρώτησε
εἰρωνικά ὁ Ἀλκς.

— Σὰς εἶπα, ἐπιχειρήσεις εὐπορία. Δὲν
ξέρω κι' ἐγὼ τί ἀκριβῶς... Μὰ εἶσαι μπο-
ρεῖτε νὰ τὸν ρωτήσετε καὶ νὰ σὰς πῇ λε-
πτομέρειες. Τὸ μόνον βέβαιον εἶνε πὺς σι-

στο-ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

μερα εἶνε ἑκατὸ φορές πῶς πλούσιος ἀπὸ
μᾶς.

Τὸ τόνισε αὐτὸ ἡ 'Ελθίρα, γιὰτὶ ἤξερε
πὺς κι' ὁ πατέρας της κι' ὁ ἀδελφός της
ἀπέδιδαν ἀρκετὴ σημασία στὰ πλούτη.

— Γιά πές μας, εἶπε ἡ κυρία θωμάκου,
τί μόρφωσι ἔχει; Τί οικογενεῖες εἶνε; Τέ-
λος πάντων, εἶνε ἀνθρώπος τὴς σειράς
μας;

Ἡ 'Ελθίρα ἴλεε κοντὰ στὴ μητέρα της.
Εἶχε μιὰ ἀπερίοριστη λατρεία στὴ μητέρα
της. ἤξερε πὺς κατὰ βάθος ἡ λεπτή, ἀ-
σθενική αὐτὴ γυναίκα, ἴταν πάντα ἔτοιμη
νὰ ὑποχωρήσῃ στὴ θέλησῃ της. Ἡ ἀδυνα-
μία ὅμως αὐτὴ τὴς μητέρας της, συγκρα-
τοῦσε τὴν 'Ελθίρα πῶς πολὺ παρὰ ἡ ἀγέ-
ρωχη αὐστηρότης τοῦ πατέρα της, κι' ἡ
πολεμική διάθεσι τοῦ ἀδελφού της. Ὁ εὐ-
γενικός χαρακτήρας τὴς κοπέλλας δὲν
της ἐπέτρεπε νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν ἀγά-
πῃ τὴς μητέρας της καὶ νὰ φερθῇ ἀναρ-
μοστά.

— Μαμά, ἀποκρίθηκε μὲ φωνὴ ἀπαλή, ἀν
τὸν κρίνῃ κανεὶς ἐπιπόλαια, μπορεῖ νὰ πῇ
ὅτι δὲν εἶνε τὴς σειράς μας. Διὰτὸς, οἱ
γονεῖς τοῦ ἴταν πτωχοί, χωρικό οὗ Μι-
κρά 'Ασία. Μποροῦσε νὰ μὴ πῇ ὅτι ἴταν
πλούσιος καὶ καταστράφηκε μὲ τὴν κατα-
στροφή. Προτίμησε ὅμως νὰ μὴ πῇ τὴν
ἀλήθεια. Ἦσαν πτωχοί, καὶ μὲ τὴν κατα-
στροφή, ἔχασαν καὶ τὰ λίγα πὺς εἶχαν.
Γι' αὐτὸ ἀναγκάστηκε αὐτὸς νὰ παλέψῃ
οκλήρῃ, γιὰ νὰ ζῇσῃ.

— Εἶνε μικρασιώτης λοιπὸν; ρώτησε ἡ
μητέρα ἀνύσχυα.

— Ναί, μαμά.

— Ἀπὸ αὐτοῦς πὺς δὲ μπορεῖ νὰ μᾶθῃ κα-
νεὶς ποῦθε βασταῖ ἡ σκούφια τους, εἶπε
πειρακτικά ὁ Ἀλκς.

— Τί σ' ἐνδιέφερε γιὰ τὴ σκούφια του;
ἀποκρίθηκε εἰρωνικά ἡ 'Ελθίρα. Μάθε γι'
αὐτόν, καὶ ἀρκεῖ.

Ὁ θωμάκος στεκόταν σκεπτικός.

— Ἀφῆσε τὴν νὰ μᾶς τὰ πᾶ ὅλα. Ἀλκς,
εἶπε ἀνυπόμονα στὸ γυῖο του, Ὄστε δὲν
ξέρεις, 'Ελθίρα, τί δουλειὰ κάνει; Τί ἀλ-
λο ξέρεις γι' αὐτόν;

ΣΤΟ-ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Ἡ συνέχεια.

Τί δὰ πῆτε στὸν ἀγαπημένο σας;

Τί δὰ πῆτε στὸν ἐραστή
σας, ἀπὸ τὴ στιγμή πὺς θὰ
βρεθῆτε μαζί του, ὁλτετα
μόνη, χωρὶς καμμίᾳ ἄλλῃ
συντροφίᾳ, μὲ μοναδικὸ συμ-
βούλο καὶ βοηθὸ τὸ σκεπτή-
ματὰ τὴς παλλομένης ἀπὸ ἑ-
ρωτὰ καρδιάς σας;

Νὰ εἶνε λεπτὸ ζήτημα, πὺς
ἀποτελεῖ, πολλές φορές, τὴ
λυδία λίθο τὴς στερεότητος
τῶν ἐρωτικῶν σχέσεων. Δὲν
εἶνε λίγες γυναῖκες πὺς κερ-
δίζουν ἢ χάνουν τὸ παγινιδί
ἀπὸ τὴς πρώτης στιγμῆς. Για-
τί ἡ πρώτη αὐτὴ ἐπαφὴ, εἶνε
καὶ μιὰ ἀποκάλυψις, ἕνα κατέ-
βασμα ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ οὐ-
ρανὸ πὺς ὄνειρου καὶ μιὰ
προσέγγισις τοῦ περὶ πραγ-
ματικότητος. Οἱ δυὸ ἐραστὰ
ἀφῆνον σιγὰ-σιγὰ νὰ πᾶσῃ
ὁ πέπλος τοῦ μυστηρίου πὺς
τοὺς σκεπάζει καὶ παρακο-
λοῦντο μὲ ἀγωνία καὶ συγ-
κίνησι τὴν εἰκόνα πὺς παρου-
σιάζεται ἐμπροστὰ τους, συγ-
κρινώντας τὴν μὲ τὸ εἰδωλὸ
πὺς εἶχαν φτιάξει μέσα στὴν
ψυχὴ τους.

Προσέξτε αὐτὴ τὴ στιγμή.
Δὲν θὰ ἴταν σωστὸ οὕτε ν' ἀ-
φεθῆτε στὴν ἀχαλίνωτὴ ὀρμὴ
τοῦ ἐρωτικοῦ ἐνστικτοῦ, οὕτε
πάλι νὰ παρασφίξετε τὴν τρο-
χοπέδη τοῦ λογικοῦ. Τὸ λο-
γικὸ εἶνε πάντοτε ἀντιπαθε-
τικὸ στὸν ἐρωτὰ. Ὅσο γιὰ
τὸ ἐνστικτὸν, εἶνε τυφλὸ καὶ
ἡ ἐγκατάλειψις σ' αὐτὸ δὲν
εἶνε χωρὶς κινδύνου.

Καμμία συμβουλή καὶ καμ-
μία καθοδήγησις δὲν θὰ μπο-
ροῦσε νὰ μᾶς δειλῇ τὸ σωστὸ
ὄρημα. Αὐτὸν κάθε ἐρωτευ-
μένῃ θὰ τὸν βρῇ μόνι της.
Εὐτυχισμένης δὲ εἶνε ἐκείνης
πὺς θὰ μπόρῃσιν νὰ μὴν πα-
ρακληθῇσιν.

Σ' ἐκείνες, ὅμως, πὺς θὰ
ἴθελαν νὰ μὲ ἀκούσουν θὰ
ἔβαν μερικὲς ὑποδείξεις,
πὺς δὲν θὰ τοὺς εἶνε καθόλου
περιττῆς.

Νὰ μὴ δῶσῃ τὸν ἐαυτὸ
τὸν λιγώτερον γιὰ τὸν ἐαυτὸ
σας καὶ νὰ ἀποφενεῖτε νὰ
κάνετε λόγο γιὰ τὰ οικογε-
νεϊκά σας ζητήματα. Οἱ ἄν-
δρες κούραζονται καὶ ἐκνευ-
ρίζονται μὲ παρόμοιες συζη-
τήσεις, κι' ὅταν ἀκόμη συμ-
βαίνει νὰ δειχνοῦν κάποιο ἐν-
διαφέρον γι' αὐτὲς.

Πολλὲς γυναῖκες ἔχουν τὴν
κακὴ συνήθεια, ὅταν σχετι-
ζονται μ' ἕνα ἄνδρα, νὰ τοῦ
ἀναγγίλουν τὴν καρδιά τους,
ὅπως λένε χαρακτηριστικά,
πράγμα πὺς σημαίνει νὰ τοῦ
φανερώνοῦν ὅλη τὴν οἰ-
κονομική κατάστασι, μὲ τὴς
μικρότητες, τὴς μετρίαις καὶ
τὴς ἀδύναμεις της. Αὐτὸ
τοῦ γοητεύει ἐλκυστικῶς ἢ ἔχουν
τὴν στρεβλὴ ἀντίληψιν πὺς ἡ
ἀρετὴ τοῦ αὐτοῦ εἶνε ἐκτιμη-
σῇ.

Ἡ τακτική αὐτὴ εἶνε ἀκα-
τανόητῃ καὶ ἡλίθια.

Ἡ γυναίκα πρέπει νὰ φρον-
τίζῃ ὥστε νὰ παραμ

ΙΩΑΝΝΑΙ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΔΙΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ

—Από την αρχή του πολέμου, είπε η Μαρίνα.
—Έτσι, ξ; Και σεις δεν το ξέ-
ρατε πως είχε παντρευθεί και είχε
παιδί;

Κύτταζε την Πόπη στα μάτια.
Αυτή δάγκωσε ερωτικά τα χείλη της κι
άποκριθηκε σурτά:
—Δεν ήξερα τίποτα.
—Ούτε και πως χήρεψε η καυμενούλα;
—Χήρεψε, ξ; Έκανε η Πόπη και δάγκωσε
πάλι τα χείλη της.

Αυτή τη φορά της έρχόταν να ξεκαρδιστεί
στα γέλια.

Με φρίκη της ένοιωσε η Μαρίνα τα δάκρυα
ν' ανεβαίνουν στα μάτια της. Για να τα κρύψει,
φώναξε δυνατά, άγρια:
—Πόπη, έρχεσαι εδώ ένα λεπτό; Θέλω να
σοφ μιλήσω.

—Ετρεξε πρόθυμη η κοπέλλα.

—Πόπη, είπε η Μαρίνα, παρνοντας μέσα
την παλάμη της φίλη. —Ο,τι κατάλαβες εσύ, κα-
τάλαβες. Το ξέρεις πολύ καλά πως δεν είμαι
χήρα. Ο Θέμος ζει, και δεν είναι νόμιμος σύ-
ζυγός μου. Δικαιώμα σου να σκεφθείς, ότι θέ-
λεις, αλλά σ' εξορκίζω στην εύτυχία σου, κρά-
τα τις σκέψεις σου για τον έαυτό σου. Δεν θα
καταλάβεις τίποτα αν μαρτυρήσεις στους ξέ-
νους το μυστικό μου.

Τα πρασινογά ματάκια της κοπέλλας σπιθι-
σαν με διαλαλιά. Τα χείλη της όμως προέφρα-
νι. —Γιατί μωό το λες αυτό, Μαρίνα; Και τί
με νοιάζει έμένα; Δεν έχω να πω τίποτα. Άλλά
το καλό που σοό θέλω, να παντρευτείς μια ώρα
αρχίτερα με τον Παννίδη, για να τακτοποιηθεί
η όσσι του παιδιού.

—Η Μαρίνα κούνησε το κεφάλι της. Θ' άναγ-
καζόταν να πει και στην επιπόλαια αυτή κο-
πέλλα όλη της την τραγωδία; Προτίμησε να
ξέφυγει.

—Αυτό θα κανονιστεί άργότερα, άποκρίθηκε.
—Ωστε άόμαστε γειτόνισσες; Τι κακό! Πό-
σο θα χαρή ο άδελφός μου ο Γιώργος!

—Η Μαρίνα κοκκίνισε. Ομμήθηκε πως ο νε-
ρός αυτός της έκανε άγριο κόρτε άλλοτε. Θα
γελούσε άσφαλιστά τώρα όταν θα μάβαινε πως
ήταν μητέρα χωρίς σύζυγο.

—Πρέπει να πηγαίνω, φώναξε η Πόπη ζω-
ηρά. —Αχ, ποτε θα συνηγοτούμε; Τι βασανί-
οι αυτή η μετακόμιση! Γεια σου, Μαρίνα, κι
πως είπαμε, ένοιωτα σου, δε θα πω λέξη σε
κείνα.

—Έφυγε πηδηχτή, ξένοιαστη, χαρούμενη.
—Η Μαρίνα μπήκε μέσα στο σπίτι με βα-
ρεία μελαγχολία στην ψυχή.

—Πάει το μυστικό μου για το παιδί, είπε
σε λίγο με πικρό χαμόγελο στη μητέρα της.
—Ωχ, συμφορά! Βόγγηξε η Βέρα. Τόμαθε
η Πόπη; Άγριο θα το ξέρη όλη η Αθήνα. Πώς
θα το κρύψουμε Παναγία μου! Πώς θα το
κρύψουμε;

—Δεν θα το κρύψουμε, είπε με θάρρος η
θεία Μαρίνα. Δεν έχωμε ανάγκη τον κόσμο.
Θα φερθώμε όπως φερθώσατε ως τώρα.

—Η Μαρίνα την κύταξε με κάποια έλπιδα,
γίδα στην άμυγαλιά αυτή άσάβητα κάποια σφα-
ραζιά όμως όταν πήρε το παιδί της για
τον καθήμενό της πατέρα, παρατήρησε το πρώ-
το σύμπτωμα. —Η κυρά. Σταματήσατε να πω-
τής μιλούσαν που τη σταματούσαν πάντα και
την είδαν. Μια άλλη γειτόνισσα που είχε κι
αυτή μωρό, της είπε έτσι με το πρώτο:

—Σε ποιά μωρή σκοτώθηκε ο άντρας σου;
—Η Μαρίνα δεν άποκρίθηκε, άλλα τράβηξε.
Και κατάλαβε το σκατούλο να βαρύνει στον άμο
της άβάσταχτος. Κατάλαβε όμως πως αυτό
δεν ήταν παρά η αρχή.

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

—Η Μαρίνα καθόταν μόνη στο σπίτι της. *Η-
ταν άργά, δέκα το βράδυ. Το μωρό της κοι-
μόταν κι' η μητέρα της με τη θεία Μαρίνα
είχαν πάει, πρώτη φορά, να ξεσκάνουν λιγάκι
στον κινηματογράφο. —Η θεία Μαρίνα είχε
χαλάσει τον κόσμο για να καταφέρει τη Βέρα.

—Άκουμπόσε στο πεζούλι του παραθύρου η
Μαρίνα και κύτταζε το σκοτεινό δρόμο, τα
θεσκέλιστα σπίτια. —Έτσι σκοτεινά, έτσι κλειστή
ήταν κι' η καρδιά της. —Όσο και να συλλογι-
ζόταν, φως δεν έβλεπε πούθενά. —Αν υπέφερε
όλος ο κόσμος αυτές τις σκληρές ημέρες, αυτή
υπέφερε διπλά. Και όταν κοιτούσε, μια μέρα,
η λέξη ειρήνη θόκανε όλες τις καρδιές να σκιρ-
τήσουν, μεθυσμένες από χαρά, η δική της η
καρδιά θάκλαιγε. —Όπως θάκλαιγαν κι' οι μά-
νες που είχαν χάσει τα παιδιά τους στον πό-
λεμο, κι' οι άδελφές, κι' οι χήρες. Κι' αυτή-
νης ο πόλεμος, περιώνοντας οά σίφουνας, της
είχε μαρσήσει τη χαρά, κι' αυτήνης της είχε
σκοτώσει την άγάπη της.

—Όταν έφθανε η σκηνή της στο θέμο όταν
άρχισε να τον συλλογίζεται στην άγκαλιά μιας
άλλης, πεταγόταν, έκανε βόλτες, συγύριζε το
σπίτι, κι' άς ήταν συγυρισμένο, γιατί ένοιωθε
πως άλλοιότιμα μπορούσε να τρελλαθεί. Τη
νύχτα όμως στο κρεβάτι της, που δεν υπήρχε
τρόπος να ξεφύγει από τις βασανιστικές εικό-
νες έκλαιγε, έκλαιγε.

Στο σκοτάδι τώρα, το μωρό της άκολου-
θούσε τη θλιμμένη του τροχιά. —Η γειτονιά όλη,
χωρίς καμιά άμφοβολία, το ήξερε πια πως το
παιδί της είχε νόθο. —Η Πόπη, που δεν είχε
κρατήσει το μυστικό, την άπέφευγε. —Όταν
κατ' άνάγκη την συνηγοτούσαν οι ματιές τους, της
έλεγε με τυπικό χαμόγελο:

—Τι κάνεις;
Κι' έφευγε σάν κυνηγημένη.

Πώς θα μεγάλωνε το παιδάκι της; Πώς θα
μπορούσε να βαστάξει αυτό το βάρος της κοι-
νωικής καταφρόνειας; Πού μπορούσε να το πάει,
για να μη το ξέρουν, για να μην ύποψη κι'
αυτό;

—Ετρεχε το μωαλό της, έτρεχε... —Άζαφνα,
πήδησε. Πλάι της, στο σκοτάδι, άκουσε μια
άντρική φωνή:

—Μαρίνα!

Παρά λίγο να βγάλη μια φωνή. —Αναγνώ-
ρισε όμως άμέσως το Γιώργο, τον άδελφό της
Πόπη.

—Πώς μπήκες εσύ εδώ; τον ρώτησε με φρέ-
δια σπουφωμένα.

Αυτός γέλασε με την καρδιά του.

—Άφού έχεις άνοιχτη την πόρτα του κήπου.

—Ήμουνο στο παράθυρο, γι' αυτό... Πώς
δε σε είδα;

—Ο νους σου έτρεχε, φαίνεται, μακριά.

—Και τί θέλεις εδώ;

—Μαρίνα, άποκρίθηκε ο νεαρός, ζυγώνοντάς
την πολύ. Είσαι μόνη στο σπίτι;

—Και τί μ' αυτό; Έκανε η κοπέλλα και τρα-
βήχτηκε.

—Μαρίνα, είπε ο ξανθός νέος με φωνή βρα-
χνή. —Η μητέρα σου με τη θεία σου είναι στον
κινηματογράφο, το ξέρω.

—Ποιό θέλεις να καταλήξεις;

—Ήμουνο κι' εγώ, και μόλις τις είδα, ση-
κώθηκα κι' έφυγα.

—Γιατί;

—Γιατί δεν ήθελα να χάσω την εύκαιρία
να σε βρω μοναχή σου.

—Γιώργο, μωό φαίνεται πως δεν είσαι καλά,

Άγγλικόν φλέγμα

—Ένας Άγγλος περιηγητής καννίζει
ήσυχος την πίπα του, άκουμπισμένος
στο κρηπίδιμα μιας γέφυρας του Σπ-
κουάνα και θαυμάζοντας το θέαμα του
νυχτερινού κατάφωτου Παρισιού. —Ε-
ξάφνα μια νέα γυναίκα πλησιάζει το
κρηπίδιμα. Δεν αντιλαμβάνεται την
πυρσούλα του Άγγλου και ψιθυρίζει
κυττάζοντας τα μαύρα νερά του πο-
ταμού που κυλούν κάτω άπ' τα πόδια
της:

—Τι κρίμα!... Δεν άδρθη. Κι' όμως
είναι η πρώτη Τετάρτη που δεν έρχε-
ται στο ραντεβού μας. —Ο! Δεν χωρεί
άμφοβολία, με έκχασε. Θα βρισκεται ά-
σφαλώς αυτή τη στιγμή στην άγκαλιά
καμιάς άλλης.

Και χωρίς να περιμένη άλλο, η κο-
πέλλα άρρασκελίζει το κρηπίδιμα και
πέφτει στο ποτάμι. —Ο Άγγλος παρα-
κολούθησε φλεγματώτικα όλη αυτή
τη σκηνή χωρίς να το κοινηθεί άπ' τη
θεία του. —Ύστερα από λίγο, βλέπον-
τας πως η νέα δεν ξαναβγήκε στην έ-
πικράνεια, διευθύνεται προς το μέρος
άπ' το οποίο έπρεσε η νέα και ρίχνον-
τας μια τελευταία ματιά στα ήσυχια νε-
ρά, ψιθυρίζει χωρίς να βγάλη την πίπα
άπ' το στόμα του:

—Την δυστυχισμένη, έκανε ένα λά-
θος. Σήμερα είναι... Τρίτη!...

Ο ΘΑΛΟΣ

του είπε η Μαρίνα παίρνοντας όφος μεγάλη
που μιλεί σε μικρό παιδί.

—Γιατί, —Επειδή σ' άγαπάω. Ουδέναι, Σπ-
λεγα πάντα πως σ' άγαπάω. Δεν έχω ίσως κιά
δυσκολία κοπέλλα.

—Καλά, καλά, τον έκοψε. Αυτά μου πύλαγες
τότε, άλλα είχαν τη θέσι τους. Μ' έκαναν το-
λάχιστον να γελώ. Τώρα όμως, Γιώργο, πέ-
ρασα πολλά βάσανα. Έγερσα, γέρσα η ψυχή
μου.

—Θα σοφ χαρίσω εγώ τα νεύατα.

Γοργός με μπράτσα άσταλένια, την τράβηξε
άπάνω του, και πριν προφθάσει η γυναίκα να
καταλάβει τί θέλει, κόλλησε τα χείλη του στα
δικά της, σ' ένα άγριο φίλι.

—Όταν μπόρεσε ν' άνασάνη, λαχανιασμένη,
με μάτια άγρια, του φώναξε:

—Αν τολμήσης να το ξανακάνης αυτό, θα
φωνάξω. Θ' άναστατώσω τη γειτονιά.

Γέλασε ο νεαρός.

—Τι μεγάλη λόγια! Γιατίκάνεις τόση φασα-
ρία για ένα φίλι, Μαρίνα; Ξέρεις πως χρόνια
ποθώ να σοφ κλέψω ένα φίλι.

—Πήγαίνε τώρα.

—Να πάω; Με πέρασες για κούτο; —Έχω
τόση ώρα μπροστά μου. Μαρίνα, σ' άγαπάω.

—Πήγαίνε.

Της άρραψε το χέρι, και της το γέμισε φι-
λιά. —Η Μαρίνα πήγε να φωνάξει, μα πάλι συλ-
λογιστηκε πως αν δημιουργούσε θόρυβο, θα
ήταν η καταδίκη της. Κανέναν δε θα πίστευε
στην αθωότητά της, και δε θα μπορούσε πια
να σταθεί στη γειτονιά.

—Ο Γιώργος, παίρνοντας θάρρος με τη σιωπή
της, την άγκάλιασε πάλι.

—Ελα, της είπε με φωνή γεμάτη άτυπομονη-
σία, μη φαίνεσαι κακιά.

—Τι θέλεις άπό μένα; φώναξε η Μαρίνα
σπρώχνοντάς τον με όλη της τη δύναμη. Δεν
ξέρεις τη δυστυχία μου; Δε με λυπάσαι;

—Θέλω εκείνο που άλλοτε θα είχε κάποια
σημασία να μωό το δώσης. —Άλλά τώρα πια
δεν έχει καμιά σημασία για σένα, Μαρίνα.
Δεν ξέρω γιατί προτίμησες ένα ξένο, έναν
άγνωστο σου, και με περιφρόνησες έμένα
πάντα.

—Εκείνον τον άγάπησα. —Έσένα δε σ' άγα-
πά, και δε θα σ' άγαπήσω ποτέ.

—Στο κάτω-κάτω δε μωό είναι άπαραίτητο
να μ' άγαπάς εσύ Μαρίνα. Μην είσαι σεινι-
τοψη. Θέλω να γίνης δική μου. —Η ζωή σου
θα είναι πιο άμορφη. Στο παιδάκι σου μωορά
να φανώ χρήσιμος...

—Γιώργο, δεν το καταλαβαίνεις πως με
προσβάλλεις θανάσιμα; Τι σούκανα; Σούδωσα
ποτέ καμιά έλπιδα και άθέτησα το λόγο μου;
—Ελευθερή δεν ήμουνο ν' άγαπήσω όποιον ήθελα;

—Θέλω να μ' άγαπήσης έμένα.

—Τα μπράτσα του την έσφιγγαν σιδερένια.
—Ο νους της κοπέλλας δούλευε μηχανικά, μα
γρήγορα. Βοήθεια δεν έπρεπε να φωνάξει. Ο
Γιώργος όμως δεν ήξερε πού να σταματήσει.
—Ήταν τυφλωμένος άπό το πάθος με σίγουρος
πως μια γυναίκα που είχε χάσει τη φήμη της,
δεν είχε τίποτα άλλο να χάσει, και δικαιωμα-
τικά ήταν δική του.

Με δύναμη που της έδινε η άπελπισία, το-
δωσε μια σπρωδιά. —Ο Γιώργος τρίκλεσε, κι' έ-
πεσε. Αυτή τη στιγμή έπωφεληθηκε η Μαρίνα,
και μπήκε κι' άρραψε το μωρό της. Κρατώντας
το στην άγκαλιά πήγε και στάθηκε μπροστά
στο νέο.

—Αν σοφ βαστάει τώρα, άγγιξε με, τοφ
είπε. Γιώργο, έχεις κι' εσύ μάνα. Τόλμησε να
προσβάλλης μια μάνα που κρατεί στην άγκα-
λιά της το παιδί της.

Το αίμα ανέβηκε στα μάγουλα του νέου. Μια
κακή λάμψη πέρασε μια στιγμή στα μάτια του.
—Η φωνή του άκούστηκε τρυφερά:

—Νομίζεις πως θα με φοβίσσης μ' ένα μπα-
σταρίκι;

—Σάν να είχε δεχθεί χτύπημα στο κεφάλι,
σπριάστηκε η Μαρίνα σε μια καρέκλα. —Η λέξη
αυτή, που την άκουσε για πρώτη φορά, τη
συγκλόνισε. —Ο Γιώργος κοκκίνισε ως τ' αυτιά.
Μόλις την πρόφερε, μετάνιωσε.

Κακή καρδιά δεν είχε. —Ήταν σάν την ά-
δερφή του έγωιστής, επιπόλαιος, άσυνήθιστος
να σκέπτεται, κακομαθημένος άπό την εύτυχία.
Πρώτη φορά στη ζωή του κατάλαβε κάτι άπό
το γυναικείο πόνο, τώρα καθώς είδε τη Μα-
ρίνα να κλαίη μπροστά του μ' άναφυλλήτα,
κρατώντας το μωρό της στην άγκαλιά της.

—Δίστασε. Για μια στιγμή σκέφθηκε να της
μιλήσει άγρια, να την άποστομώσει. Μα νίκησε
μέσα του ο άνθρωπος.

—Ω, συχώρα με, της ψιθύρισε μαλακά...
Συχώρα με... Ήταν φρικτό αυτό που σοφ
είπα.

Κόμπισε ώρα δεν μπόρεσε να τοφ άποκριθ
η κοπέλλα. —Όταν σταμάτησαν οι λυγμοί που
τη συγκλόνιζαν, είπε:

—Γιώργο, μωοδεixεις τι πρέπει να περιμένα
άπό την κοινωνία, μωοδεixεις το μέγεθος της
δυστυχίας μου.

—Όχι, Μαρίνα, στο άρκεζομαι, δεν θα σε
ξαναενοχλώ πια.

—Θα βρεθεί άλλος να μωό σερβίρ σάν κι' ε-
σένα, Γιώργο, και χειρότερα ίσως άπό σένα.

—Μαρίνα, αν μ' άγαπάς άληθινά...

—Έκανε μια άόριστη κίνηση.

—Άγάπη; Τι σχέιο έχει πια η άγάπη μ' ε-

μένα; —Άγάπησα μια φορά, δεύτερη δεν θα έ-
ναγαπήσω.

Την κύτταξε κάμποςση ώρα με κάποια θλίψη
στ' άνοιχτογαλάζιο του μάτι. —Επειτα, έφυγε,
με το κεφάλι σκυφτό, ντροπισμένος.

ΑΠΟΓΝΩΣΙ

—Η πρώτη κίνηση, μόλις έμεινε μόνη η Μα-
ρίνα ήταν ν' άνοιξη το ρομπινέ του γκαζι στην
κουζίνα. Καθώς κρατούσε το μωρό της στην
άγκαλιά της, έμεινε εκεί κοντά στο δηλητηριώ-
δες άέριο που εξατμιζόταν κάμποςση ώρα. Σε
μια στιγμή το μωρούδάκι έβηξε. Τότε, σάν να
συνήλθε η Μαρίνα, έκλεισε το ρομπινέ. Τα πα-
ράθυρα ήταν θρόναιοιχα. Φόβος βέβαια για
το παιδί δεν ύπήρχε. —Αν έκλεινε όμως πόρτες
και παράθυρα; —Άδρονταν η μητέρα της με τη
θεία Μαρίνα και θα την εύρισκαν νεκρή με
το μωρό στην άγκαλιά. Ναι, έπρεπε να πάρη
στο θάνατο και το παιδί της μαζί της. Γιατί
το κλάμμα που είχε κάνει αυτή σήμερα θα
τόκανε και χειρότερα το κοριτσάκι αυτό όταν
θα πρωτοκατάλαβανε.

—Όλα θα τελειώαν έτσι για πάντα...

Ποτέ δεν είχε αισθανθώ τόση άπελπισία, τόση
κούραση, τόση ταπεινισία. Τα χέρια της έτρε-
μαν. Το παιδάκι, σάν να καταλάβαινε τη συνέ-
δαινε κι' έκλαιγε, έκλαιγε. —Ήταν η ώρα που-
πρεπε να φύη. Μα η Μαρίνα το είχε ξεχάσει
όλοτελα αυτό. Το κλάμμα του παιδιού δυνά-
μωνε την άπελπισία της. —Έκανε βόλτες στο
δωμάτιο, κουνώντας τα χέρια της. Μα συγχρό-
ως ένοιωσε πως κάτι έφευγε άπό μέσα της,
η ίδια η ζωή της. —Άνοιξε πάλι το ρομπινέ,
άφού έκλεισε αυτή τη φορά τα παράθυρα.

Το φωταέριο άρχισε ν' άπλώνεται στον άέρα.
Το παιδάκι δυνάμωνε το κλάμμα. —Η Μαρίνα
άρχισε να τρέμει. Κι' άεφανά η καρδιά της
σπάρανε. Σπαρτικά, άγρια συλλογίστηκε τη
μητέρα της. Ποτέ δεν είχε αισθανθώ έξαιρετική
τρυφερότητα για τη μητέρα της. Τώρα όμως,
με τη γοργότητα που έχει στις κρίσιμες στιγμές
ο νους έφερε μπροστά της μερικές παιδικές
άναμνήσεις.

—Ο,τι αισθανόταν αυτή για το παιδί της
τόρα, την άπείρανη λατρεία, το συναισθήμα
πως κρατώντας το στην άγκαλιά της κρατούσε
τον κόσμο όλον, θα το είχε αισθανθώ κάποτε
κι' η μητέρα της. Τι κι' άν τα χρόνια, τί κι' αν
ο πατέρας της, με το άστυρό, άσκητικό
του χαρακτήρα, της είχε έμποδισεί κάθε εκ-
δύλωση τρυφερότητας;

—Θα γύριζε τώρα η μητέρα της. Το σπίτι θα
μύριζε γκαζι. —Άνοιγαν την πόρτα... —Τω-
ς κίπετε νεκρή η μητέρα της ύποδ στο θέαμα
που θ' άντικρυζε. Θα την ρκόνταν κι' αυτήν,
όπως είχε σκοτώσει τον πατέρα της, όπως α-
σκότανε τώρα το παιδί της. Μόλις κατόρθωσε
άπό την ταραχή της να πιάσει το ρομπινέ του
γκαζι και να το κλείσει. —Άνοιξε τα παράθυρα.

—Η φρίκη όμως άπό τα μάτια της δεν έφευγε.
—Η σκηνή πως παρά τριχα να γίνη φόνισσα,
την παρέλυε.

—Ετσι, με το παιδί στο γόνατά της κοιμισμέ-
νο, καθίστατο σε μια γωνιά, ήλθαν και την
ήρσαν η θεία Μαρίνα κι' η μητέρα της. Το
σπίτι μύριζε ακόμα γκαζι.

—Τι έχεις; ρώτησε η μητέρα άνήσυχη. Γιατί
δεν κοιμήθηκες ακόμα; Γιατί μυρίζεις το σπίτι
γκάζι;

—Για μια στιγμή πήγε να το άμολογήσει όλη
η Μαρίνα. Μα κατόρθωσε ν' άποκριθ, τάχα
ήρεμα:

—Έδρασα ένα ζεστό τοφ παιδιού και με
πήρε ο ύπνος. Χύθηκε, γι' αυτό μυρίζεις το
γκαζι.

—Χριστός και Παναγία! φώναξε η θεία Μα-
ρίνα. Αυτό είναι έπικίνδυνο.

—Αχ, καλά που ήλθατε, ψιθύρισε η Μαρίνα.
Φοβόμουν μοναχή μου.

—Πλάγιασε τώρα, είπε η μητέρα της. Και
μεις θα κοιμηθώμε.

—Επεισε στο κρεβάτι η Μαρίνα. Σε λίγο η
κανονική άνάσα της μάνας της και της θείας
της μαρτύρησαν πως κοιμόνταν οι δυο γυναι-
κές. —Η Μαρίνα δεν έκλεισε μάτι ως το πρωί.

Τα χείλη της, πελιδνά ακόμα, άπό την τρομάρα
τοφ θανάτου, ψιθύριζαν:

—Θέε μου!... Δεν ξέρω πια τί να σοφ ζη-
τήσω. Θα ήθελα το θάνατο. Μα είμαι μόνη
και συλλογίζομαι τον πόνο της μάνας μου και
δεν πόνο τοφ παιδιού μου κάποια μέρα. Μα
δε μωορά να ζήσω έτσι άλλο, δε μωορά. Σε-
χέλλισε το ποτήρι. Δε μωορά να ξανακούσω
τη φρικτή, την άδικη λέξη για το παιδί μου.

—Η θεία Μαρίνα, που την είδε κλαμένη το
όλο πρωί, της είπε:

—Μην άπελπίζεσαι, παιδί μου. —Ο Θεός ζυ-
γίζει τη χαρά και τη δυστυχία. Κι' όταν η
δυστυχία κι' η λύπη γίνουν άδύσταχτες για
την καρδιά, δίνει άμέσως κάποια χαρά.

—Τα λόγια αυτά αντίλαλσαν στην πονεμένη
καρδιά της Μαρίνας σάν λόγια χρησμού. Κι'
έτσι πέρασε κάμποςες μέρες προσμένοντας τη
χαρά. Μα άπό πού μπορούσε να έλθη; Μόνον
ένα πράγμα μπορούσε να της δώσει χαρά σάν
κόσμο: —Η άγάπη του Θεού. Μ' αυτό ήταν
χέλλισα. —Ο Θεός θα την είχε ξεχάσει, μεθ-
υσμένος άπό την καινούργια του άγάπη, άπό
πλούτη κι' εύτυχία. —Άφού δεν είχε κρατήσει
και το λόγο του, να έλθη να την ίδι...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: —Η συνέχεια.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ

—Ο στρατηγός Μπρέντνιφ έμεσε το ίδιο
βράδυ τη στιγμή της δολοφονία του φίλου
του Σλάιχερ. Γύρισε ήσυχα στο σπίτι του
και δεν συλλογίστηκε διάλου να κρυφθί.
—Ένας προδοτής που συνωμοτούσε με τους
Γάλλους, θα βιάζόταν να πάρη μερικές
στοιχειώδεις προφυλάξεις. —Ο στρατηγός
Μπρέντνιφ είχε ήσυχη τη συνειδήσή του.
—Προχωρεί άμείνωνος και στην πόρτα του
συναντά ένα όμιλο της Γκεστάπο. Δυο πυ-
ροβολισμοί άνηκουστο μέσα στη νύχτα και
ο στρατηγός σωριάζεται νεκρός.

—Ο Γκρέγκορ, ο άδελφός μου, δειπνού-
σε με την οικογένειά του, όταν έξαφνα
παρουσιάσθηκαν μπροστά του όκτώ πρά-
κτορες της Γκεστάπο. Χωρίς να ζητήσουν
καμιά πληροφορία και χωρίς να του δώ-
σουν καμιά εξήγηση, τον συνέλαβαν και
τον ώδηγησαν στη φυλακή της Πρίντς.

—Άλμπρεχτράσσε, όπου τον έρριξαν σ' έ-
να σκοτεινό κελλί. —Έκει τον άρσαν δώ-
δεκα ώρες στη μοναξιά, στην άδελαιοτή-
τα, στην άγνωση. Σαφνικά άπό το παραθύ-
ράκι του κελλιού παρουσιάζεται ένα περι-
στροφό. —Η κάννη του είναι γυρισμένη κατ'
άπάνω του. —Άντικει το πρώτος πυροβολι-
σμός! —Ο Γκρέγκορ Στράσσερ καταφεύγει
σε μια γωνιά του κελλιού, μα την ίδια
στιγμή άνοίγει η πόρτα και όρμουν μέσα
τρεις όμιλοι, ο πασηγνώστος Χάυντριχ, ο

—Αίικε που διοικούσε άργότερα το γερ-
μανικά στρατεύματα συγκεντρώσεως κι' έ-
νας άλλος. Κρατούν τα περιστρώφα στο
χέρι και κάνουν κόσκινο άπό τις σφαίρες
το σώμα του Γκρέγκορ. Μα εκείνος ζή ά-
κόμη... Πλησιάζει τότε ο Χάυντριχ και
του δίνει τη χαριστική βολή στον τράχη-
λο. —Αυτές τις λεπτομέρειες μωό τις διη-
γήθηκε ο άνθρωπος που καθάρισε τα αί-
ματα άπό τον τοίχο και έξαφάνισε τα ίχνη
των σφαιρών, όπως τον είχαν διατάξει οι
γκεσταπίτες. —Επειδή όμως φοβόταν για τη
ζωή του, δραπέτευσε άπό τη Γερμανία και
ήρθε να με συναντήσει στην Πράγα.

—Μα ο Σλάιχερ, ο Γκρέγκορ Στράσσερ, ο
Μπρέντνιφ ήταν τα πρώτα θύματα. —Ο Χίτ-
λερ συνεχίζει με άπάθεια τις δολοφονίες.

—Εκείνοι που συλλαμβάνονται, όδονούνται
στο προαύλιο της παλιάς Σχολής των
Ευέλτινων του Λίχτενβαλντ και εκτελούν-
ται με το πολυβόλο. —Ο αρχηγός των κα-
θολικών Κλαούζενερ και μερικοί άλλοι
τουρκικίζονταν χωρίς εξήγησης. Τουφεκι-
ζονται επίσης και οι γραμματείς του φόν
Πάπεν. Στη Σίλεσια και άκριβώς στο Χίρ-
σπεργκ, όλοι οι Έβραίοι, όλα τα μέλη
των Χάιλουδεράνων και μερικοί κομμουνι-
στές συλλαμβάνονται στις 30 Ιουνίου,
όδονούνται στο προαύλιο του στρατώνα
και άραδιάζονται με το πρόσωπο προς τον
τοίχο.

—Όποιος κινείται, όποιος μιλάει,
πληρώνει άκριβά την τέλημ του: Του σπά-
νε τα κόκαλα με τον ύποκόπανο του ό-
πλου. Στις δυο ή ώρα τη νύχτα, φορτώ-
νουν δλους αυτούς τους ανθρώπους σε
στρατιωτικά αυτοκίνητα, γιατί θ' άνακρι-
θούν, όπως τους έξηγούν, στο Κίρλριτς.

Στο δάσος, ένα άπό τ' αυτοκίνητα στα-
ματάει.

—Έπασθε βλαβή—φωνάζει ο σωφέρ—κα-
τέβητε!

Τα θύματα της χιτλερικής τρομοκρατίας

‘Η «ήμέρα της μεγάλης μάχης»

Σάν μελίσσια οι έχθροι εισχωρούσαν από όλα τα μέρη μέσα στην ‘Αγγλία και ρήμαζαν τα πάντα. Σκωτσέζοι, Ουαλλοί, Δανοί, κάτοικοι των νήσων ‘Ορκνέι και των ‘Ορκάδων, είχαν συμμαχίσει έναν πραγματικό συνασπισμό, που έσφιγγε ολόκληρο το μικρό άκομη βασίλειο και απειλούσε να το συντρίψει.

Οι κάτοικοι της Νορθουμπελάνδης και των βορείων κομητιών έγραφαν στο βασιλιά:

«Οι έχθροι μας σπρώνουν προς τη θάλασσα και η θάλασσα μας ξανασπρώχνει προς τους έχθρους. Τό μόνο που μας μένει είναι να διαλέξουμε το έλδος του θανάτου που προτιμούμε: το τσεκούρι ή τα κούρατα».

Τα μηνύματα αυτά, που έφθαναν ακατάπαυτα από τις διάφορες επαρχίες, έκαναν το βασιλιά ‘Εθελσταν ν’ αποφασίσει τη μεγάλη επιχείρηση. Συγκέντρωσε, λοιπόν, το στρατό του και πέρασε τον Ουμπερ.

‘Αλλ’ οι έχθροι, που δεν ήξεραν ακόμη ποιές ήταν οι δυνάμεις του, έφευγαν στην προσέγγισή του κι’ έτσι ο βασιλικός στρατός μπήκε σε φάση άνευόχλητος ως την πόλη της ‘Υόρκης. Εκεί ήλθαν οι αρχηγοί των Σκώτων κι’ έβαλαν τα χέρια τους πάνω στα χέρια του ‘Εθελσταν και να μη θέλη ο ‘Εθελσταν, ό,τι θέλανε, ό,τι ήθελε αυτάς.

‘Αλλά, μόλις απομακρύνθηκε ο άγγλικός στρατός, η κατάσταση έγινε ακόμη χειρότερη από πριν. ‘Ενας από τους Σκώτους αρχηγούς είπε:

— Γιατί να θέλουμε έμεις ό,τι θέλει ο ‘Εθελσταν και να μη θέλη ο ‘Εθελσταν, ό,τι θέλουμε έμεις;

‘Η παρατήρησης φάνηκε σωστή και όλοι έμειναν σύμφωνοι πως ο όρκος που είχαν δώσει δεν τους δέσμευε καθόλου. Αρχισαν, λοιπόν, να απλώνονται και πάλι προς τα νότια και να λεηλατούν τη μία επαρχία έπειτα από την άλλη.

Ο ‘Εθελσταν, μόλις το έμαθε, έτρεξε σαν άστραπη προς το μέρος του κινδύνου. ‘Αλλ’ αυτή τη φορά δεν σταμάτησε στην ‘Υόρκη. Διέσχισε τη Νορθουμπελάνδη και μπήκε μέσα στη Σκωτία.

‘Απέναντί του, ο συνασπισμός των έχθρων του είχε συγκεντρώσει τεράστιες δυνάμεις κι’ είχε βρη έναν ικανότατο αρχηγό στο πρόσωπο του ‘Ολάφ, γιου του Σίτρικ, που ήταν ο τελευταίος Δανός βασιλιάς της Νορθουμπρίας.

‘Ανάμεσά τους ξεχώριζαν οι πολεμιστές του Ντούμπαρτον και του Κκαλλουαίη, με τις στενόμακρες λόγχες και στα τέκνα των Πίκτων και των Σκώτων της κοιλάδας του Κλάυδ, με τα βαρέα σπαθιά, τις περιφορές εγκλάυ-μωρ, που ήταν αληθινές ρομφαίες και που μόνο με τα δυο χέρια μπορούσαν να τις σηκώσουν αλλά έμειναν σαν σκούρες και αλλοιμένας ο’ εκείνον γιατί δε δέχονταν τα τρομερά κτυπήματά τους, και οι ισχυρότεροι θώρακες κομματιάζονταν σαν ίστοι άραχνης.

‘Η συνάντησις των δύο στρατών έγινε το έτος 934 στο Μπρούναμπουργκ, που σημαίνει «χωριό των πηγών».

‘Ετην ημέρα της μεγάλης μάχης, λέει μια παλιά ωδή, ο βασιλιάς ‘Εθελσταν, ο αρχηγός των αρχηγών, εκείνος που χαρίζει περιδέραια στους άνδρείους και ο αδελφός του ‘Εντμουρ, ο ευγενής πολέμης, πολέμησαν στο Μπρούναμπουργκ με την κόψη του σπαθιού τους διαρρήσανε το τείχος των άσπίδων και νίκησαν τους φημισμένους πολεμιστές, τη φυλή των Σκώτων και τους ανθρώπους των πλοίων».

Οι Σκώτοι με τους συμμάχους τους σχημά-

τιζαν ένα μεγάλο τόξο, που απλώνονταν αρκετά μίλια. ‘Ηταν σφιγμένοι ο ένας κοντά στον άλλον, έτσι που η παράταξίς τους δεν παρουσίαζε κανένα ρήγμα πουθενά, αλλά το βάθος της δεν ήταν πολύ μεγάλο.

‘Από τ’ άλλο μέρος, η παράταξίς των ‘Αγγλων έπιανε πολύ μικρό χώρο. ‘Αλλ’ ο πλυσμός τους ήταν καλλίτερος κι’ είχαν πολυάριθμο ιππικό, που έλειπε από τους αντίπαλους τους.

Ο ‘Εθελσταν κατάλαβε άμέσως ποιές ήταν οι κίνδυνοι. Το σχέδιο των έχθρων ήταν να ριχθούν από όλα τα μέρη, εφοφελούμενοι από την αριθμητική υπεροχή τους και να κλείσουν τους ‘Αγγλους μέσα στο στρατόπεδό τους, όπου θα τους ήταν πολύ δύσκολο να αμυνθούν.

Διέταξε, λοιπόν, ν’ αναπετάσσουν τις σημαίες και, καθώς κυμάτιζαν χαρούμενα στον άνεμο, ώρμησε με το ιππικό του εναντίον του κέντρου της έχθρικής παρατάξεως, ενώ οι τοξότες του έβριχναν σαν βροχή τα βέλη τους πάνω στα δύο άκρα και τα έμπόδιζαν να κινηθούν.

‘Η άργυρία αυτή των Σκώτων ν’ αρχίσουν πρώτοι την επίθεση άλλαζε άμέσως την όψη της μάχης κι’ έφερε την υπεροχή προς το μέρος των ‘Αγγλων. Οι σιδερόφρακτοι ιππείς του ‘Εθελσταν διασκορπίσαν πολύ γρήγορα τους πεζούς, που οι περισσότεροι ήταν χωρίς σιδερένιες πανοπλίες κι’ όταν τα δυο κέρατα κινήθηκαν για να βοηθήσουν το κέντρον, μια δεύτερη φάλαγγα ‘Αγγλων ιππέων, που την διοικούσε ο αδελφός του βασιλιά ‘Εντμουρ και που ήταν κρυμμένη ως εκείνη τη στιγμή πίσω από ένα λόφο, ρίχθηκε ξαφνικά εναντίον των έχθρων και άρχισε να τους σπρώχνει πάνω στο άγγλικό πεζικό, που τους υποδέχθηκε με μια χάλαξα από βέλη.

Οι απόψεις των Σκώτων ήταν τεράστιες στη σύγκρουσι αυτή και η θέσι τους χειρότερη δυνάμει και περισσότερο. ‘Ωστόσο, εξακολουθούσαν να μάχονται με πείσμα και ήρωισμό. Κατά το μεσημέρι, τρεις ιππείς με βαριές πανοπλίες, εμφανίσθηκαν έμπροσθεν στο στρατόπεδό τους.

— Ο βασιλιάς ‘Εθελσταν, είπαν, σας προσφέρει την ειρήνη, αν θέλετε να του δηλώσετε φιλία και υποταγή.

— Και τί θα κερδίσουμε αν δεχθούμε την ειρήνη που μας προσφέρει; ρώτησαν οι Σκώτοι.

— Θα κερδίσετε τη ζωή σας, που την θυσιάζετε άσκοπα σ’ έναν άγνωστο, που είναι χαμένος για σας.

— Τη ζωή μας τη χρωστάμε στο Θεό, απάντησαν περήφανα οι Σκώτοι και δεν ήλουμε να την χρωστάμε ούτε στο βασιλιά ‘Εθελσταν, ούτε σε κανέναν άλλον!

Οι ιππείς έφυγαν και η μάχη συνεχίστηκε με μεγαλύτερη αγριότητα από πριν.

Δυο φορές ακόμη, οι άγγελιαφόροι του ‘Ε-

θελσταν ήλθαν μπροστά στο έχθρικό στρατόπεδο.

Την τελευταία φορά είπαν:

— Ο βασιλιάς ‘Εθελσταν θαμνάζει την άνδρεία σας και λυπάται για το αίμα που χύνεται. Σας προσφέρει, λοιπόν, την ειρήνη και σας προτείνει να γίνετε φίλοι και σύμμαχοί του.

— Να πείτε στο βασιλιά ‘Εθελσταν να μη λυπάται για το αίμα που χύνεται, απάντησαν οι Σκώτοι, γιατί το αίμα αυτό θα κάμη πιο εύφορη τη γη, που θα θρέψη τα παιδιά μας και τα παιδιά των παιδιών μας. ‘Όσο για την ειρήνη του, δεν μπορούμε να την δεχθούμε προτού να τελειώσουμε τη μάχη που άρχισαμε.

— ‘Αλλ’ η μάχη αυτή θα καταλήξη στον όλεθρό σας, είπαν οι άγγελιαφόροι.

— Τό ξέρομε, απάντησαν άσυγκίνητοι οι Σκώτοι. ‘Αλλ’ όταν έλθ η ώρα τους, τα παιδιά μας θα πολεμήσουν με μεγαλύτερη όρμη, για να έκδικηθούν το θάνατό μας!

‘Από τη στιγμή εκείνη, η μάχη έκτυλίσθηκε σε αληθινή σφαγή. ‘Αλλ’ οι Σκώτοι δεν υποχώρησαν ούτε ένα βήμα και δεν άφησαν ούτε μια στιγμή τις τρομερές εγκλάυ-μωρ να ξεφύγουν από τα χέρια τους. Κι’ όταν γεμάτοι από πληγές, έβρισαν πιά για να κοιμηθούν τον αιώνα ύπνο τους, τα πρόσωτά τους διατηρούσαν μιν άτρόμητη έκφρασι και τα μάτια τους έστεκαν ολόκληρα, σαν να προκαλούσαν ακόμη τον αντίπαλο...

Τό τέλος της μάχης μας τό περιγράφει η παλιά ωδή:

«Ποτέ μεγαλύτερη σφαγή δεν έγινε σ’ αυτή τη νήσο, ποτέ περισσότεροι άνθρωποι δεν χάθηκαν από την κόψη του σπαθιού, από την ημέρα που οι Σάξωνες και οι ‘Αγγλοι, οι τρομεροί αυτοί πολεμιστές, ήλθαν από την ‘Ανατολή ανάμεσα από τον ώκεανό και κατέκτησαν τη χώρα».

Ο βασιλιάς ‘Εθελσταν και ο αδελφός του ‘Εντμουρ γύρισαν νικητές στη χώρα του Ουέστ σέξ. ‘Αρσαν πίσω τους, για να χορτάσουν από τα πτώματα των έχθρων, το μαυρο κόρακα, με το μυτερό ράμφος, τό γύπα με τη βροχή φωνή, τό γρήγορο άπτό, τό άχύρταγο γεράκι και τό λύκο των δασών».

‘Η ωδή μιλάει ακόμη για τη φυγή των Δανών:

«Ο ‘Ολάφ, λέει, έφυγε με πολύ λίγους από τους ανθρώπους του και πώτισε με μαύρο αίμα τη θάλασσα. Όταν θα γυρίση σ’ αυτόν, δεν θα διηγήθῃ καθόλου αυτή τη μάχη, γιατί θα πρέπει τότε να μιλήρη για τους σύγγενείς του που σκοτώθηκαν και τους φίλους του που δεν ξαναγύρισαν. Οι βασιλιάδες του Βορρά θα θρηνούν στα συμβούλια τους γιατί οι πολεμιστές τους θέλησαν να μπλεχθούν στο παίγνιό αυτό της σφαγής με τα παιδιά του ‘Εθουάρδου». (Τον ‘Εθελσταν και τον ‘Εντμουρ).

ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

— Που πάνε αυτοί; ‘Εθελοντές στην ‘Ιαπωνία;
— Όχι, ρέ! Πάνε να δουνε παράστασι σ’ ένα θέατρο.

‘Οκ.πρεσβευτής της ‘Ισπανίας

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΩΣΩΠΑ:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΚΕΡΕΝ: 40 ετών, νεόφυτος γλεντζές.

ΙΟΥΛΙΑ ΓΚΕΡΕΝ: 35 ετών, σύζυγός του.

ΠΕΤΡΟΣ ΣΙΜΕΟΝ: 36 ετών, παρσίτος φίλος.

ΝΤΥΠΟΝ: 32 ετών.

Ο ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ ΤΗΣ ‘ΙΣΠΑΝΙΑΣ: 35 ετών.

ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Στό σαλόνι των Γκερέν).

Γ κ ε ρ έ ν (απελπισμένος): Σώσε με Πέτρο! Αυτή τη φορά θαρρώ πως δεν τη γλυτώνω. (Χαμηλόφωνα): Θα με πάρη χαμπάρι η γυναίκα μου και είμαι χαμένος.

Π έ τ ρ ο ς: Μά τί συμβαίνει; Κανένα σκανδαλάκι με τη φιλενάδα σου;

Γ κ ε ρ έ ν: Θυμάσαι τό τελευταίο μας γλέντι;

Π έ τ ρ ο ς: ‘Ε, πώς τό δικαιολογώ;

Γ κ ε ρ έ ν: Της είπα πάλι πως ήμουν καλεσμένος στον πρεσβευτή της ‘Ισπανίας.

Π έ τ ρ ο ς: Πάλι την ίδια δικαιολογώ;

Γ κ ε ρ έ ν: Αυτό δεν είναι τίποτα. Δεν ξέρω όμως ποιός διάβολος φώτισε την ‘Ιουλία και άπαιτεί τώρα νάρθη ο πρεσβευτής στο σπίτι μας μία και έω πηγαίνω τόσο συχνά στο δικό του.

Π έ τ ρ ο ς: Χμ! Μπερδεύονται κάπως τα πράγματα.

Γ κ ε ρ έ ν: Γυναίκα πονηρία βλέπεις. Με άνάγκασε να του γράψω και να τον προσκαλέσω.

Π έ τ ρ ο ς: Χά! Χά! Χά! αυτό είναι άπ’ τ’ άρχαφα. Πρώτα-πρώτα ο πρεσβευτής θα σε πάρη για τρελό.

Γ κ ε ρ έ ν: Δεν διατρέχω παρόμοιο κίνδυνο, γιατί τό έγγραφο ένα ιδιαίτερο γράμμα στο οποίο τό έξηγώ όλα. Σάν ‘Ισπανός και ευγενής που είναι ασφαλώς θα με λυπηθῇ.

Π έ τ ρ ο ς: Τότε τί θέλεις να κάνω;

Γ κ ε ρ έ ν: Νά, επειδή μπορεί να μην έρθῃ, θα σε παρακαλέσω να πιάς να τον βρῇς ο ίδιος και να τον παρακαλέσης.

Π έ τ ρ ο ς (διακόπτοντάς τον): Μόνο αυτό δεν γίνεται.

Γ κ ε ρ έ ν: Πέτρο, σώσε με!

Π έ τ ρ ο ς (σηκώνεται): Κι’ αν δεν μ’ άκούσης.

Γ κ ε ρ έ ν: Πήγαινε κι’ ο Θεός βοηθός.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στό ίδιο διαμέρισμα. Μετά την άναχώρησι του Πέτρου μπαίνει η ‘Ιουλία με καλασμένα τα μούτρα).

Ι ο υ λ ί α: Τί μυστικά έχεις μ’ αυτόν;

Γ κ ε ρ έ ν: Τά χαρτιά ξεφύτουν διαρκώς, ‘Ιουλία. Σωστή καταστροφή.

Ι ο υ λ ί α (αλλάζοντας τόνο): Λοιπόν, θάρρη ο πρεσβευτής;

Γ κ ε ρ έ ν: Μά άμφιβάλλεις; ‘Υστερα από τόση φυλία που έχομε.

Ι ο υ λ ί α: Μά γιατί δεν ήρθε καθόλου έδώ τόσον καιρό;

Γ κ ε ρ έ ν: Μά... αφού έρχεται άπόψε...

Ι ο υ λ ί α: Πηγαίνω να έτοιμάσω τά τῆς υποδοχής.

Γ κ ε ρ έ ν: Κύττα καυμένη ‘Ιουλία να με βγάλῃς άσπροπρόσωπο.

Ι ο υ λ ί α: ‘Όρίστε μας! Θαρρείς πως σου μοιάζουνε χαριότερα; ‘Αν έχῃ μάτια ο πρεσβευτής θα ιδῇ τί γυναίκα έχεις. (Βγαίνει).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στό ίδιο σαλόνι).

Γ κ ε ρ έ ν (μονολογεί): Τί θα γίνω αν δεν δεχτῇ να έρθῃ; (Μπαίνει ο Πέτρος): ‘Ηρθες κιόλας;

Π έ τ ρ ο ς (άπογοιτευμένος): Μόνο που δεν μ’ έβλεψε.

Γ κ ε ρ έ ν (χτυπώντας τό κεφάλι του): Χάθηκε!

Π έ τ ρ ο ς: Βρῇκα όμως μία λύσι... ‘Αφού δεν θέλει νάρθη ο αληθινός πρεσβευτής, θα παρουσιάσω στη γυναίκα σου ένα ψεύτικο... Γνωρίζει η γυναίκα σου τόν Ντυπόν;

Γ κ ε ρ έ ν (κατάπληκτος): ‘Όχι!

Π έ τ ρ ο ς: Τότε θα τόν κάνωμε για

μερικές ώρες πρεσβευτή της ‘Ισπανίας. Γ κ ε ρ έ ν: Πέτρο μου είσαι ένας άνεκτίμητος φίλος. ‘Εα να σε φιλήσω. Π έ τ ρ ο ς: Και τόρα τρέχω να σοβ στείλω τον πρέσβη σου! (Φεύγοντας ψιθυρίζει χαμηλόφωνα): Καλά που δεν πήγα καθόλου στον πραγματικό. Θάβρισκα τόν μπλεζά μου!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γ κ ε ρ έ ν (μονολογεί): Τό ήξερα έγω πως ο Πέτρος είναι θαυμάσιο παιδί! Ι ο υ λ ί α (μπαίνοντας): Μιλάς μόνος σου;

Γ κ ε ρ έ ν: Είναι άπ’ τόν ένθουσιασμό, ‘Ιουλία μου. Σε λίγο θα έχωμε έδώ τόν ευγενέστατο μαρκήσιο ντε Ματαμόρι... Είναι έτοιμο τό γεύμα;

Ι ο υ λ ί α: Τώρα γυρίζω τη μαγιονέζα!

Κ α μ α ρ ι έ ρ α (μπαίνοντας βιαστική): Κύριε, ένα αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στην πόρτα μας. Κατέβηκε ένας κύριος με φράκο...

Γ κ ε ρ έ ν: Είναι ο μαρκήσιος, τρέχω να τόν υποδεχθώ. (Βγαίνει και ξαναγυρίζει σε λίγο με τόν Ντυπόν).

Ν τ υ π ό ν: Είμαι κατενθουσιασμένος που σε ξαναβλέπω, άγαπητή μου φίλε.

Ι ο υ λ ί α (χαμηλόφωνα): Τί ώραία που μιλά!

Γ κ ε ρ έ ν (σιγά στον Ντυπόν): Παραγγέλλει σε έλχι! (Βυαίνει). Μεγάλη τιμή κι’ εύχαριστῇ για μάς κ. πρεσβευτά. Σας συνιστά την κυρία Γκερέν (υποκλίνεται). Ο εξοχότατος μαρκήσιος ντε Ματαμόρι.

Ι ο υ λ ί α: Χαίρω πολύ κ. μαρκήσιε... Και πώς περνάτε στο Παρίσι;

Ν τ υ π ό ν: Πολύ άφαια, κυρία μου. Θαυμάσια!

Κ α μ α ρ ι έ ρ α (διακόπτοντάς τους): ‘Ο κ. πρεσβευτής της ‘Ισπανίας!

Ν τ υ π ό ν (μηνιακός): Παρών!

Κ α μ α ρ ι έ ρ α: ‘Ο κ. πρεσβευτής περιμένει κάτω.

Γ κ ε ρ έ ν: Τί έκαμε λέει; (Σηκώνεται βιαστικός). Τρέχω να ιδώ. (Βγαίνει).

Ν τ υ π ό ν: Είσαθε πολύ χαριτωμένη, κυρία μου. ‘Εχετε Ισπανικά χαρακτηριστικά.

Ι ο υ λ ί α: ‘Α, έγω τρελλαινομαι για τούς ‘Ισπανούς.

Ν τ υ π ό ν: Τόμπολα, λοιπόν!

Ι ο υ λ ί α: Με καλακεύετε κύριε μαρκήσιε.

Ν τ υ π ό ν: Είσαθε πολύ χαριτωμένη και όλομολώ ότι θα ήθελα πολύ να σας ξαναδώ. (Κρυφομιλούν). (Στό βάθος μπαίνει ο Γκερέν με τόν αληθινό πρεσβευτή).

Γ κ ε ρ έ ν: Σας εύχαριστώ που ήρθατε έξοχότατε. Είσαθε σωστός ιππότης νομίζοντας όμως ότι δεν θα δεχόσαστε την πρόσκλησή μου, φρόντισα να σας αντικαταστήσω... Τώρα όμως θα μείνετε. Θα μου κάνετε μεγάλη τιμή.

Π ρ έ σ β υ ς: Κωμικό μά την αλήθεια! Αυτά τά πράγματα δεν συμβαίνουν ποτέ στην ‘Ισπανία.

Γ κ ε ρ έ ν: ‘Αναλαβάνω να διορθώσω τά πράγματα.

Π ρ έ σ β υ ς: ‘Α, όχι. ‘Αφήστε με έμενα, θα τά κανονίσω μία γαρ. (Πλησιάζουν την ‘Ιουλία και τόν Ντυπόν που εξακολουθούν να συνομιλούν).

Γ κ ε ρ έ ν: Σας παρουσιάζω τόν νέο πρεσβευτή της ‘Ισπανίας δόν Γκάριος Σάντσεζ.

Ι ο υ λ ί α (σηκώνεται): Μά τί σημαίνει αυτό;

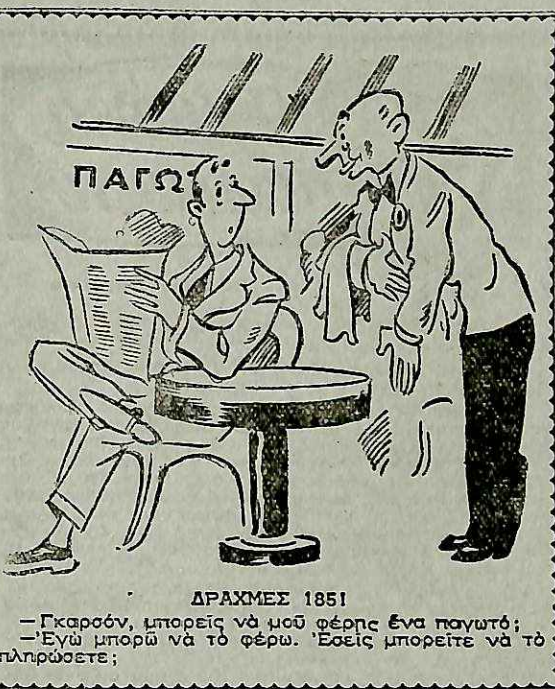
Π ρ έ σ β υ ς: ‘Απλούστατα, κυρία μου. ‘Ο μαρκήσιος φεύγει άπρη για την ‘Ισπανία και τόν αντικαθιστώ έγω. Βρῇκα λοιπόν τό γράμμα αυτό πάνω στο γραφείο του προκατόχου μου κι’ επειδή δεν έφερε παρά μόνον την έπιγραφή: «προς τόν κ. πρεσβευτή της ‘Ισπανίας» νόμισα πως ή πρόσκλησις άπευθυνόταν σ’ έμένα (βγάζει τό γράμμα άπ’ την τσέπη του): Βλέπετε;

Γ κ ε ρ έ ν: ‘Αγαπητή μου ‘Ιουλία, ‘Ο Θεός βλέπει μάς άναπα και μάς έστειλε δυο πρεσβευτάς αντί για ένα... Θα τιμήσουν λοιπόν και οι δυο τό γεύμα μας. Ζήτω η ‘Ισπανία!

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

Παπούτσι για τό καλοκαίρι

Κατασκευάσθηκαν τελευταία, παπούτσι έφωδιασμένα μ’ ένα μικρό έλατήριο κάτω απ’ τη σόλα. ‘Η έφευρεσις αυτή του Νεοθωρκήσιου Τζών Γκρομπιερ κάνει τό βήμα ελαστικό και ξεκούραστο. Συγχρόνως, με τό περπάτημα, μπαίνει άκρας άπό μερικές τρύπες που ‘όπαρουν στο περιθώριο της κάθε σόλας, και δροσίζει εύχαρίστα τό πόδι.

ΔΡΑΧΜΕΣ 1851

— Γκαρόν, μπορείς να μου φέρης ένα παγωτό;
— Έγω μωρό να τό φέρω. ‘Εσείς μπορείτε να τό πληρώσετε;

‘Αθηναϊκά έπίκαιρα

‘Επάρκεια μηχανών

Στον Πειραιά κατέπλευσε τό φορτηγό «Κυκλάδες» κι’ έφερε τόννους φάρμακα και μηχανές οκάδες που, όπως ισχυρίζονται πολλοί όλη την ώρα, χρειάζονται άπόλυτα στην ένδει μας χώρα.

‘Αλλά οι λογικότεροι μπορούνε να τούς εἴπουν ότι τά μηχανήματα καθόλου δεν μάς λείπουν, γιατί... μηχανευόμεσθε με γέλια και φωνές κι’ όλη τη μέρα σπίνουμε μεγάλες... μηχανές!

Φθινοπωρινές δίκες

Για λόγους που τούς ξέρουμε και για γνωστές αιτίες, θα δικάσουνε πάμπολλοι Ναζί εγκληματίες, κι’ όπως οι Σύμμαχοι έσπευσαν να μάς πληροφορήσουν με τό φθινόπωρο οι δίκες τους θ’ άρχίσουν

Αυτή τους ή απόφασις μου φέρνει άνατριχίλα και σκέπτομαι περίλυπος για τών Ναζί τά κάλια: θα φτάση τό φθινόπωρο, θα πέφτουνε τά φύλλα συγχρόνως δε θα... πέφτουνε και Γερμανών κεφάλια!

Δικαία ανταμοιβή

Οι Βούλγαροι δεν παύουνε να μάς εξερεθίζουν και λέν ότι δεν έπαψαν ποτέ τους να έλπίζουν πως θα τούς ανταμειφούνε γιατί μετά μανίας πολέμησαν οι άνθρωποι κατά... της Γερμανίας!

Κατά τό δη λεγόμενον κάνουν την παλαβή, παρ’ όλο που φερθήκανε άπ’ όλους κυδιαιότερα, κι’ εφ’ όσον σώνει και καλά θέλουν ανταμοιβή, άς πάρουνε δυο φάσκελα και βλέπουμε άργότερα!

‘Απαραίτητα έργα

Κατ’ απόφασις σοδαράς, σπουδαίας κι’ ελλημενίας έπισκευές θα κάνουνε σε όλους τους λιμένας που, όπως άνεκλόγησαν κι’ ο κόσμος έχει μάθει, τεράστιες κι’ αφάνταστες ζημιές έχουσαν πάθει.

Κι’ όλοι εγκρίνουν φυσικά τά έργα τά λιμενικά, τά βρίσκουν άπαραίτητα και θέλουν μάνι-μάνι ν’ άράξη πιά και η ‘Ελλάς σ’ άπάνεμο λιμάνι!

Σπουδαίο κατορθώμα

‘Ακ! πόσο έβλω να τόν δω τόν στρατιώτη τόν ‘Ινδό που τόσο τό μεγάλο του τό πάθος τόν εζάλισε που άρπαξε τη φίλη του και την άποκεφάλισε.

Δεν θέλω να τόν συγχωρή ούτε και να τόν ψέξω, να τόν ρωτήσω μοναχά θέλω άπ’ έξω-άπ’ έξω που βρῇκε ο άφιλότιμος στο σημερινό τό χάλι γυναίκα με... κεφάλι;...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Πονεμένα διηγήματα

Σαράντα, πενήντα!... Δυο άριθμοί, δυο μικροί άριθμοί που φαίνονται άσημαντοί.

Σαράντα έτών, πενήντα έτών. 'Η ηλικία σου κι' η δική μου... Αυτό είναι το δράμα!

Γεννήθηκα δέκα χρόνια πιο άνωρίς. Κι' άφ' ότου σ' άγαπή, το άπλο αυτό κι' άνεπανόρθωτο γεγονός φορμάκωσε κάθε λεπτό της ζωής μου. Μου φαίνεται ότι θάδερσκα ένα φάρμακο για κάθε άλλη δυστυχία. Θα ήμουν ικανή να κάμω θαύματα, ν' αλλάζω τον ήχο της φωνής μου, το καμόγελο μου, την πίστι μου, να έγκοταλείψω συγγενείς και φίλους μου, να μεταμορφώθω ως την ψυχή μου, άν το επιθυμούσε. 'Ο έρως μου θα μπορούσε να νικήση το κάθε τι... έκτος απ' το χρόνο!...

«Πολύ γρήγορα!...» Μουρμούρισα σιγανά τις δυο αυτές λέξεις, τη μέρα που ζήτησα για πρώτη φορά στην άγκαλιά σου, πριν από 15 χρόνια... 'Από τότε, δεν έφυγαν ποτέ απ' το νου μου. Δεν θα κατάλαβες ποτέ, άγνωστέ μου, πόσο σκληρό μαρτύριο είναι η ύπουλη και έμμεση ιδέα, που ριζώνει μέσα μου και που με τρώει κάθε στιγμή, ακόμα και στις ώρες της χαράς μου!

Μια μέρα, μ' άπάτησε. 'Αν ήμουν μικρότερη σου, δεν θα υποφύρα περισσότερο άπ' τα συνήθισμένα όρια. Θα ζήλευα, κανονικά, άλλα, και θα άμυνόμουν σιωπηλά, διπλάσιάζοντας τις προσπάθειές μου να σ' άρέσω, εξερεθίζοντας τη δική σου ζήλεια, χρησιμοποιώντας όλα τα τεχνάσματα της έρωτικής στρατηγικής για να σε ζανωκερίσω.

Ήμουν όμως δέκα χρόνια πιο μεγάλη! 'Η προδοσία μ' εύρισκε άοπλη, νικημένη προκαταβολικά. Θυμάμαι ωστόσο κάποια έποχή που έβλεπα να παλέψω. Κι' έμπρός στο πορτραίτο μιας άμορφης ζαν-όνης κοπέλλας που είχες ζωγραφίσει, ζέχασα για λίγο την ηλικία μου. Μ' είχε κυριεύσει, τότε μια άληθινή μανία, μια θέληση ν' άντιβιβάσω, να πολεμήσω. Ζήτησα πληροφορίες. Έμαθα το όνομα εκείνης που σ' έπαίρει, από μένα, τον τόπο και την ώρα των ραντεβού σου. Είχα αποφασίσει να σε πάρω άπ' αυτόφωρο...

Τη νύχτα όμως εκείνη, που την πέρασα άγρυπνη, κατάλαβα την άτυπατή σου. 'Ενοίωσα ότι η άμορφη ζαν-όνη κοπέλλα δεν ήταν παρά ένα σύμβολο, μια εικόνα. Πίσω της έρχόντουσαν άμέτρητες άλλες γυναίκες, το ίδιο νέες κι' ώριμες. Με τα μαλλιά τους λυμένα στον άνεμο, γελούσαν μαζί μου, δείχνοντας τα κάτασπρα δόντια τους, και μου φώναζαν:

«Τι όφελει να νικήσης τη σημερινή άντιζήλο σου; Είμαστε τόσες άλλες, νέες όλες, που θα σου πάρουμε τον πολύ νέο έραστή σου!»

Επειτα ξεπρόβαλε άπ' την εικόνα αυτή ένας άριθμός... τα χρόνια μου: ένα 5 κι' ένα 0. Προχωρούσε προς το μέρος μου, ο άριθμός αυτός, σαν να είχε μέσα του κάποια άπόκρυφη ζωή. Τόν έβλεπα να με κυττάει μ' ένα πρόσωπο φρικτό, νάρχεται κοντά μου, πατώντας σε δυο μικρά ποδαράκια... να πλησιάζει με μια μεγαλύνση διαρκώς, για να με λυώσει, να μ' εκμηδενίσει!

Απ' τη νύχτα εκείνη, δεν έπάλεψα πιά. Την άλλη μέρα, πέταξα τα φτιασιδιά μου, έγκατέλειψα κάθε φιλαρέσκεια, και προ πάντων έπαψα να βλέπω τις άντιζήλους μου σαν έχθρές.

Εξακολούθησα να ζω μηχανικά. Εύχουν να γελάω ολόετα, με την έλλιπία πιά, μια μέρα, θα κατέληγα ίσως να μ' άγαπήσει, άν ήμουν πιο άπληρη.

Στις σύντομες στιγμές, που ο έρως μου έμοιαζε ποτέ απ' την άδιαφορία. 'Ενοίωθα τότε ήσυχο τον ένα γλυκό θάνατο...

Ήταν όμως σύντομο αυτό τα διαλέγματα. Μόλις άρκοσαν για να με κάνουν να πωθώ μια μεγάλη, μια πιο άπλήρη άνάπαυση!

Ετσι λοιπόν, άποφάσισα να πεθάνω. Μην κλάψω, μην τρυσάξω. Διαλέγω την οπλοφόρη λύση... Σκέφθηκα καλά. Χτύπησα πολλές φορές πάνω στον άνυπερήλπο αυτό φραγμό. 'Εφείρα πολύ τη δύναμή μου, το μυαλό μου, τη ζωή μου, ενάντια σ' αυτό τα δέκα χρόνια!

Δεν σου παραπονιέμαι. Δεν φταίς καθόλου, εύ. Είμαι τόσο δυστυχισμένη!...

Η καρδιά μου σπαράζεται κάθε ώρα και στιγμή. Η ίδια σκέψη, διαρκώς, στριμωγμένη στο μυαλό μου... Το ίδιο σαρκά τρωει τη δόλια μου, την πολυθλασμένη μου καρδιά. Πρέπει να λείψω άπ' τον κόσμο. Για σκέψου το...

Δέκα χρόνια παραπάνω!... Αυτός ο άριθμός με νίκησε. Έξ αίτίας του μόνο πεθαίνω...

ZAN POMTJEN

Θάνατοι από ευαισθησία

Μερικά ιστορικά παραδείγματα

Το παράδειγμα του περιφήμου Βατέλ, του άρχιμαγέστρου του πρίγκηπος του Κονέ, που αυτοκτόνησε άπό τη ντροπή του, γιατί δεν τού έφεραν έγκαιρώς τα ψάρια που έπρόκειτο να σερβίρη στο τραπέζι του κυρίου του, δεν είναι μοναδικό στην ιστορία.

Πράγματι, η άνθρώπινη ευαισθησία φθάνει μερικές φορές σε άνωπρόθετα ύψη, και μ' άς γεμίσει άπό έκπληξη και θαυμασμό, γιατί ξεπερνάει όλα τα συνήθισμένα όρια και γίνεται ένα φαινόμενο μοναδικό και άπαράμυλο στο είδος του.

Μια τέτοια περίπτωση είναι το ποίητο Γκουίντι. 'Ενώ έφτανε στο Βατικανό, για να προσφέρει στον πάπα ένα αντίτυπο του έργου του, άνεκάλυψε, έαφνικά, καθώς ξεδιούλιζε το βιβλίο, ένα τυπογραφικό λάθος, που είχε διαφύγει την προσοχή του κατά την έκδοσή του. 'Η συγκίνησή του ήταν τόσο βαθεία άπ' αυτή την άνακάλυψη, που έπαθε άμέσως συγκοπή και σωρίστηκε νεκρός στις σκάλες του παπικού μεγάρου.

Ένας άλλος καλλιτέχνης, ο σκηθέτης Κόρελλι, πέθανε κατά τον ίδιο τρόπο, γιατί, στη γενική δοκιμή ενός έργου του, ένας συνάδελφός του τού όπείξει ένα βασιικό λάθος που είχε κάνει στην ένοργήτρωσή μιας μελωδίας.

—Ω, Θεέ μου, δεν τ' είχα προσέξει! πρόφασε να πη.

Και, την ίδια στιγμή, σωρίστηκε κάτω νεκρός.

Για να έλθω πιο κοντά στην έποχή μας, πρέπει να άναφέρωμε την καταπληκτική περίπτωση δύο Γάλλων δραματικών συγγραφέων, τού 'Εσκούς και τού Λεμπρά.

Το 1832, είχαν άνεάσει σ' ένα παρισινό θέατρο, ένα έργο τους με τον τίτλο «Ραυμόνδος», που έσημείωσε μια παταγώδη άστυγία.

Επειτα άπό την παράσταση, οι δύο συγγραφείς κλείστηκαν στο δωμάτιό τους, άναψαν τρία μαγακάκια με κάρθουνα και πέθαναν, λίγη ώρα άργότερα, δηλητηριασμένοι άπό τις άναθυμιάσεις τού άνθρακικού οξέος.

Μιά όχι λιγώτερο καταπληκτική περίπτωση είναι του βαρόνου Γκρό, τού περιφήμου ζωγράφου, στον όποιον όφειλεται ο πίναξ τού «Βοναπάρτου έπισκεπτομένου τούς πανωλόδητους της Γιάφας» και μερικά άλλα έργα με μεγάλη πνοή και εξαιρετική δύναμη άποδόσεως.

Ο Γκρό πηγαινόερχε μια μέρα να έπισκεφθί το παρισινό Σαλόν ειβε με έκπληξη του ότι οι συμπάθειες τού κοινού στρέφονταν προς τον Βερνέ και τη σκληρή του και ότι η γαλλική παράδοση, με τον πατριωτικό παλμό και την έντονη ρωμαντική της διάθεση, δεν προκαλούσαν όσην θα έπρεπε προσοχή.

Η λύπη του γι' αυτό ήταν τόσο μεγάλη, που, πένθιμος, διενδύθηκε σαν τρελλός προς το μέρος τού Μειντόν και πνίγηκε μέσα σ' ένα έλος.

Αξιωματημένητη είναι άκόμη η περίπτωση τού Σουφφλό, τού άρχιτέκτονος που είχε κατασκευάσει το παρισινό Ελίζεον.

Οι αντίπαλοί του, έπειτα άπό την άποστήτρωσή του έργου, έκαμαν έναν έντονο δημοσιογραφικό άγώνα εναντίον του, λέγοντας πως το περίφημο οικοδόμημα δεν είχε ίσορροπία και ότι θα έπεφτε μια μέρα.

Ο Σουφφλό ζανάκαμε τότε τούς ύπολογισμούς του, άλλα, μ' όλος του τις προσπάθειες, δεν κατάφερε ν' άνακαλύψει πούθενά τίποτε που να δικαιολογούσε τις έπιθέσεις των άντιπάλων του.

Ωστόσο, η εναντίον του κατα-

κραυγή εξακολουθούσε και έδυνάμωνε μάλλον όλοένα και περισσότερο. Στο τέλος, ο δυστυχισμένος κλείσθηκε στο δωμάτιό του και πέθανε άπό την πείνα. Μετά το θάνατό του, που έκαμε πολύ μεγάλο θόρυβο στο Παρίσι, η έπιθέσις σταμάτησε άμέσως και όλοι συμφώνησαν πως τού Πάνθεον ήταν άριστο έργομα στο είδος του και άψογο άπό κάθε άποψη.

Στην κατηγορία των ανθρώπων με την άνεπτυγμένη υπερευαίσθησία που άναφέρωμε πρέπει να κατατάξωμε και τον Καντάν, τον περίφημο ίατρο, μαθηματικό και αστρολόγο, της Παδίας.

Ο Καντάν είχε προβλέψει ότι θα πέθανε στις 13 Σεπτεμβρίου 1576. 'Επειδή όμως δεν ήταν βέβαιος άν θα έπραγματοποιείτο αυτή η πρόβλεψη και άπό τ' άλλο μέρος δεν ήθελε να διαψευσθή, γιατί αυτό θα έδυσφήμιζε την έπιστήμη και τη σοφία του, έκανόνισε τα πράγματα με τόσο ώραιο τρόπο, ώστε πέθανε την ώριμήν ήμέρα: άρχισε δηλαδή άπό μερικές ήμέρες προηγήσει να έλαττώνει τη βαθμίδα στην τροφή του και τις δυο τελευταίες ήμέρες δεν έβαλε τίποτε στο στόμα του!

Μ' άλλα λόγια δηλαδή αυτοκτόνησε με τον τρόπο των στωικών φιλοσόφων της αρχαιότητας, οι όποιοι όταν έφταναν τα γηρατειά άπέφευγαν κάθε τροφή για να δώσουν ένα τέλος στην χωρίς χάρες πιά ζωή τους.

(Στην κοσμική τάδεσσα. 'Εκείνη, μου, τράκι τσακνίκο, μια μουσουδίστα χαριτωμένη, ένα στοματάκι, με στερνά και λαμπρά δοντάκια, θαύματα αίσθητικώς και... πρακτικώς, κατ'άλληλα, δηλαδή, για το κανονικό τραγανόμα πορτοφολιού ν. Κομψή εμφάνιση, βαλμένη στην τριχιά, μ' ένα καπελλάκι τρελό, καθισμένο στραβά σκεδόν στο κούτελό της και τσαντάκι άπό δέρμα γουρουνιού. 'Εκείνος έξωτερικό άψογο, χοντροπόικος, με κοιλίτσα, έλασφρά φαλακρός, φάσις νοικοκύρη, λιγάκι περασμένος, ύφος άνδρικού της άγοράς, πούχει κάμει τη δουλειά του κι' έχει πάρει και τις βολιτίδες του άπό την δόση Σοφοκλέους).

ΕΚΕΙΝΗ (οκνημένη, διαδάζοντας με προσοχή τον κατάλογο των φαγητών): Ούο!... Δεν ξε-ρει κανείς τι να πάρη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελιστάλακτος, τρέμοντας, όπως πάντα, άπό μέσα του, για το τι θα διαλέξει): 'Εχει τόσα πράματα, μωρό μου!... (Κυττάζοντας κι' αυτός τον κατάλογο, βρίσκει το φθινότερο). Θα μπορούσες να πάρης κεφτέδες της σκάρας... και βλεπούμε!

ΕΚΕΙΝΗ: Εύχαριστώ!... Δεν έχω καμιά όρεξη για δηλητηρίαση... οι κιμάδες, ζέρεεις... Προτιμώ ν' άρχισω μ' έναν άστακό ά λ' άμερικαν!... ΕΚΕΙΝΟΣ (κυττάζοντας στον κατάλογο το τετρακοσμοπενντάρι, ακόμα πιο μελιστάλακτος): Μα άγάπη μου, τι λές;... Μπορεί να σε πείρξω!... Οι άστακοί σπάνια είναι φρέσκοι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Προτιμώ να με πείρξει ένας άστακός ά λ' άμερικαν παρά ο βρωμικιμάς!... ΕΚΕΙΝΟΣ (οκνηνόντας το κεφάλι, προσποιείται άπορία): Δεν το καταλαβαίνω αυτό!

ΕΚΕΙΝΗ (που γλεντά την ταιγκουνία του): Α, όχι, παιδί μου!... Να το καταλάβης!... Πρέπει να το καταλάβης!... 'Υπάρχουν δηλητηριάσεις και δηλητηριάσεις!... Είναι δηλητηριάσεις πρoστυχες, खुδαίες... Και είναι άλλες, πώς να στο πώ... πιο σίκο... πιο άριστοκρατικές!... Όταν ο γιάτρος, που θα φωνάξω, σε ρωτήσει (τι έφάνατε, κυρία;)... ε, μη μου πης πως είνα ώραίο πράμα να τού άπάντησης (κεφτέδες;) θα κάνη φοιχτή εντύπωση!

ΕΚΕΙΝΟΣ (πολύ πιο μελιστάλακτος, άλλα μόλις συνκρατώντας τα νεύρα του): Μα δε μου λες, γλυκαί μου, θα φάμε... για την πιθανή εντύπωση τού γιάτρου;

ΕΚΕΙΝΗ: Μια γυναίκα σίκ, σαν κι' έμένα, τρώει και γι' αυτό! Τι να σου κάνω, άγαπητέ μου; Διάλεξες, βλέςεις, φίλη περιηγήτρου; Άν έπαίρνες μια τού σωρού, θάτρωγε ό,τι όηποτε... Άλλα δεν θα είχες έμένα!...

Δυσκεί ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ ΕΙΔΥΛΛΙΟ...

Έχε γειά, πολυαγαπημένη... 'Ηρθες σαν θύελλα και φεύγεις σαν καταιγίδα... Όυγε όμως άφού τ'ό θέλεις, άφού πρέπει...

Σε παρακαλώ μονάχα να με θυμάσαι κάπου-κάπου... Να θυμάσαι αυτό το σύντομο ει-δύλλιο μας που ήταν μια εύχάριστη παρένθεσι για σένα, ένε για μένα ήταν ένας μεγάλος σταθμός.

Να μην ξεχάσης ποτέ την πρώτη μας συνάντηση... Σ' άντάμωσα κάποιο φωτολου-ομένο πρωινό σπ' σκιερή γωνιά κάποιου δάσους...

Είδα την παρθένη όμορφιά σου και πίστεψα πως υπάρχουσε πραγματικά νεράιδες... Και στάθηκα έκστατικός και σε ρώτησα:

—Γιατί τα χείρα σου είναι τόσο κόκκινα; —Γιατί πήραν το χρώμα ενός ρόδου που ξεψύπησε άπό τα φιλά μου. —Γιατί τα μάτια σου είναι τόσο γαλάνα; —Γιατί κυττάζανε πάντα την απέραντη θάλασσα και τον άνέφελο ούρανό.

Και μου άπάντησες: —Και γιατί το κορμί σου είναι τόσο μελαφό; —Γιατί... πλένομαι κάθε τρεις μέρες πούρχεται το νερό!... Γ. ΓΙΑΝ.

Το γλέντι της καταστροφής

ΕΚΕΙΝΗ (που εξακολουθεί να τον γλεντά): Α, όχι!... Μη βιάζεσαι, άνδρι μου! Θα τα πα-ραγγείλω όλα μαζί!... (σκούδοντας στον κατά-λογο, μετά μια στιγμή). Μετά... Λέω να πάρω ένα γαλοπούλο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άφου ιδί στον κατάλογο, το πεντα-κοσάρι, τρουαγμένους): Γαλοπούλο; Τρελλάθη-κες; Είναι άπαχα, την έποχή αυτή, ζυλισμένα, έλεενα!... Πεταί και κόκκαλο!... Δεν προτι-μάς... σουτζουκάκια;...

ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς να σκύβει το κεφάλι άπό τον κατάλογο): Γαλοπούλο, οαλάτα, τυρί ροκφόρ, βερνικακά, παγωτό (παφφέ)!... Δυο μπουκάλες ύμυρα στον πάγο για τον άστακό, μια Σάντα Έλενα για το γαλοπούλο, ρώτα τι μαυροδάφνη έχει για τα φρούτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πανικόβλητος, όλος ικεσία): Μά, μωρό μου! Θα χαλάσω το στομάχι σου!... (προ-σπαθώντας να εκμεταλλευθί τις άριστοκρατικές αξιώσεις της): Κι' έπειτα αυτές οι μύπρες!... Τι έντυπωσι θα κάνουν... στο γιάτρο, άν ο μη νένιτο!... 'Η μύπρα είναι λαϊκό ποτό!...

ΕΚΕΙΝΗ (ύφος καθηνγνίνας): Μετά το κρασί!... Πρό τού κρασιού είναι σίκ!... Βλέςεις πόσα πρ-άματα σε μισαίνω; (χαδία); Μ' άγοπάς; ΕΚΕΙΝΟΣ (καταβαρσθρμένους): Άφού τ'ό ξε-ρείς... Άφού βλέςεις πως τρέμω για την ύγεια σου! 'Επιμένω στα σουτζουκάκια, χρυσό μου!... Είναι πιο θρεπτικά και πιο εύπεπτα!... (το γκαρ-σόνι, πλησιάζει).

ΕΚΕΙΝΗ (άφου παραγγείλη, έπιτακτικά, το «μεν» που καθύρουν. Σ' εκείνον): Καλά... κι' έσύ... Δέ θα παραγγείλεις τίποτα; Τι θα πάρης; ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' άεργον έμπνευση έκδικήσεως): Θα ταιμνήσω άπό το δικό σου! ΕΚΕΙΝΗ (κοφτά): Κατάλαβα!... Θα μ' αφή-σης νησιτική!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνοιχτά ειρωνικός τόνος): Για την ύγεια σου, μωρό μου! Μόνο και μόνο για την ύ-γεια σου!... (στο γκαρσόνι). Το φαγητό στην κυρία σου!... (το γκαρσόνι για μένα, παρακα-λώ!... (Το γκαρσόνι φεύγει, μασώντας μια λέ-ξη—θαρρά τουρκική).

Το κόψιμο των μαλλιών

Αφορισμοί, διαζύγια, πόλεμοι

Στα «Ιστορικά Δοκίμια» τού Σαιν-Φουά διαβάζουμε περίεργα πράγματα για το κόψιμο των μαλ-λιών στους άρχαίους Φράγκους. Κατά τα τέλη τού ένδεκατου αιώ-νος ο 'Αρχιεπίσκοπος της Ρουάν, Γουλιέλμος, έπειδή ήταν φαλακρός, έθεώρησε φαίνεται πως ήταν πε-ριττα τα μαλλιά και στους λοι-πούς άνθρώπους. Και κατάρθρωσε να πείση υπέρ της γνώμης του πολλούς έπισκόπους, που σε συν-βούλιο άποφάσισαν να εκδώσουν έγκυκλιο το 1096 προς το φιλο-ήρσκο ποιμνίο τους, που έλεγε πως «από έξης άπαγορεύεται ν' αφήνη κανείς τα μαλλιά του μα-κρὰ, άλλωθις ζωντανός θ' άφο-ρίζεται και άν πεθάνη δέ θα έπι-τρέπεται να του κάμουν μνημόσυ-νο ή τριστόνιο υπέρ άναπαύσεως της ψυχής του».

Η έγκύκλιος άναστάρωσε τον κόσμο και πολλοί, ιδίως οι μορ-φωμένοι έδηλώσαν πως δεν ένο-ορσαν να συμμορφωθούν προς την διαταγήν αυτήν. Μεταξύ των άλ-λων έτόνιζαν πως κι' αυτός ο 'Πη-σους Χριστός είχε μακρὰ μαλ-λιά. 'Η άντίρρηση δεν συγκίνησε τούς άγιους πατέρας, που έπέμ-ναν, άν και είχαν σημειωθεί άκό-μα και παραχές. Ο Σαιν-Φουά βεβαίωει πως όχι λίγοι συνέλη-φσαν και έθανατώθησαν άνεμε-σα σε φοβερά μαρτύρια ως αρε-τικοί, έπειδή δεν ένωθούσαν να κό-ψουν τα μαλλιά τους.

Οι εύγενείς έθεωρούσαν άτιμω-κό να κάνουν τα μαλλιά τους, για-

ΕΚΕΙΝΟΣ (καταπ-νώντας τη γλώσσα του): Χρυσό μου! ΕΚΕΙΝΗ (καϊδευτι-κά): Μ' άγαπάς; ΕΚΕΙΝΟΣ (μαλακω-μένος): Άφού τ'ό ξε-ρείς...

ΕΚΕΙΝΗ (το ίδιο): Πές με ζουζουνάκι!... ΕΚΕΙΝΟΣ (το ι-διο): Γλυκό μου ζου-ζουνάκι!... (πνιγόν-τας στεναγμό). Πά-ρε άστακό, άφού δέ-φοβάσαι! Να φωνάξω το γκαρσόνι!...

ΕΚΕΙΝΗ (που εξακολουθεί να τον γλεντά): Α, όχι!... Μη βιάζεσαι, άνδρι μου! Θα τα πα-ραγγείλω όλα μαζί!... (σκούδοντας στον κατά-λογο, μετά μια στιγμή). Μετά... Λέω να πάρω ένα γαλοπούλο!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άφου ιδί στον κατάλογο, το πεντα-κοσάρι, τρουαγμένους): Γαλοπούλο; Τρελλάθη-κες; Είναι άπαχα, την έποχή αυτή, ζυλισμένα, έλεενα!... Πεταί και κόκκαλο!... Δεν προτι-μάς... σουτζουκάκια;...

ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς να σκύβει το κεφάλι άπό τον κατάλογο): Γαλοπούλο, οαλάτα, τυρί ροκφόρ, βερνικακά, παγωτό (παφφέ)!... Δυο μπουκάλες ύμυρα στον πάγο για τον άστακό, μια Σάντα Έλενα για το γαλοπούλο, ρώτα τι μαυροδάφνη έχει για τα φρούτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πανικόβλητος, όλος ικεσία): Μά, μωρό μου! Θα χαλάσω το στομάχι σου!... (προ-σπαθώντας να εκμεταλλευθί τις άριστοκρατικές αξιώσεις της): Κι' έπειτα αυτές οι μύπρες!... Τι έντυπωσι θα κάνουν... στο γιάτρο, άν ο μη νένιτο!... 'Η μύπρα είναι λαϊκό ποτό!...

ΕΚΕΙΝΗ (ύφος καθηνγνίνας): Μετά το κρασί!... Πρό τού κρασιού είναι σίκ!... Βλέςεις πόσα πρ-άματα σε μισαίνω; (χαδία); Μ' άγοπάς; ΕΚΕΙΝΟΣ (καταβαρσθρμένους): Άφού τ'ό ξε-ρείς... Άφού βλέςεις πως τρέμω για την ύγεια σου! 'Επιμένω στα σουτζουκάκια, χρυσό μου!... Είναι πιο θρεπτικά και πιο εύπεπτα!... (το γκαρ-σόνι, πλησιάζει).

ΕΚΕΙΝΗ (άφου παραγγείλη, έπιτακτικά, το «μεν» που καθύρουν. Σ' εκείνον): Καλά... κι' έσύ... Δέ θα παραγγείλεις τίποτα; Τι θα πάρης; ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' άεργον έμπνευση έκδικήσεως): Θα ταιμνήσω άπό το δικό σου! ΕΚΕΙΝΗ (κοφτά): Κατάλαβα!... Θα μ' αφή-σης νησιτική!

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνοιχτά ειρωνικός τόνος): Για την ύγεια σου, μωρό μου! Μόνο και μόνο για την ύ-γεια σου!... (στο γκαρσόνι). Το φαγητό στην κυρία σου!... (το γκαρσόνι για μένα, παρακα-λώ!... (Το γκαρσόνι φεύγει, μασώντας μια λέ-ξη—θαρρά τουρκική).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
Της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

τι αυτό θα τούς εξομάλυνε με τούς δούλους, άφού την έποχή εκείνη οι δούλοι για να δείξουν όσην τάξη είχαν άφέντη τους έκοβαν τα μαλλιά τους και τού τα έδι-ναν.

Ύπρχε μάλιστα και το έξης έθιμο: Όταν ένας άνθρώπος τού λαού συναντούσε στο δρόμο γνω-στό του εύγενή, έβγαζε άπό τα μαλλιά του μια τριχα και τού την έβρινε για να δείξη το σεβασμό και ύποταξη του στον άνωτερό του.

Μ' όλα αυτά οι έπισκοποι, άντι να ύποχωρήσουν, άντρίεσαν περισ-σότερο. Γιατί ενώ στην άρχη η διαταγή έφαρμόζονταν στις λαϊκές τάξεις, έπειτα περιέλαβε και τούς εύγενείς. Στο βιβλίο, που άναφέ-ραμε, διαβάζουμε πως όταν ο κό-μης της Φλάνδρας, Ροδέρτος, θέ-λησε να γιορτάση τα Χριστούγεν-να στο 'Οιέρι, παρακάλεσε τον έ-πίσκοπο της 'Αμιένης να χορο-στατήση. Μόλις οι αούλικοί τού Ροδέρτου μπήκαν στην έκκλησία και ζήτησαν την προσφορά, ο έ-πίσκοπος άρνήθηκε να δώση σε όσους δεν είχαν κάμει τα μαλλιά τους. Οι αούλικοί έγιναν έξω φρε-νών και ρωτούσαν ποιος είν' αύ-τός ο έπίσκοπος που έτόλμησε σε ζήτη ένορία να φέρνεται έτσι. 'Ο-ταν όμως έμαθαν πως ήταν ο έ-πίσκοπος της 'Αμιένης, που τον έτρεφαν όλοι, βγήκαν άπ' την εκ-κλησία και γρήγορα άρτισαν να κόβουν τα μαλλιά τους. Πολλοί που δεν είχαν μαλλιά, τάκοθαν με το σπαθί τους ή με μαχαίρι για να μη χάσουν τις εύχες τού άγιου...

Ο Μιζεραί στην 'Ιστορία της Γαλλίας άναφέρει έπίσης το έ-ξης χαρακτηριστικό: Κατά τα μέ-σα του δωδεκάτου αιώνος, ο Λου-δοβίκος έβδομος άπό σεβασμό προς τις διαταγές των έπισκόπων όχι μόνο έκομει συρρία τα μαλλιά του, άλλα για ν' άποδείξη τα φι-λόθρησκα αίσθημά του έύρισε μουστάκια και γένεια. Όταν πα-ρουσιάστηκε στη γυναίκα του Λεο-νώρα με κρανίο και πρόσωπο γυ-αλί, η βασίλισσα τον βρήκε τόσο κομωικό που κόντεψε να λιποθυμή-ση άπό τα γέλια. Ούτε μπόρεσε να τον συνηθίση. Γελούσε και μπρός στους άλλους μόλις έδλεπε το πρόσωπο τού βασιλέως. Στο τέλος τον βαρέθηκε και έγινε έρ-ωμένη τού πρίγκηπος 'Αντιόχου.

Ο βασιλεύς μόλις έμαθε ότι στο κεφάλι του έφύτρωναν όχι μαλλιά άλλα τα διακριτικά των κερασφόρων ζήτησε διαζύγιο.

Η Λεωνώρα το δέχτηκε εύχα-ρίστως κι' έλεγε σ' όλους πως όταν την πάντρεσαν δυστυχώς άν-τι βασιλιά της έδωσαν έναν κα-τί λόγερ. 'Εξη βούλαδες έπειτα λόγερ. 'Εξη βούλαδες έπειτα παντρευτική όχι τον έρωμένο της άλλα τον άδούλο της Νορμανδίας. 'Ερρίκο, που έγινε έπειτα βασι-λιάς της 'Αγγλίας και πήρε άπό της Λεωνώρα πρoκα δυο σπουδαίες γαλλικές επαρχίες, το Πουατού και τη Γκυγιόν, η παραχώρησι των δυο επαρχιών κατέληξε σε φο-βερό πόλεμο μεταξύ Γαλλίας και 'Αγγλίας, πόλεμο που άιματοκύλη-σε τη Γαλλία επί τριάντα χρόνια και είχε τρομακτικές άπώλειες. Και όλες οι καταστροφές εκείνες έγιναν γιατί ένας βασιλέας έκο-ψε τα μαλλιά του!

Κατά της βροχής

Κατά τα τελευταία προπολεμικά χρόνια, η 'Εταιρεία των γαλλικών σιδηροδρόμων τού Βορρά είχε μια έμπνευση, για να τράξη περι-σότερους ταξιδιώτες: Άνέλαξε την ύποχρεώσι να τους προστατεύ-ση άπ' τη βροχή. Όταν δηλαδή πηγαιναν έκδρομη για μια μόνο ήμέρα, έπαίρναν, μαζί με το ει-σιτήριο τους, ένα άσφαλτήριο σμβόλοιο. Άν έπεφτε δυνατή βρο-χή, άπ' τις 2 ως τις 6 το άπόγευ-μα, η 'Εταιρεία θα έπέστρεφε στους έκδρομείς το αντίτιμο τού εισιτηρίου.

Τρυφερά διηγήματα

Ο Ροζέ Ντενύ ήταν κατώτερος τραπεζιτικός υ-πάλληλος. Ζούσε ήσυχα μαζί με την ύπάκουη υ-ναίκοιά του. Ο μισός πούπαιρνε μόλις τού έφτα-νε για τροφή, μία ζύριαμα και για νοίκι.

Σπικωνόταν πρωί, πρωί, πλυνόταν, έτρωγε κάτι κι' έπαίρνε το δίκτυ τρέκοντας για την άγορά. Πή-γαινε και γυρίζε πάντα τον ίδιο δρόμο, και πάντα συναντούσε μπρός του τούς ίδιους άνθρώπους, πρό-σωπα άδύνατα και κουρασμένα. Τού φαινόταν όλοι αυτοί σαν γνώριμοι, γι' αυτό και τούς χαιρε-τούσε φιλικά, με το βλέμμα.

«Καλοί άνθρώποι θα είναι—έλεγε μέσα του ο Ρο-ζέ. Συμπαθητικοί και ύπομονετικοί όάν τα μυρμη-κία...»

Μά και οι άνθρώποι αυτοί τον ήξεραν τον Ροζέ. Ήξεραν ότι δουλεύει στη Τράπεζα στην ύπ' αριθμό. 17 θυρίδα καθισμένος χρόνια σ' ένα ξεκαρδισμέ-νο καθίσμα.

Τα βράδια γυρίζει με τα φώνα στο χέρι νυρίς στο σπίτι του. Άλλάζει τα ρούχα του, έβαζε ένα τρoπιο πανταλόνι, και με το πουκάμισο μόνο καθό-ταν και διάβαζε μεγαλόφωνως ένα μυθιστόρημα, έ-κοντας τη γυναίκα του με το έργοχείρ' της πλάι του. 'Εκείνη άκουγε με σφιγμένη άπ' τον πόν-την καρδιά της τις περιπέτειες των ήρώων τού μυ-θιστορήματος, κι' άναστέναζε...

Κι' η ζωή κυλούσε ήσυχα, μονότονα. 'Ενα βράδυ γυρίζοντας ο Ροζέ, όπως πάντα στο σπίτι, είδε ότι η γυναίκα του έλειπε. Είχε βγί βα-στικά έξω και είχε άφψει άνοιχτή τη πόρτα.

—Δεν είναι τίποτε, σκέφτηκε ο Ροζέ. Θα πήγε ίσως για λίγο στη γειτονία...

Ξεντύθηκε, κι' όπως συνήθιζε, πήρε το μυθιστό-ρημα στο χέριο του. Το ρολόι χτύπησε έννεα... δέκα... έντεκα και η γυναίκα του δεν φαίνεται.

Ο Ροζέ άρχισε ν' άνιπυχή. Άποφάσισε να βγί νά ψάξ.

Στους δρόμους δεν ύπρχε ψυχή. Ο Ροζέ πήνε στα γύρω φιλικά και συγγενικά σπίτια. Χτύπησε, ρώτησε παντού, μά κανείς δεν είχε δει τη γυναίκα του.

Κατά τις τρεις τα μεσάνυχτα γύρισε σπίτι του τσακισμένος άπ' τη κόυρασι, με τη σκέψη ότι θα εύρισκε τη γυναίκα του εκεί.

Άλλα το δωμάτιο ήταν άδειανό. Η γυναίκα του δεν είχε γυρίσει. Και ο Ροζέ έημερώθηκε χωρίς να έχει μάτι...

Την άλλη μέρα το κεφάλι τού Ροζέ έκαινε. Όλος ο κόσμος του φαινόταν

ρσι να θρέψη τον πληθυσμό της, γιατί δεν παράγει τα τρόφιμα που χρειάζεται...

Σχολιάζοντας λοιπόν τη γενική κατάσταση, ο «Εκονομίστ» του Λονδίνου παρατηρεί ότι (οι Δυτικοί Σύμμαχοι πρέπει να αντιμετωπίσουν) «...συστατικό γεγονός είναι ότι δεν θα έχουν...μια επιρροή στη ρωσική ζωή. Οι Ρώσοι όμως με τις τοπικές κομμουνιστικές ομάδες...θα αναπτύξουν τη δράση τους όχι μόνο στις ζωικές κατοχές των Αγγλων, των Αμερικανών και των Γάλλων, αλλά σε όλοκληρη τη δυτική Ευρώπη».

Επίσης, το Αμερικανικό περιοδικό «Ε-θνοσοφία Νέας» υπογραμμίζει ότι το γεγονός αυτό κάνει τη νέα Ευρώπη να διαφέρει ριζικά από την παλιά. Για πρώτη φορά η ανατολική Ευρώπη και τα Βαλκάνια είναι πιο ενωμένα από τη δυτική Ευρώπη και βρίσκονται στην κυριαρχία μιας μόνης Δυναμικής, της Ρωσικής.

Η μέθοδος που ακολουθήσε η Σοβιετική Ένωση είναι απλή: όταν ο εχθρικός στρατός καταλαμβάνει μια χώρα, όπως παραδείγματος χάριν τη Βουλγαρία, το κομμουνιστικό κόμμα παρουσιάζεται άμεσα ως καθοδηγητής του απελευθερωτικού μετώπου ή ενός μετώπου αντίστασης κι επιβαρύνει στα χέρια του τις κυριώτερες κυβερνητικές θέσεις. Το αποτέλεσμα τώρα αυτής της τακτικής είναι ότι οι κυβερνήσεις της Γιουγκοσλαβίας, της Βουλγαρίας, της Ρουμανίας και της Πολωνίας είναι κομμουνιστικές ή ελέγχονται από τους κομμουνιστές.

Στην Αυστρία πάλι και στη Φιλανδία οι κομμουνιστές κατέχουν σημαντικές θέσεις στην κυβέρνηση. Επίσης στην Ουγγαρία το καθεστώς βρίσκεται κάτω από τον έλεγχο του σοβιετικού στρατού. Οι νέες αυτές κυβερνήσεις προσπαθούν να αποκτήσουν την λαϊκή υποστήριξη με ανθρωπικές μεταρρυθμίσεις και στις ολατικές χώρες κάνουν εκκλήσεις για τον Πανσλαβισμό. Έξ' άλλου, κάθε μία από τις νέες αυτές κυβερνήσεις συνδέεται με τη Μόσχα κι' ένα δικτύο συμφωνιών, το ίδιο δε συμβαίνει και μεταξύ τους. Έπι πλέον, η Ρωσία ξανακαταρρέει πολλά εθνικά σύνορα. Η Πολωνία φαίνεται ότι θα επεκταθεί μέχρι του Όντερ και του Νάισσε. Η Τρανσυλβανία δόθηκε στη Ρουμανία. Η Βουλγαρία και η Γιουγκοσλαβία είναι πιθανόν να αποτελέσουν ένα και μόνο ολαϊκό κράτος.

Η Ρωσία λοιπόν ξανακαταρρέει το χάρτη της Ευρώπης φρόντισε να εξασφαλίσει στρατηγικά σύνορα. Στη Φιλανδία καταλήφθηκαν πολλά ζωτικά σημεία. Το Πολωνικό καθεστώς της Βαρσοβίας δεχθήκε τα σύνορα της γραμμής Κάρζον προς ανατολάς. Η Ρουμανία ο' αποσπασθή α-σφαλώς από την Τσεχοσλοβακία για να ενωθή με τη σοβιετική Ουκρανία. Από τη Ρουμανία τα Σοβιέτ έπλησαν τη Βεσσαραβία και θα πάρουν φαίνεται και ολόκληρη τη Βουκοβίνα. Όσο για τα Βαλτικά κράτη, αυτά εξασφαλίσθηκαν. Η Ρωσία θα προσαρτηθεί κατά πάσαν πιθανότητα κι' ένα μέρος της ανατολικής Πρωσίας μαζί με τη Καινιζδέργη.

Ετσι, η Ρωσία επεξεργάστηκε τα σύνορά της από 100 μέχρι 300 μίλια πέραν από τα παλιά, δηλαδή από εκείνα που είχε πριν από το 1939 και προσάρτησε εδάφη με περισσότερους από 14.000.000 κατοίκους.

Δεν έχουν λοιπόν άδικο εκείνοι που υποστηρίζουν ότι έχει κιόλας χαραχθεί ο χάρτης της νέας Ευρώπης.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

στη σελίδα 12 την νέα εξαιρετική σειρά των συγκινητικών ιστοριών του ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Ναυάγια του πολέμου

Αληθινές πονεμένες ιστορίες τραγικών κοριτσιών της Αθήνας, βγαλμένες απ' την πολεμική περίοδο, παθητικοί μαρτυρικοί έρωτες βουτηγμένοι στον πόνο.

ΠΑΛΗΝΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

Πρωτότυπο δ'ήγημα

Πέρασε το παχουλό μπράτσο της γύρω από το λαιμό του Ντάν και του ψιθύρισε ικετευτικά και χαδιάρικα:

—Ξέρω βέβαια, αγόρι μου, πως αυτό σου προκαλείται και δεν σε αδικώ. Κάνει μου όμως αυτή τη χάρη που σου ζητώ. Να, μια ματιά θα ρίξεις στο καμπαρέ της Κίσου κι' άμέσως ύστερα θα φύγωμε απ' εκεί. Δεν ξέρεις πόσο επεθύμησα τις παλές μου φίλες.

—Φοβάμαι μήπως επεθύμησες μάλλον τους παλιούς φίλους σου, Έλλην, της είπε ο νέος συνοφρονώντας τα φρύδια του.

—Τι είναι αυτά που λες; Έκανε κακιωμένη η Έλλην. —Εστώ, αφού με υποψιάζεσαι, αφού δεν πείσθηκες ακόμη πόσο σ' αγαπώ, ύστερα από τόσους μήνες που τα απαρνήθηκα όλα για να ζω μαζί σου, μπράβο σου!... Δεν σε ήξερα για τόσο εγωιστή, καϊμμένε!

Ο Ντάν λυγισε μπροστά στο παράπονο αυτό της θαλκτικής και τσακνίνας ερωμένης του. Το πρόσωπό του πήρε πονεμένο ύφος, και η φωνή του ακούστηκε τρεμουλιαστή:

—Έλλην, με βασανίζεις. Όσο σκέπτομαι πως θέλεις να ξαναπαίσεις το πόδι σου στα παλιά και βρωμερά λημέρια σου αναπνικιάζω. Όλοι σε ξέρουν τόσο καλά μέσα στο άκραιο εκείνο καμπαρέ. Όλοι σε ξέχουν οι πελάτες σου σ' εσπρίζαν κάποτε στην αγκαλιά τους. Σ' όλους σε ξέχουν χωρίς να νύχτες απολαύσεως. Αυτό εσύ η ίδια μου το μισολόγες κάποτε δακρυμένη. Γιατί λοιπόν θέλεις να ξαναγυρίσεις εκεί μέσα;

—Πάμε πιά! Ξεφώνεις η Έλλην καταφουρκισμένη. Με χλεύεις σαν να είμαστε νεόπαντρο ζευγάρι. Αφού δεν θέλεις, δεν πάμε πονεμένα.

Ο Ντάν της έσφαξε το στόμα με το χέρι του. Φοβόταν μήπως η γλώσσα της ξαναπήρ κατήφορο. Ήταν ασυγκράτητη η Έλλην και τα λόγια της ήταν φρικτά όταν θυμώνα.

—Πάμε, τέλος πάντων σ' αυτό το άχρηστο καταγώγιο! της είπε με δδυνηρή έκτακτη. Όταν κολλήρη στο μυαλό σου μια ιδέα, κανείς δεν στη βγάσει. Πάμε λοιπόν, κι' ό,τι βρέξη δε κατεβάζει!

Κάποιο κακό προαισθήμα τουσφιγγε την καρδιά. Έκανε να ψιθύριση μερικές στερνές αντιρρήσεις αλλά η Έλλην, πολύπειρη και καπνιστή μάντιψε τους διαταγμούς του και σβέλτη, χαδιάρικα και τρυφερά, νίπκισε και τον τελευταίο διαταγμό του εραστού της μ' ένα θερμό και ήδονικό φιλά.

Στη κατάφωτη είσοδο του καμπαρέ, ο χρυσόπλοκος νέγρος θυρωρός, μη διόνοτας καθόλου προσοχή στο συνοδό της, χαμογέλασε γλυκά στην Έλλην και της είπε με οικειότητα:

—Σάν τα χιόνια! Πως το πάθατε και μας ξαναθυμήκατε, καλέ!...

—Καλοπέρα Μπόμπι! του απάντησε άγρυμνα εκείνη.

Ο Ντάν μισοκίρρινος, έχωσε στο χέρι του θυρωρό ένα πομπουρά και ακολουθώθηκε την Έλλην που προχωρούσε μέσα στο κατάφωτο κέντρο με άνεσι («νοικοκυράς»). Ξεφώνη την άρπαξε απ' το μπράτσο και της είπε:

—Εκεί στη γωνιά να καθίσουμε. Δεν έχω όρεξη για επιδείξεις.

Η Έλλην σούφωσε περιφρονητικά τα χείλη της, έριξε μια ματιά ανικανοποίητου πόθου στο φανταχτερό κι' ανθοστόλιστο τραπέζια της πλατείας κι' ακολουθώθηκε σιωπηλή τόν ερασσή της σ' ένα απόμερο τραπέζακι.

Κάθισε με ύφος εγκρατερήσεως και θυσίας. Ο Ντάν την βοήθησε να βγάλει το πανάκριβο γούνινο επανωφόρι της και τότε οι λευκές σφικτές σάρκες του μισόγυμνου φλογερού κορμιού της φάνταξαν μυστοκλήματα κάτω απ' τα φώτα.

Οι γυναίκες —του έλαφρου κόσμου όλες— έριξαν βλέμματάς χίλιες στην τολμηρή εξωμην τουαλέττα της. Οι άνδρες, γλεντζέδες νέοι και μισοπαρθενοί νέοι κύτταξαν με πόθο αναίδεστο τα προκλητικά κάλλη της.

Ο μαίτη ντ' ότελ αναγνωρίζοντάς την, της χαμογέλασε και της ψιθύρισε δινώντας της τον κατάλογο των φαγητών:

—Καλώς ήρθατε, δεσποινίσι!...

—Αλοοο, μίσι!... της φώναξε με ένθουσιασμό και ο μάστρας. —Είπατε παιδιά, συνέχισε απευθυνόμενος στη «τζαζ-μπάντ» του. —Ας παίξωμε τον «Ερωτευμένο κόου-

μπόυ» προς τιμήν της ακριβοθώρητης νεράιδας μας!

Η τζαζ ούρλιαζε, η Έλλην μεθούσε από θρίαμβο, ο Ντάν χλωμώσε. Θα ήθελε να τους πνίξη αμείλικτα όλους αυτούς τους άχρειους μ' η κυριαρχική και λαμπερή ματιά της γυναίκας που λάτρευε προσπλημένη διαρκώς επάνω του, του μούδιαζε τα νεύρα.

Η Έλλην μοίραζε διαρκώς δεξιά κι' αριστερά υποκλίσεις και χαμόγελα απαντώντας στα καλωσρηρίσματα των γνωστών, ανδρών και γυναικών. Ο Ντάν πάλι ένοιωθε την κρυφή λύσσα και την ζηλοτυπία του να μεγαλώνουν. Έπιανε σαμπάνια και κάπνιζε πούρα το ένα πάνω στο άλλο και τα πετούσε μισοκαπνισμένα.

—Έλλην, παλκοκόρτσι! Μας θυμήθηκες τέλος πάντων, ξεφώνισε μια κοντή και πολυδαμμένη, πλαδαρή γυναίκα, τρέχοντας χαρούμενη κοντά τους και φιλώντας την Έλλην στο μάγουλο. —Ω, να χαρώ εγώ λύσσα και όμορφες.

Ο Ντάν ξαφνιάστηκε. Κύτταξε τη γυναίκα εκείνη με τη खुδία μορφή και τα άκομψα χυδαίτερα καμώματα κι' ένοιωθε μια απερίγραπτη άπδια. Ήταν η Κίσου, η ιδιοκτήτρια του κακόφημου καμπαρέ.

—Κίσου μου! της φώναξε η Έλλην άφου της ανταπέδωσε τις διατυπώσεις της. Να σου συστήσω τον αγαπημένο μου μνηστήρα, Ντάν Μπωλγούσι!

—Χαίρω πολύ! ψιθύρισε συγκρόνως ο Ντάν και η Κίσου.

Ο Ντάν πνιγμένος από άπδια κι' αγανάκτηση, έσκυψε πάνω απ' το πιάτο του ανόρεχτος για περισσότερο συζητήση. Πειραγμένη η Κίσου έσκυψε και ψιθύρισε στην Έλλην:

—Που τον φώνισες αυτόν τον ήλιθιο; Είπε πραγματικά μνηστήρας σου η κορόϊδο για μάσημα;

Η Έλλην γέλασε πνικτιά, αλλά τρομαγμένη έγενεσε στη Κίσου να σιωπήσει. Μα ήταν πιά άργα. Ο Ντάν είχε ακούσει. Χαλκαπαρσίνους απ' τη μανία του, σπκώθηκε και μούγκρισε βροχνά στην Έλλην:

—Σήκω να φύγωμε άμέσως απ' εδώ! —Είσαι τρελλός Ντάν! του έιπε εκείνη πεισιμώμενη.

—Πάμε ούρλιαζε ξανά ο Ντάν. Πάμε γιατί!...

Η Κίσου αποτραβήχτηκε κι' έγενεσε στην Έλλην ν' αντισταθ. Έκείνη, πειραγμένη στη φιλοτιμία της έριξε μια ματιά γύρω της και πρόσεξε πως όλοι την κύτταξαν ειρωνικά.

—Σούβαλε τα σου πόδια σ' ένα γοβάκι, ο όμορφονίος σου! της φώναξε σαρκαστικά η Λιλιά, μια παλιά γνωριμία της.

—Αι, βέβαια δε σ' άρεσα εγώ!... της φώναξε ένας φαλακρός, μεθυσμένος απ' το ούισκυ και σαραβαλισμένος απ' τις όργιες καταρήσεις που καθόταν σ' ένα γεγονικό τραπέζακι.

Σπκώθηκε συγκρόνως και τους πλησίασε τρεκκίζοντας:

—Χορεύουμε ένα ταγκό μαζί, αν το λές η καρδιά σου και δεν τόν φοβάσαι αυτόν τόν άνόπη, έιπε στην Έλλην.

Η Έλλην κύτταξε θριαμβευτικά και προκλητικά τόν Ντάν κι' ετοιμάστηκε να δεχθή την πρόκληση του μεθυσμένου.

—Δεν θα πας πονεμένα! μούγκρισε εξαλλος ο Ντάν και σπκώθηκε θρήνος.

—Έκανα και θα κάνω πάντα ό,τι υ' άρσεις του άπάντησε με μοχθηρό πείσμα η Έλλην.

Και μισοσέκωσε τα γυνά μπράτσα της για να δεχθή το χορευτικό άγκάλιασμα του θαυμαστού της.

Λυσσοσάμενος ο Ντάν άρπαξε ένα μπουκάλι σαμπάνιας το τσάκισε με σφοδρότητα πάνω στο τραπέζακι και χουφτώνοντας ένα κομμένο κομμάτι γυαλιού ώρμησε έναντιον της φίλης του και μ' ένα δυνατό χτύπημα της έκοψε το λαρύγγι, σαν με λεπίδι ξυραφιού. Κραυγές φρίκης ακούστηκαν από παντού. Αφρόνο ζεστό αίμα ξεπηδούσε απ' τη φρικτή πληγή της άμαρτωλής γυναίκας και πιτσιλούσε τόν Ντάν.

.....

—Δεν μετανιώ που τη σκότωσα... Ήταν ένα τέρας. Από τίμιος υπάλληλος Τραπεζίτη που ήμουν έχασα τη θέσι μου, εξ αιτίας της. Έγινε κλέφτης, διαρρηκτής. Έφανα την προίκα της αδελφής μου και τις οικονομίες της μητέρας μου για να ικανοποιώ όλες τις ιδιοτητίες της και να της εξασφαλίσω μια άνετη ζωή. Την λάτρευα τυφλά, με έκρινε με περιφρονούσε και γελούσε μαζί μου. Τη σκότωσα! Είμαι ευτυχής που το έκανα! Σκότωσε με κι' εσεις. Λίγο με νοιάζει πιά. Αυτή ήταν η άπολογία του Ντάν μπροστά στο δικαστήριο.

ΠΟΛ ΛΩΡΕΝΖ

Η «Ματαντόρα»

«Α! Ματαντόρα», η φόνισσα! Οι Γάλλοι στρατιώτες του Μαρμόν, που είχαν μπή σαν κατακτητές στην Ισπανία, έτρεμαν ακούγοντας αυτό το όνομα. Γιατί η Ματαντόρα ήταν η γυναίκα που, ασυλλήπτη σαν φάντασμα, γρήγορη σαν άστραπη και αθάνατη σαν τη μοίρα, έσπερε να θάνατο άμασεως στις τάξεις τους, από την Καταλάνια ως την Καστίλη, από την Αραγονία ως την Βισκαία.

Ποιά ήταν; Κανείς δεν ήθαινε σε θέσι να το πη. Οι Ισπανοί πατριώτες του Πίπε Κάλντερον γύριζαν άλλοι τη συζητήση, κάθε φορά που κάποιος τύχαινε να μιλήσει γι' αυτήν. Και οι Γάλλοι απόφευγαν να προφέρουν δυνατό το όνομα της Ματαντόρας, σαν να φοβόνταν ότι θα την έβλεπαν να έμφανίζεται, ξαφνικά, μπροστά τους.

Τα κατορθώματά της; Αναρίθμητα. Και τα θύματά της το ίδιο. Η Ματαντόρα δεν έκανε διάκρισι κι' ήταν το ίδιο αμείλικτη για τους στρατηγούς και τους ανώτερους αξιωματικούς, όσο για τους άπλους στρατιώτες. Ντυμένη με ανδρικά ρούχα, χωρίς κανένα συντόρο, έτρεχε τη νύχτα στα βουνά, καταδιδόταν στις διαβάσεις, από όπου ήξερε ότι θα περνούσαν οι Γάλλοι. Και σκότωνε αλύπητα όσους τύχαινε να συναντήσει. Τους μοναχικούς, με το μαχαίρι της. Τους άλλους, με την καρμπίνα της.

Κοντά στη Γρενάδα, είχε ξεκάνει, κάποτε, όλη Γάλλους στρατιώτες. Κατόπι, φούρτωσε τα πτώματά τους σ' ένα κάρρο και, όταν έμεινε, πήκε μέσα στην πόλη. Διέσχισε άταραχη τους δρόμους και σταμάτησε με το μακέριο φορτίο της στην κεντρική πλατεία.

Λίγη ώρα άργότερα, οι Γάλλοι ανακάλυπταν τα πτώματά των συντρόφων τους μέσα στο κάρρο. Αλλά η Ματαντόρα είχαν εξαφανισθή.

Κάποτε, άλλωστε, στο Βαλαδόλι, μπήκε κρυφά τη νύχτα στους στρατώνες κι' έβαλε φωτιά σ' ένα θάλαμο, όπου κοιμόταν καμμία πενήντα στρατιώτες. Πέντε απ' αυτούς κήκηκαν και πολλοί άλλοι πάθαν έγκαίματα.

Έτσι, το όνομα της Ματαντόρας είχε κατακτήσει αληθινός θρύλος για όλοκληρη την Ισπανία και κανείς δεν θα μπορούσε να πη ποιά ήταν η περιοχή της δράσεώς της. Σήμερα εμφανιζόταν στα περίχωρα της Μαδρίτης, έπειτα από μερικές ημέρες στη Σαραγόσσα, την άλλη βδομάδα στη Βαλέντσια ή το Μπουργκος.

Η αλήθεια για την καταπληκτική αυτή γυναίκα μαθεύτηκε πολύ άργότερα.

+

Κατά τα τέλη του 1812, ένας νεαρός Γάλλος αξιωματικός, ο Ραούλ Καραντάλ, είχε δεχθή κατάσταση δυο σφαίρες, καθώς γύριζε έφιππος στο στρατό, στη Βαρκελώνη. Αποφάσισαν τότε να τόν στείλουν πίσω στη Γαλλία και τόν βάλανε μέσα σ' ένα διαζέ, που τόν έφερε ως την Χερόνα. Εκεί, όμως, η κατάσταση του χειροτέρεψε, ξαφνικά και ο Γάλλος λοκίτης της πόλεως παρακάλεσε τόν Ισπανό γιατρό δόν Μινγκουέλ Γκουτιέρρεζ, που φημιζόταν για τη μεγάλη φιλανθρωπία του, να τόν δεχθή στο σπίτι του και να περιποιηθή τα τραύματά του.

Έπειτα από δυο βδομάδες, ο Γάλλος αξιωματικός είχαν δόλετα θεραπευθή. Αλλά δεν έδειχνε καμμία βίαιση για να φύγη από το σπίτι του γιατρού. Γιατί εκεί μέσα είχε γνωρίσει το γοητευτικότερο πλάσμα, που είχαν ίδη ποτέ

ότη ζωή του: την όμορφη Μανωέλα, την κόρη του δόν Μινγκουέλ. Ήταν μια ψηλή, ξανή, με ολαμυρα μαλλιά, που πλάσιζαν ένα πρόσωπο με έλληνική κατατομή και άστραφτερά μάτια...

Η Μανωέλα είχε σταθή στο προσκήφαλό του με στωική και άφοβη, σ' όλο το διάστημα της άρρώστιας του κι' όπως ήταν πολύ νέος και οι δυο, δεν άργησε ν' αναπτύχνη μεταξύ τους ένα από τα κεραυνόβολα εκείνα αίσθηματά, που, μέσα σε λίγες στιγμές, αποφασίζουν για ολόκληρη τη ζωή ενός ανθρώπου.

Ένα βράδυ, μετά το φαγητό, οι δυο νέοι ήταν μόνοι μέσα στο μεγάλο σαλόνι. Σε μια στιγμή, ο Ραούλ άπλωσε τα χέρια του και πήρε στην αγκαλιά του τη Μανωέλα. Η νέα έγκατελείσθηκε, για μερικά δευτερόλεπτα, στην περιπτύξή του. Αλλά, ξαφνικά, νιανάθηκε θρήνα, έβγαλε ένα στίλετο απ' το κορσάκι της και κατέδασε το χέρι της με όρμη προς το στήθος του αξιωματικού.

Την τελευταία στιγμή, όμως, το στίλετο έξφυγε από τα χέρια της και η Μανωέλα σωριάστηκε κάτω, ξεσπώντας σε λυγμούς. Όταν συνήλθε, σπκώθηκε πάνω, στάθηκε άταραχη μπροστά τόν νέο και του έιπε:

—Θέλω να σε σκοτώσω και θα έπρεπε να το είχα κάνει. Αλλά το χέρι μου δειλίωσε την τελευταία στιγμή.

—Γιατί, Μανωέλα, αφού σε λατρεύω και ξέρω ότι και σ' αγαπάς;

—Ακούσε με και θα με καταλάβεις, άπάντησε η νέα. Είχα δυο άδερφους, τόν Ραμόν και τόν Φρατζέσκο, που τους λάτρευα. Ήταν για μένα όλη η ζωή μου. Όταν οι Γάλλοι μπήκαν στην Ισπανία, τα δυο μου άδέρφια κατατάχθηκαν στον άναρτικό στρατό τόν Πίπε Κάλντερον και πολέμησαν σκληρά τόν κατακτητή. Αλλά, σε μια συμπολή, ο Ραμόν και ο Φρατζέσκο πιάσθηκαν αιχμάλωτοι. Τους μαστίγωσαν και έπειτα τους κρέμασαν! Με άκουσε!...

Τους μαστίγωσαν και έπειτα τους κρέμασαν! Όταν το έμαθα, όρκισθηκα τόν σταυρό ότι θα σκότωνε όσους περισσότερους Γάλλους μπορούσα. Και κράτησα τόν όρκο μου! Μετά τόν θάνατο των άδερφών μου, έγινα η Ματαντόρα!... Γιατί κίτρινοις. Ραούλ!... Όταν σ' έφεραν εδώ, νόμισα πως ο Θεός μ' έστελε ένα καινούργιο θύμα για την εκδίκησή μου. Πόσες φορές δεν προσπάθησα να σε σκοτώσω, την ώρα που κοιμόσουν τη νύχτα; Αλλά η καρδιά μου με πρόδινε και άπισθοχωρούσα πάντα την τελευταία στιγμή!... Γιατί να διστάσω να σου το πώ, αφού το ξέρεις; Σε αγαπώ, σένα, τόν έχθρό μου, όσο καμμία γυναίκα δεν αγάπησε ποτέ. Η αγάπη μου αυτή με τρύλωνε τόσο πολύ, που μ' έκανε να έχωσώ τόν όρκο μου... Αλλά, άποψε, όταν ένοιωσα το άγγιγμα των χεριών σου πάνω μου, όλο μου το αίμα φούντωσε ξαφνικά. Και δεν σκέφθηκα τίποτε άλλο, παρά να εκκίχηθω! Δεν το κατάρθωσα, όμως, ούτε και αυτή τη φορά!... Τώρα, τα ξέρεις όλα και μπορείς να με κηρύς ό,τι θέλεις. Κατάγγειλέ με ή σκότωσέ με!...

+

Ο Γάλλος αξιωματικός δεν έκαμε ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Αλλά, τόν πρωί, έφυγε από τη Χερόνα.

Την ώρα που έδιναν από το σπίτι του γιατρού, ένα κομψό γυναικείο χέρι πρόσδε, ξαφνικά, πίσω από ένα παραπέτασμα και τόν έβωκε ένα μικρό δέμα. Ο Ραούλ Καραντάλ, το άνοιξε όταν βγήκε έξω από την πόλη. Μέσα σ' ένα πράσινο μεταξωτό πανί, ήταν τυλιγμένο το στίλετο με το όποιο η Μανωέλα είχαν επιχεύσει να τόν σκότωση το περασμένο βράδυ.

Ο αξιωματικός τόν έφερε με συγκίνηση στα χείλη του και δυο δάκρυα κύλησαν από τα μάτια του...

Λίγο καιρό άργότερα, η Ματαντόρα έμπαίνε στο παμπάλαιο μοναστήρι της Παναγίας της Κακατράδας και κανείς δεν άκουσε να μιλούν πιά γι' αυτήν.

●●

Για τις μυστίες:

Οι μυστίστρες πρέπει να ανακηρύξουν έδεργέτη τους τόν «Άρθουρ Μάντορ, απ' τόν λός Αντζέλεις. Γιατί τις γλύτωσε από τόν βάσανο να ψάχνουν για κορφήδες όταν ράσουν ένα φόρεμα. Είχε δηλαδή την έμπειρη να τις έδοδίσση μ' ένα μικρό πεταλοειδή μαντήλι, ο όποιος μπορεί να κρεμαστή σε οποιοδήποτε μέρος τού φορέματός της μυστίστρας, έτσι ώστε να είναι πάντα προχείρος, και συγκρατεί τις κορφήδες κολλημένες επάνω του.

ΜΙΑ ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΣΤΗ ΓΡΕΝΑΔΑ

Ο στραγγαλισμός έν 5 κακουργών

Αν οι ταυρομαχίες τραβούν το ζωηρό ένδοξον των Ισπανών και την περιέργεια των ξένων, πόσο περισσότερο έλκυστικό είναι το σπάνιο θέαμα μιας θανατικής εκτέλεσεως! Πρέπει να θεωρώ λοιπόν τυχερό τόν έαυτό μου, γιατί παρακολούθησα μια τέτοια εκτέλεση στη Γρενάδα.

Όπως στη Γαλλία οι κατάδικοι θανατώνονται με την καρμινάδα, στην Αγγλία με την άγχονη και στην Αμερική με την ηλεκτρική καρέκλα, στην Ισπανία εφαρμόζεται το σύστημα τού στραγγαλισμού.

Για να μπορούσαν να παρακολουθήσουν το θέαμα οι άδρες «σενορες» και «σενοριτες» η εκτέλεση δεν έγινε τα έμμερμάτα, όπως αλλού, αλλά στις 10 τόν πρωί. Η ζέστη ήταν δυνατή, οι ακτίνες τού ήλιου έκαιγαν. Αλλά τώ ώρα φύλον τις άνιμετύπησε όπως μπορούσε, με ύμπερλεες και βεντάλιες. Η άπέρανη Πλατεία τού θριάμβου, που χωρά άνετα 20 χιλιάδες πρόσωπα, είχε γεμίσει άσφυκτικά. Η ευθυμία και τ' αστεία έδιναν κι' έπαιρναν. Μικρά κορίτσια πουλούσαν πορτοκάλια και κρύο νερό με σάινας.

Μερικοί Ιερωμηνίοι κυκλοφορούσαν ανάμεσα στο πλθος και μαζέυαν με κομπάρδες άλφους για... την σωτηρία του καταδίκου τόν άλο κοσμά!

—Είνε μεγάλος εγκληματίας, έλεγαν. Θα χρειασθούν πολλές λειτουργίες —συνεπώς πολύ χρήμα— για να εξαγνισθή η ψυχή του και να πετάξη απ' τόν Καθάρτιο ως τόν Πολυέλεο Θεό!

Αν έκρινε όμως κανείς απ' τις ελάχιστες πληροφορίες που έφταναν μέσα σ'αυτούς κομπάρδες, θ' άργούσε πάρα πολύ αυτό το... ταξίδι της ψυχής!

Ο μελλοθάνατος ήταν ένας κοινός κακούργος. Είχε κάνει αρκετούς φόνους και λοιπίες από τόν βου της Σιέρρα Νεβάδα. Έπι τέλους είχε πιστή κι' είχε καταδικασθή σε θάνατο.

Τό κάρρο, που τόν έφερε στην Πλατεία τού θριάμβου, ήταν σκεπαμένο με μούρο όρασμα και συνοδευόταν από χωροφύλακες έφιππους. Δυο άδελφοί τόν βοήθησαν να κατεβή, έμπρος στο κρύμα. Στο πελιδνό πρόσωπο τού ξεχωρίζαν μόνο δυο μάτια κατακόκκινα απ' την άγνεια—γιατί είχε μείνει άγρυπνος δυο μερώνυχτα. Από 48 ώρες, ήξερε ότι πλποίαζε η τελευταία του στιγμή. Είχε περάσει όλον αυτόν τόν καιρό στο παρεκκλήσι της φυλακής, ακούγοντας τις προσευχές των δυο κληρικών και προσθέτοντας και τις δικές του.

Πάνω στο κρύωμα ήταν σπτημένος ένας γερός πάσσαλος. Έμπρος του βρισκόταν ένα σκαμνί, και δίπλα ένα τραπεζάκι σκεπαμένο με άσπρο τραπεζομάντιλο. Πάνω στο τραπεζάκι, έλαμπε στόν ήλιο ένα πράγμα στρογγυλό: η «άργκόλλα», κάτι σαν περισκεπίο σκυλιού. Μ' αυτό θα στραγγάλιζε ο δήμιος τόν καταδίκη.

Ο μελλοθάνατος ανέθηκε βαρυά τα λίγα σκαλοπάτια, με τη βοήθεια των Ιερωμηνίων, που άκούμπουσαν στα χείλη του ένα μεγάλο Έστωμαμένο. Η καμπίνα τού παλπού μοναστηριού των Καπουτσίνων, στην άκρη της πλατείας, άρχισε να σιμάνη πένθημα.

Ο δήμιος, θρήνος κοντά στόν πάσσαλο, με τα χέρια σταυρωμένα, πρήρινε να τελειώσουν τη δουλειά τους οι κληρικοί. Έκείνοι τού παρέδωσαν τόν κατάδικο, αφού φίλησε για τελευταία φορά τόν Χριστό. Ο δήμιος τόν κήρισε απότομα τόν σκαμνί και τόν έδεσε νερά, με τόν πρόσφο γυρισμένο προς τις χιονισμένες ακόμα κορυφές της Σιέρρα Νεβάδα, όπου είχε κάνει τα αμαρτία εγκληματία του.

Βαθεία συγκίνηση είχε κυριεύσει τόν κόσμο. Οι μετρούσαν ήχη της καμπίνας φαίνοντουσαν σαν να μετρούσαν τόν τελευταίο δευτερόλεπτα της ζωής τού καταδίκου.

Ο δήμιος πέρασε την «άργκόλλα» στο λαιμό του. Τό πρόσωπο τού καταδίκου δεν είχε πιά τίποτε τόν ανθρωπινό. Ήταν μια φρικτή, μακάβρια μάσκα, μια όπτασία εφιαλτική. Τα μάτια του είχαν πεταχτή απ' τις κόνυχες τους και τόν σονάνι του έτρεφε άσυνκράτητα. Ο δήμιος σέκασε τόν πρόσωπό του μ' ένα άσπρο πανί. Έπειτα γύρισε απότομα ένα έζλο, που έσφιγγε τόν βόχο... Κι' όλα τελειώσαν! Ο λαιμός τού καταδίκου είχε σπάσει.

Ανέθηκαν τότε τόν κρύωμα μερικοί καλόγεροι με κουκούλες, κρατώντας ένα φέρετρο, για να πάρουν τόν νεκρό.

Ο δήμιος παραμέρισε. Τό ίδιο κι' οι βοηθοί του. Οι καλόγεροι σπκώσαν απ' τους ώμους και τα πόδια τόν κατάδικο για να τόν τοποθετήσουν στο φέρετρο.

Τό κεφάλι τού κοινού τόν δεξιά κι' αριστερά, σαν καρπός που σπάσε, τόν κοτάνι του, σαν τόν κεφάλι μιας σπασμένης, εξαρθρωμένης κούκλας.

Τό θέαμα ήταν πραγματικά τρομακτικό ανατριχιαστικό. Και όμως ο λαός, αυτές οι γυναίκες ήσαν τελείως άσυγκίνητοι. Μόνον που δεν χειροκροτούσαν...

—Είνε πιά ένδοξο έφρον και πιά φοικτό απ' τις ταυνομήνες! μωμιοποιήσαν δίπλα μου μια κατασυγκινημένη «σενοριττα».

Και μια φίλη που την συνώδευε —κοπελλίτσα με μεγάλα και γλυκά μάτια— άπάντησε: —Ναι... Κρατάει λιγώτερη ώρα, αλλά μπαίνει στην καρδιά σά μαχαίρια!

Κ. ΟΡΑΝΙ

Μελαγχολικός, με μιὰ παρά-
ξενη αγωνία που τούσφινγε τη
κατισμένες οι όποιες ὄρχισαν
νά πλησιάζουν μιὰ - μιὰ.

δοῦναι, ὅσοι σπῆτι ἕνα εἰδικὸ κου-

Mid Atlantic

ZAN MINUTIE

Μέρες τώρα σασιρντισμένη και σκελεν-
σμένη ή Έφταλία έλεγε από μακριά:

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Σους μηε, κούσουμ, χιτς, μηε, τσαναμπετς
 άνθρωπο γίνεται σαν κι' έμένα; "Αμα εγώ καλό
 βλέπω καλό λέω. Κακό βλέπω κακό λέω. "Αυς

Μὰ δὲν μοῦ λές κοπέλλα μου, τί θὰ γίν

— Θα ξοδαρά μαξιλιάρια σ' όλα τὰ πα-
κάκια τῶν δημοσίων πάρκων!...

ΜΝΗΜΕΙΑ ΚΤΙΣΜΕΝΑ μέ ανθρώπινο αίμα

Η τελετή των νεκρών στη Νταχομέϋ

Έχουν γραφή πολλά για την αγριότητα των ιθαγενών της Νταχομέϋ, που, παρ' όλες τις προσπάθειες των ιεραποστόλων και των Ευρωπαίων αποίκων, έχουν παραμείνει σε μία κατάσταση βαρβαρότητας, που θα μάς ήταν πολύ δύσκολο να σκηματίσουμε μία ιδέα γι' αυτή. Άξιοσημείωτη είναι ιδίως η ετήσια εορτή προς τιμήν των νεκρών βασιλέων, που βρίσκεται γι' αυτή μία ενδιαφέρουσα περιγραφή στα απομνημονεύματα του περιηγητού Μπου. «Οτιδήποτε, αφηγείται, ένα μεγάλο πέτρινο μνημείο προς τιμήν των νεκρών βασιλέων, που στο κτίσιμό του χρησιμοποιείται αποκλειστικά ανθρώπινο αίμα και ένα είδος ποτού, που μοιάζει με τη ρακή. Για το ζυμώμα της λάσπης δεν επιτρέπεται να γίνει χρήση ούτε μιας σταγόνας νερού. Ο σφαγισμός των θυμάτων γίνεται κατά τον πιο σκληρό και απάνθρωπο τρόπο. Τους βάζουν μέσα σε στενωπόκαρα ξύλινα κιώματα και κατόπιν αρχίζουν να τους καρφώνουν με μεγάλα μυτερά καρφία, ως πού να खुθή και η τελευταία σταγόνα του αίματός των, που το μαζεύουν μέσα σε μία κύτρα ή τις κλείνουν μέσα σε σακιά, τους κρεμούν από τα πόδια σε δένδρα και κατόπιν τους κάνουν δύο τρύπες στο κεφάλι για να τρέξη το αίμα τους. Η ακόμη τους πετάνε από την κορυφή ενός ψηλού δένδρου και το πλήθος που περιμένει από κάτω κοιμιάζει με τα νύχια το σώμα τους και μαζεύει με άγριες κρουγές το αίμα».

Ένας άλλος περιηγητής περιγράφει τη φρικαλέα σκηνή της σφαγής ενός νέου. Τον οδηγούν στον τόπο του μαρτυρίου με τα χέρια δεμένα στη ράχη, από τη μύτη του ήταν περασμένο ένα σχοινί που έδινε από το δεξί αυτί του, το άλλο του αυτί ήταν κολλημένο και το περιέφεραν καρφωμένο σε ένα ξύλο. Ένα μαχαίρι ήταν χωμένο στον καβάλο από τους ώμους αυτού του δυστυχισμένου νέου, που οι δήμιοι του δεν έδειχναν καμία βία για να τον αποτελειώσουν.

Ο Ιεραπόστολος Μπυντνέν παρέστη, πριν από λίγα χρόνια, σε μία φρικαλέα τελετή του είδους αυτού, που έγινε στο Πόρτο-Νόβο. Επρόκειτο να τιμηθούν οι ψυχές τεσσάρων βασιλέων, που είχαν πεθάνει τελευταία και ο διαδοχός τους Τόφαρ ήθελε να δώσει μεγάλη λαμπρότητα στην τόν τον πανηγύριο. Οι προετοιμασίες διαρκούσαν από εβδομάδες και τα θύματα συνεκτελούντο από όλες τις επαρχίες. Κάθε οικογένεια ήταν υποχρεωμένη να δώσει έναν ώριμο αρσενικό μελών και δούλων της.

«Οι σφαγές άρχισαν τα μεσάνυχτα, κάτω από το φως μεγάλων πυρών, αφηγείται ο Μπυντνέν. Χρήσιμους έκτελεσε ο αρχηγός της φυλής των Ντάβι, μαζί με τους γιους και τους δούλους του. Η πρώτη πράξη ήταν μία «θυσία εκκίνησης» και το θύμα ήταν ένας άνδρας από τη μικρή πόλη της Άντζε, εις άμνην μιας επιθέσεως που είχαν κάνει οι ναντίον της στα πολύ παλιά χρόνια. Επ' αφορμή της φυλής των Ντάβι, τον υπέβαλαν σε φρικαλέα βασανιστήρια και, στο τέλος, του έκοψαν το κεφάλι κι' έμάζεψαν το αίμα που μέσα σε μία λεκανίτσα έκαρφωσαν στην είσοδο του μνημείου του γέγοναν επίσης το δέμα του γύρω από τους δούλους, που θα χρησιμοποιήθηκαν στην τελετή του επόμενου έτους».

Οι σφαγές αυτές συνεχίζονται επί πολιτισμού ως πού να συμπληρωθεί το μέσο από ανθρώπινο αίμα και που μοιάζει σαν ρακή ενός που προοριζόταν να μη το αφήνουν να πάει και να το διατηρήσουν.

Όταν τελειώσαν το κτίσιμό, γίνεται η τελετή της καθιερώσεως του, που δίνει αίμα τρεις θυσίες.

Οι σωματοφύλακες του βασιλέως βγαίνουν τη νύχτα σαν τα αγρία τσακάλια και μπορούν, παίρνοντας τα από όλες τις κοινωνικές τάξεις, χωρίς διακρίση ηλικίας και φύλου.

Το άλλο πρωί, εμφανίζεται ο βασιλεύς, περιστοιχισμένος από τους ανθρώπους του και, μέσα σ' έναν αλαλαγμό άγριων κρουγών και τυμπανοκρουσιών, δίνει το

σύνθημα της ενόρξεως των τελετών. Τα θύματα χωρίζονται άμεσα σε ομάδες, σύμφωνα με το είδος του θανάτου, για το οποίο προορίζεται το καθένα και αρχίζουν οι σταυρώσεις, οι αποκεφαλισμοί, οι απαγχονισμοί, οι τεμαχισμοί κλπ.

Κατόπιν συγκεντρώνουν αυτά τα πτώματα μπροστά στο μνημείο σε μικρούς σωρούς και οι πολεμιστές των άγριων αυτών φυλών αρχίζουν να εκτελούν διάφορες επιδείξεις και άγριες, που θα τελειώσουν μόνον όταν η άποψη των πτωμάτων γίνει τόσο έντονη, που να είναι αδύνατη η παραμονή κοντά σ' αυτά.

Οι έορταστές αποχωρούν τότε και παίρνουν τη θέση τους άνορθιμτα κοπάδια από όρνια που μαζεύονται από όλονυρα.

Με τον τρόπο αυτό εξασφαλίζεται η εύνοια των ψυχών των νεκρών βασιλέων. 'Αλλ', η εύνοια αυτή διαρκεί μόνον ένα χρόνο. Και τον επόμενο χρόνο η τελετή επαναλαμβάνεται με την ίδια αγριότητα...

Τί είναι ο «θорубоγράφος»;

Ο Άγγλος μηχανικός Ράνοκ ανέκαλυψε ένα μηχανήμα για να εξακριβώνει τους θорубуδους που γίνονται στους διαφόρους δρόμους και τις συνοικίες μιας πόλεως. Το μηχανήμα του το ένομασε «θорубоγράφος», επειδή δεν βασίζεται στο τηλεφώνω, διαίρεσε την πλάκα επάνω στην οποία ο δείκτης σημειώνει το βαθμό του θорубуδου σε «δέκατα μπελ», από τ' όνομα του εφευρέτη του τηλεφώνου.

Ο Ράνοκ μέτρησε τους θорубуδους των διαφόρων συνοικιών του Λονδίνου και βρήκε ότι το θорубуδότερο σημείο του είναι το «Λόντ γκάιτ σέρκες», όπου ο θорубуδος φθάνει στα 83 (δέκατα μπελ) και το πιο ήσυχο ή Μόντ Στρίτ, η δόος των πολυσιωπότερων καταστημάτων. Επίσης, ήσυχο είναι και η πλατεία του Άγιου Παύλου. Στα δύο αυτά σημεία ο θорубуδος είναι μόλις δύο «δέκατα μπελ»! Ο Άγγλος μηχανικός, θα πάρη με το μηχανήμα του στη Νέα Υόρκη, καθώς και σε άλλες μεγαλουπόλεις, για να εξακριβώσει ποιά είναι ή θорубуδότερα πόλεις του κόσμου.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, του ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΕΣ

Ο ΜΕΓΑΛΟΜΑΝΗΣ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ

Οι άγγλικές εφημερίδες παρέχουν κατά τις τελευταίες ημέρες αποκλειστικές πληροφορίες σχετικά με το «μυστήριο» του Ρούντολφ. Ές, που πριν από τέσσερα περίπου χρόνια, είχαν άναστατώσει τη δημοσία γνώμη, όλων του κόσμου.

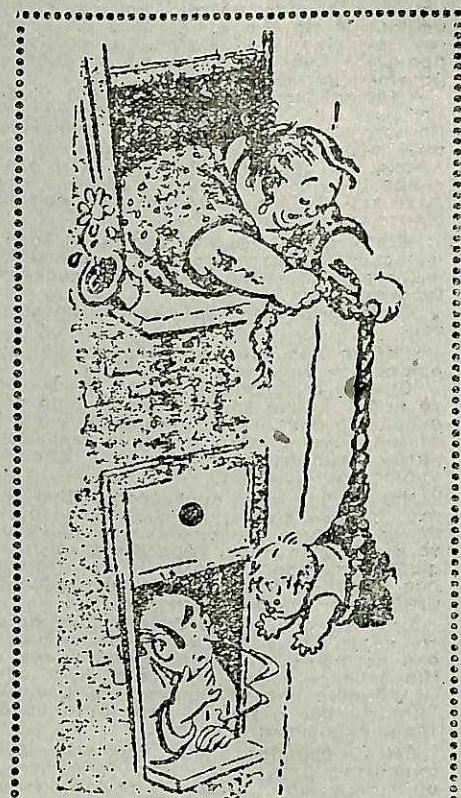
Όπως θα θυμούνται οι αναγνώσται μας, ο «επίτομος» άνθρωπος του Ράιχ, έπειτα από τον Χίτλερ και τον Χίμλερ, είχε πέσει με αλεξίπτωτο στη Σκωτία, μία σκοτεινή νύχτα του Μαΐου του 1941. Οι γερμανικές εφημερίδες έγραψαν, την άλλη μέρα, πως ο δυστυχισμένος Ές θα έπρεπε να είχε τρελλαστεί από το άλλο μέρος ο άγγλικός Τύπος, έπειτα από μερικές περιγραφές για την περιεργή αφοί του Ές, σταμάτησε απότομα κάθε σχόλιο γύρω από το ζήτημα αυτό, που σκεπασθηκε έτσι με έναν πέπλο σιωπής και μυστηρίου.

Η διαταγή για τη σιωπή αυτή προήρχετο από πολύ ψηλά, από το Ιδιότυπο γραφείο του Ουίντντον Τσάρλτον. Άλλα τώρα, έπειτα από τη συντριβή της Γερμανίας, ο Άγγλος πρωθυπουργός απεκάλυψε την αλήθεια σε μία από τις τελευταίες συνεδριάσεις της Βουλής των Κοινοτήτων.

Ο Ρούντολφ Ές είχε φροντίσει να πέση με το αλεξίπτωτό του στα κτήματα του λόρδου Χάμιλτον, που τον είχε γνωρίσει στο Βερολίνο κατά τους Όλομηνους άγώνες του 1934, στους οποίους ο ευγενής Άγγλος είχε μετασχηματιστεί ως ερασιτέχνης πρωταθλητής του ιππότη.

Ο Χάμιλτον άπουσταξε, όμως, στην Αίγυπτο, όπου υπηρέτησε στη ΡΑΦ και ο έπιστάτης των κτημάτων του έσπευσε να ειδοποιήσει την άγγλική αστυνομία για την αφοί του περίεργου αυτού επισκέπτη. Ο Ές άναγκάσθηκε τότε να δηλώσει την ταυτότητα του και εξήγησε να συναντηθεί με τον Άγγλο πρωθυπουργό. Ο Τσάρλτον τότε έστειλε άμεσα τον Κίρπατρικ, πρώην σύμβουλο της άγγλικής πρεσείας στο Βερολίνο, στον οποίον ο άπεσταλμένος του Χίτλερ έκαμε τις «προτάσεις» του.

Έκείνη την εποχή, ή μοναδική αντίπαλος της Γερμανίας ήταν ή Άγγλία. Η Γαλλία είχε υποταχθεί και την ίδια τύχη είχαν και τα άλλα μικρότερα Κράτη. Ο Χίτλερ έπρότεινε, λοιπόν, συμμαχία στην Άγγλία, και έδινε έναντι της Ρωσίας, που, για τη συντριβή της, υπελάμβανε πως δεν θα χρεια-

ΕΥΚΟΛΙΣ

—Για κύτταξε σε παρακαλώ, γιαντρε μου, τον σφυγμό του. Το γιαντρε μου φαίνεται λίγο κλωμός!...

ζόνταν παρά μερικές εβδομάδες μόνο.

—Τέρμα σ' αυτές εις συνομιλίες! έπινε ο Τσάρλτον, όταν του άνεκοίνωσαν τις προτάσεις του Ές.

Και έσπευσε άμεσα, μ' ένα προσωπικό μήνυμα προς τον Στάλιν, να του άνακοινώσει τα σχέδια της Γερμανίας.

Η άποστολή του Ές είχαν άποτύχει. Από εκείνη τη στιγμή, ήταν ένας άπληδς αιχμαλώτης πολέμου. Η άτυχία αυτή, όμως, κάθε άλλο παρά τον έθετασε από τη γνώστη μεγαλομανία του. Με το μισθό του πού έπαιρνε από την άγγλική κυβέρνηση, σύμφωνα με τα διεθνή νόμια, έφικαν πολυτέλη κουστουμια, με τα οποία έκανε τον περίπατό του μέσα στην αούλη του σπιτιού, όπου τον είχαν κλείσει.

Τον περισσότερο καιρό του, όπως άφηγόνται οι δεσμοφύλακες του, τον περνούσε μπροστά στον καθρέφτη του, και άλλαζε τέσσερες και πέντε φορές την ημέρα κοουτούμι.

Εχωριστή ιεροτελεστία ήταν έπίσης το «πεντικιούρ» του. Εφρόντιζε με μεγάλη προσοχή τα νύχια των ποδιών του και τα έδεσε με μία κόκκινη μπογιά, έτσι πού έμοιαζαν σαν κοράλλια.

Στην άρχή, ή φρουρά του σπιτιού όπου έμενε άποτελείτο από άνδρες των βασιλικών γρεναδιέρων. Μία μέρα, ο μεγαλομανής Ές έκάλεσε τον επί κεφαλής άξιωματικό και του έλεγε με στόμφο:

—Να πίες στον βασιλέα ότι με συγκινεί πολύ πού έδωσα πού παίρνω για το άτιμό μου. Ο βασιλεύς και έγω έχουμε την ίδια φρουρά, πού φροντίζει για την ασφάλειά μας... Αυτό είναι πολύ ευγενικό εκ μέρους του.

Την άλλη μέρα, οι Άγγλοι έστειλαν στο σπίτι του Ές για «τιμητική φρουρά» μερικούς άνδρες ενός συνταγματός πού άπεταίτο από Έσραίες της Γερμανίας και Αυστριακούς, πού υπηρέτουσαν στο συμμαχικό στρατόπεδο.

Από τότε, ο ματαιόδοξος Ές δεν έαναβηκε από το δωμάτιό του και δεν έπαυσε να διαμαρτυρείται για την προσβολή πού του έγινε!

Η άγγλική δημοσία γνώμη περιμένει τώρα με μεγάλο ένδιαφέρον τη δική του άπόφαση αυτού, πού ήταν ένας από τους πιο έμπιστους του Χίτλερ και βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των έγγλησμοτιών πολέμου.

Η ΤΙΜΗ ΕΣΩΘΗΚΕ...

Τραγικά διηγήματα

Είχαν παρατηρήσει από καιρό αυτή την άλλαγή, στη μικρή πόλη της Κορσικής: Ναι, ο χαρακτήρας του Τανέτο Κάρπι, του δημοφιλούς εισπράκτορος, γινόταν παράξενος... Φαινόταν άφηρημένος, ή ματιά του έπαιρνε κάθε τόσο άνησυχία έκφραση... Μία μέρα, ή Άντζελίνα, ή μικρή κόρη του, πού τον υπεραγαπούσε, είχε μπει σιγά-σιγά στο γραφείο του κι' είχε σκαρφαλώσει στην πολυθρόνα του. Ο Τανέτο είχε γυρίσει τότε άπότομα, με τόσο κακό όφος, ώστε το κοριτσάκι είχε τρομάξει κι' είχε τρέξει να κρυφτεί στο φουστάνι της μητέρας του.

Ο Τανέτο ήταν ένας άντρας μεσόκαπος, πού τον σεβόντουσαν όλοι για την άτομική άξία του, αλλά και γιατί άνήκε σε μία άπ' τις πιο παλιές οικογένειες της Κορσικής, πού είχε πάντα παράδοσι και τιμιότητα. Είχε άπνερυθεί μία πρώτη τάξεως κοπέλλα, πού πού την είχε διαλέξει ή μητέρα του. Είχε άποκτήσει δύο παιδιά: τον Τομάζο και την Άντζελίνα. Ο πρώτος ήταν τώρα 16 χρόνων κι' ή δεύτερη 9. Η γιαντρε τους άναπαύονταν από καιρό στο μικρό νεκροταφείο.

—Έτσι ζούσε ο Τανέτο, ήσυχος κι' εύτυχισμένος μέσα στη μικρή του οικογένεια, όταν είχε γίνει άφαιρικά λιγομύλητος και ταραγμένος. Κανείς δεν μπορούσε να βρή την εήνηση. Η γυναίκα του ήταν πρότυπο άφοσιωμένης συζύγου, νοικοκυράς και μητέρας. Η Άντζελίνα γινόταν, όσο μεγάλωνε, πιο γλυκεία και πιο γερή. Ο Τομάζο δεν είχε κάνει ποτέ τους γονείς του ν' άνησυχούσαν. Με την πρώτη ώριμότητα του χαρακτήρος του, θύμιζε πολύ την άσπρη, περήφανη κι' άλύγιστη γιαντρε του.

—Ένα βράδυ, γυρίζοντας άπ' το δάσος, όπου είχε πάει για κυνήγι, το φάνηκε ότι άπέφευγαν όλοι να του άποδοθούν τα καλησπέρια πού σκόρπιζε στο πέραςμά του. Το αίμα άνέθηκε στο κεφάλι του γι' αυτή την προσβολή. Σταμάτησε κάποιον και τον ρώτησε τι συμβαίνει.

—Ήρθε στο σπίτι σας ένας έπιθεωρητής... το έλεγε έκείνος, στενοχωρημένος. Πήγαμε γρήγορα... ή μητέρα σου κλαίει...

Ο Τομάζο έμεινε άκίνητος μία στιγμή. Δεν καταλάβαινε... Έπειτα έφερε άφαιρικά το χέρι στο κεφάλι του κι' άρχισε να τρέχει...

Στο καθώρι του σπιτιού, τον περιέμενε ή μητέρα του, χλωμή σαν φάντασμα.

—Ο πατέρας σου έφυγε... το έλεπε. Είχε κλέψει τα λεφτά του Δημοσίου...

.....

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Χάρην της εύτυχίας των ανθρώπων, ή έπιθυμία θα έπρεπε να είναι ένα φυτό πού να μην άνθιζε ποτέ επί της γής.

(Ζάκ Νορμάν)

★ Μην κοροϊεύεις ποτέ τους δυστυχισμένους. Ποιός μπορεί να είναι βέβαιος πως θα είναι πάντοτε εύτυχς;

(Λά Φονταίν)

★ Να φοβάσαι όταν είσαι εύτυχισμένος γιατί δεν ύπάρχει πιο φυγαλέο πράγμα από την εύτυχία.

(Μωρίς Μαίτερλινγκ)

★ Το άρωμα χίλιων ρόδων σθώνει πολύ πιο εύκολα από τον πόνο πού προκαλεί ένα και μόνο άγκάθι.

(Άγγλικό γνωμικό)

★ Η εύτυχία του ανθρώπου μοιάζει με το χιόνι πού εινε όμορφο όταν πέφτει και τυραννικό όταν άρχισή να λιώνει.

(Ζάκ Νορμάν)

★ Το να άγνοής είναι κι' αυτό εύτυχία.

(Σοφοκλής)

★ Ένώ ποταμοί αμάτων άπαιτούνται για να έξελωθούν τα σφάλματά μας άπέναντι των ανθρώπων, άπέναντι του Θεού ένα δάκρυ μετανοίας είναι άρκετό.

(Σατωμπριάν)

Ο Τομάζο προχώρησε και μπήκε στο γραφείο, όπου ο έπιθεωρητής έξέταζε τους λογαριασμούς του εισπράκτορος.

—Πόσα λείπουν, κύριε; τον ρώτησε.

—Δεν ξέρω άκόμα. Πάντως άρκετά...

Ο Τομάζο πήρε το όπλο του και έαναβηκε. —Ελειψε όλη ή νύχτα. Την άλλη μέρα, γύρισε μαζί με τον πατέρα του. Τον είχε βρή στο δάσος. Τον έδελε να καθήσει σε μία γωνιά, κοντά στο τζάκι. Η μικρή Άντζελίνα θέλησε να τρέξει, να πέση στην άγκαλία του Τανέτο, αλλά ή μητέρα της την έμπούσε. Ο Τομάζο πήγε κι' έφερε τον Έπιθεωρητή.

—Ο πατέρας μου θα τακτοποιήση τους λογαριασμούς του... το έλεπε.

Έκείνος κατάλαβε, χαίρεται κι' έφυγε άμυλητος. Ο Τομάζο κύτταξε τότε κατάματα τον Τανέτο, πού νόμιζε ότι ξανάλεπε στο πρόσωπο του γιου του τη γρηή μητέρα του.

—Ανέβα στην κάμρα σου και κάμε δτι πρέπει... το έλεπε. Η μητέρα, ή άδελφή μου κι' έγω θα περιμένουμε έδώ και θα παρακαλούμε το Θεό για την ψυχή σου.

—Θέλεις να σκοτωθώ; μουρμούρισε ο Τανέτο, άναστατωμένος.

—Δεν είχαμε ποτέ κλέφτες στην οικογένειά μας, άπάντησε ξέρα το παιδί.

Ο δυστυχισμένος Τανέτο γύρισε προς τη γυναίκα του. Άλλά εκείνη σταυροκοπήθηκε και πήρε την Άντζελίνα στην άγκαλία της, σαν για να την προστατεύση. Ήταν το τελευταίο χτύπημα. Μη άντέχοντας πιά, ο Τανέτο ανέθηκε τρέχοντας τη σκάλα.

—Έχεις μία ώρα καιρό, το φώναξε ο γιός του από κάτω.

Η μητέρα γονάτισε έμπρός στο εικονοστάσιο. Ο Τομάζο, άκουμπισμένος στο τζάκι, ήταν βυθισμένος στις σκέψεις κι' άκουγε το τίκ-τάκ του ρολογιού, μετρώντας τα λεπτά της ώρας.

Πάνω, πηγαίνονταν ο Τανέτο. Τα βήματά του άνηχούσαν στο πάτωμα. Η φωνή του άκούστηκε, άπελπισμένη, μέσα στη σιωπή:

—Άντζελίνα!... Μικρή μου Άντζελίνα!...

—Πήγαμε να φιλήσης τον πατέρα σου, έλεπε ο Τομάζο στην άδελφή του, και ξανακατέβη γρήγορα. Πες του ότι έχει άκόμα άλλα είκοσι λεπτά...

Η μικρούλα δεν κέρριμε να της το ξαναπεί. Έπρεπε να πέση στην άγκαλία του Τανέτο, πού τον λάτρευε. Και τα δάκρυα του πατέρα άνακατέμνηκαν με τα χείλια της κόρης...

—Ήσουν λοιπόν άτακτος; Έλεγε ή μικρούλα. Γι' αυτό σε βάζουν τιμωρία!

Όταν δεν έμειναν, παρά πέντε λεπτά άκόμη, ο Τομάζο φώναξε στην άδελφή του να κατέβη, κι' έτοιμασε για κάθε άδεχόμενο το τουφέκι του. Η μητέρα του είχε σηκωθεί και τον κύτταζε, κατάχλωμη... Σαφηνά, άκούστηκε ένας πυροβολισμός και το πέσιμο ενός κορμιού στο πάτωμα...

—Είμαι ο άρχηγός της οικογένειας των Κάρπι, μητέρα! έλεγε έπίσης ο Τομάζο. Η τιμή μας έσώθηκε. Θα είν' εύχρηστημένη τώρα ή ψυχή της γιαντρες.

Την άλλη μέρα, έγινε ή κηδεία του Τανέτο. Την άκολουθούσαν ο Τομάζο κι' ή Άντζελίνα. Η γρηή έμεινε μόνη στο σπίτι, κι' έκαψε πικρά, γιατί άγνοούσε τον άντρα της. Όταν όμως γύρισε ο γιός της, την βρή με τα χείλια στεγνά, και πήρε άπ' τα χείλια της τα κλειδιά του σπιτιού.

ΕΜΙΛ ΜΠΕΡΖΕΡΑ

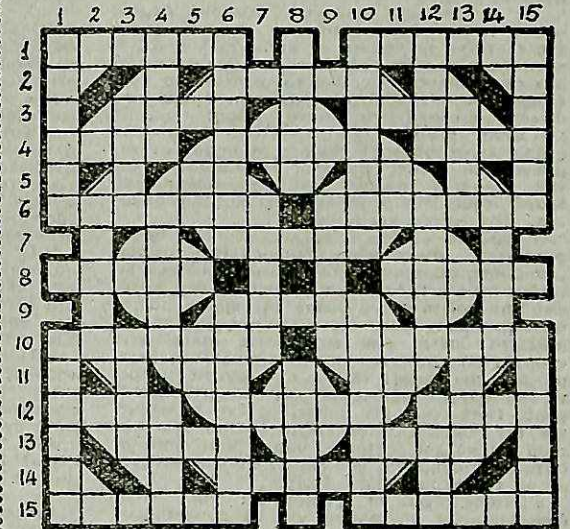
Ρεκόρ μικρογραφίας!

Η Ύλη της μέτρων και βαρών της Νέας Υόρκης καθόρισε έλάχιστα τις διαστάσεις μιας γραφής επάνω σε γυαλί πού θεωρείται ως πιο μικροσκοπική άπ' όσες γράφτηκαν ποτέ στον κόσμο. Πρόκειται για μία προσειχή από 57 λέξεις χαραγμένες επάνω σ' ένα γυαλί και σε χώρο πού έχει ύψος 25 χιλιοστά του χιλιοστού μέτρου και διπλάσιο πλάτος. Τα γράμματα αυτά, πού τα χάραξε ο Ιεραπόστολος Άντερσον, δεν μπορούν να διαβαστούν παρά με δυνατό μικροσκόπιο πού μεγεθύνει τα πράγματα 900 φορές. Μπορεί κανείς να σκεφτείται μια έξια της μικροσκοπικής αυτής γραφής, αν συλλογισθεί ότι σε μία έπιφάνεια έξη τετραγωνικών πότων θα ήταν δυνατόν να χαραχθεί με τα ίδια μικροσκοπικά γράμματα 25 φορές το κείμενο της Βίβλου!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 23

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Έφιαλτική περίοδος για πολλές χώρες.— Θεωρεψύ.
- 2) Βρίσκεται μέσα στους περισσότερους καρπούς.
- 3) Έτσι μαγειρεύονται συχνά τα μυαλά.— Μας βοηθήσει σπινθηρικά και πρό και μετά το κίνημα.
- 4) Ακρωτήριο της Πελοποννήσου επί της Δυτ. είσοδου του Κορινθιακού κόλπου.— Δύναμις, έξουσία.— Απαραίτητη σ' ένα φυτό ή σ' ένα δέντρο.
- 5) Έκατό τετραγωνικά μέτρα (γαλλ.).— Άρθρον.
- 6) Ναυπηγείον.— Άποτελούν το σπίτι μας.
- 7) Νήσος του Αιγαίου.
- 8) Ό,τι συννθίζει να κόνη ένας λαός κατά παλαιά παράδοσιν.— Χωρίς πονηρία ή ύστεροβουλία.
- 9) Νησί του Σαρωνικού.

- 10) Σπουδαία άρχαία πόλις της μινωικής εποχής στη Κρήτη.— Μέγας Άγγλος συγγραφέας.
- 11) Υπάρχει.— Άρθρον.
- 12) Φιλονεκία.— Σιγά, βραδέως.— Βρίσκεται πάνω από μερικούς τάφους.
- 13) Περιοχή της Δ. Γερμανίας ή όποια άλλαξε συχνά χέρια.— Κυματοειδής άπόκρησις.
- 14) Δεν παρουσιάζουν άνομοιςτοφίες.
- 15) Χωρίζει τον γραπτό λόγο σε προτάσεις.— Φρόνιμη.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Πρωτεύουσα χώρας της Άφρικής.— Πολεμικό πλοίο (κάθε άλλο παρά άσυκρονο).
- 2) Μίσος, απέχθεια.
- 3) Έπιθύω.— Θεά των άρχαίων Αιγυπτίων.
- 4) Λιμνη της Β. Άφρικής.— Ένας από τους δύο ιδρυτές της Ρώμης.— Η υλική φύσις του ανθρώπου.
- 5) Άρθρον (πληθ.).— Άρθρον.
- 6) Χώρα της Έλληνικής κερσονήσου.— Δόλιος.
- 7) Νήσος του Αιγαίου.
- 8) Χωρίς αυτην άδειάζει ή Λιμνη Μαραθώνος.— Κωμωδία της Θεσσαλίας ή όποια έδωσε το όνομά της σ' έναν ήρωα πού άνέμνος.
- 9) Χρησιμοποείται προς σύλληψιν ζωού.
- 10) Χρόνος του ρήματος.— Καταχθόνιος άνθρωπος.
- 11) Έναντιωματικός σύνδεσμος.— Άνθη.
- 12) Ποταμός στις όχθες του όποιου κούνηκε άφθονο αίμα.— Αφαίρει διά της βίας.— Χρονικό έπίρροπο.
- 13) Περίφημος μουσουργός.— Λιμνη της Ιταλίας τον όπριο οι Σέρβοι παρέδωσαν στους Άγγλους.
- 14) Όρος της Μεσσηνίας.
- 15) Γίνονται κατά ώριμαμένα χρονικά διαστήματα.— Η σύζυγος του Μεγάλου Άλεξάνδρου.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 22ου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΧΡΕΟΣ — ΟΔΟΥΣ. 2) ΥΜΗΤΤΟΣ. 3) ΝΤΕ ΓΚΩΛ — ΑΚΜΑΙΟΣ. 4) ΑΡΙΑΔΗ. 5) ΑΓΙΣ — ΑΔΕΙΑ — ΑΡΠΑ. 6) ΟΝΟΣ — ΑΡΑ — ΟΛΟΙ. 7) ΑΝΑΒΙΟ — ΑΜΑΝΕΣ. 8) ΑΤΟΥ — ΤΡΑΜ. 9) ΝΟΕΡΟΝ — ΑΛΕΣΤΑ. 10) ΛΑΟΣ — ΚΙΚΚ — ΑΪΤΗ. 11) ΜΑΡΣ — ΓΑΤΑΣ — ΝΥΣΑ. 12) ΙΑΠΩΝΙΑ. 13) ΡΗΝΑΙΑ — ΟΛΛΑΝΔΙΑ. 14) ΕΑΡΙΝΟΣ. 15) ΝΟΣΟΣ — ΝΗΙΚΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΚΑΝΙΑ — ΜΥΡΟΝ. 2) ΓΟΝΔΟΛΑ. 3) ΕΛΕΙΝΑ — ΕΑΡΙΝΟΣ. 4) ΣΟΒΑΡΟΣ. 5) ΣΥΚΑ — ΣΙΤΟΣ — ΙΝΕΣ. 6) ΜΩΡΑ — ΖΟΝ — ΓΑΙΑ. 7) ΚΗΛΙΔΑ — ΚΑΠΑΡΟ. 8) ΑΕΡΑ — ΟΚΤΩ. 9) ΣΤΑΔΙΑ — ΚΑΝΟΝΙ. 10) ΟΚΛΑ — ΑΡΑ — ΣΙΑΟ. 11) ΟΣΜΗ — ΟΜΑΛΑ — ΑΛΕΗ. 12) ΑΛΑΜΕΤΗ. 13) ΟΜΙΚΡΟΝ — ΣΤΥΓΓΟΙ. 14) ΠΙΕΣΤΗΣ. 15) ΣΩΣΜΑ — ΑΓΗΜΑ.

Τι είναι Ο ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΣ Έρως;

Τι είναι ο κεραυνόβολος Έρως; Μπορείς κανείς μέχρι σήμερα να εξηγήσει το παράξενο μυστήριο του; Αυτό το αίσθηματικό φαινόμενο είναι, κατά γενική ομολογία, το πιο εκπληκτικό και το πιο ανεξήγητο από όλους. Ένα άγγλικό περιοδικό, που ασχολείται συχνά με τα ζητήματα της καρδιάς, έκανε ερωτάς μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα έρευνα γι' αυτό το πολυθρόνητο ζήτημα και ζήτησε τη γνώμη διαφόρων διασημών συγγραφέων, ανθρώπων και γυναικών, καθώς και άλλων καλλιτεχνών και επιστημόνων. Κι' όλοι έδωσαν κατά τον τρόπο τους, μια διαφορετική απάντηση για τον κεραυνόβολο έρωτα.

Η γνώστη συγγραφέας Ρόζμοντ Λέμαν, που σ' όλα τα συναισθηματικά μυστηριώδη της εξετάζει τον έρωτα σε κάθε άλλη ή άλλο-κοπή εκδήλωσή του, έσπευσε ν' απαντήσει ότι ο κεραυνόβολος έρως είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα που την απασχολεί από την ημέρα που άρχισε να αισθάνεται και να γράφει:

«Είμαι βέβαιη, έντονα, ότι ο έρως είναι πάντα κεραυνόβολος! Μπορεί να υπάρχουν κεραυνόβολοι έρωτες που τους καταλαβαίνει κανείς δεκαπέντε ημέρες μετά την αισθηματική έναρξή τους. Μα αυτοί δεν έχει καμιά σημασία. Είναι πάντα κεραυνόβολοι!...»

«Αντίθετα σε δυο υπέρμαχοι, που είναι πρωταρχικοί ν' αναγνωρίζουν ότι ο έρως είναι πάντα κεραυνόβολος, συγχρόνως υποστηρίζουν κι' οι δυο τους μια βαθιά συγκίνηση. Κι' όλα αυτά, από την πρώτη στιγμή, από την πρώτη ματιά, από την πρώτη συνάντηση. Ο έρως που παρουσιάζεται ύστερ' από καιρό είναι φλυαρία, είναι στοργή, είναι φροσύνη, είναι δ.τι άλλο, βέβαια, μα δεν είναι έρως! Μια τέτοια σχέση μπορεί να εκδηλώνεται με σφοδρά και ειλικρινή αισθήματα. Ποτέ όμως δεν μπορεί να ξεπλύνει τη φλυαρία και την συμπόηση του έρωτος. Όμοιοι άνθρωποι, όσο και πολλοί εξαιρέτοι γάμοι βραβεύονται σ' αυτά τα αισθήματα, που δεν έχουν καμιά σχέση με τον κεραυνόβολο έρωτα.

«Επίσης έχω τη γνώμη ότι πολύ λίγοι άνθρωποι είναι γεννημένοι για να συναντήσουν μια ημέρα στη ζωή τους τον αληθινό έρωτα. Πολλοί μιλούν για κεραυνόβολους έρωτες. Μα πόσοι από αυτούς είναι αξίω για ένα τέτοιο θαύμα; Ο μεγάλος έρως εκδηλώνεται πάντα σε ψυχές που μοιάζουν ή μ' ή με την άλλη. Σε διαφορετικές υπάρξεις, υπάρχει κάποια περιέργεια, μια παροδική ιδιοτροπία, ποτέ όμως το αληθινό έρωτικό αισθήμα.

«Στην περίπτωση του κεραυνόβολου έρωτος, έχετε άμεσως την ενοχική και πάντοτε έντονη επίσημη, που αντικρούει δεν σ' είνε ξένο, ότι το ξέρετε από πολύ καιρό κι' ότι περιμένετε πάντα να το συναντήσετε μια μέρα. Από το πρόσωπο, που νομίζετε πως είναι από το αίμα σας, μπορεί να έχη το χειρότερο χαρακτήρα! Μπορεί ύστερ' από έξη μήνες να συλλογίζεσθε ότι ήσαστε ή πιο δυστυχισμένη γυναίκα ή ο πιο άτυχος άνδρας. Αυτό είναι άλλη υπόθεση. Έρως δεν σημαίνει ευτυχία! Ο έρως και η ευτυχία είναι δυο διαφορετικά πράγματα. Μπορώ μάλιστα να πω ότι δεν υπάρχει ευτυχία στον έρωτα...»

Ο ζωγράφος Ρόμπερτ Γκούγκ, περίφημος στο Λονδίνο για τις γυναικείες προσωπογραφίες του, έδειξε πολύ σκεπτικισμό για το ζήτημα του κεραυνόβολου έρωτος. Η άπαισιόδοξη του έκανε μεγάλη εντύπωση στις Άγγλιδες.

«Ακούω όλον τον κόσμο να μιλάει για κεραυνόβολους έρωτες, απάντησε, μα δεν είδα ποτέ κανένα με τα μάτια μου! Ο κεραυνόβολος έρως, που εκφράζεται με τα γνωστά λόγια: «Αυτήν ή καμιά άλλη!», ο ρομαντικός κεραυνόβολος έρως έχει εξαφανισθεί, μου φαίνεται, από τη σημερινή ζωή. Άλλωστε, είναι απαραίτητος για ένα μεγάλο έρωτα. Οι μεγάλοι έρωτες, κατά τη γνώμη μου, αρχίζουν μ' ένα ζωηρό ενδιαφέρον, μ' ένα θέλημα, ποτέ όμως μ' ένα κεραυνόβολο αισθήμα.

«Γνωρίζω έρωτες που κράτησαν μια δόκιμη ζωή και που δεν υπήρξε ούτε ο θάνατος ούτε η γήρατος, ούτε η εκμυστέρευση. Έι, ένα κεραυνόβολο αισθήμα!

«Ψάχνοντας στις αναμνήσεις μου, βλέπω τώρα ότι γνώρισα κάποτε ένα κεραυνόβολο έρωτα. Ένας φίλος μου, μόλις έβλεπε μια γυναίκα, την άγγιζε σαν τρελλός, πριν ακόμη της μιλήσει, πριν γνωρισθούν. Το ίδιο ακριβώς συνέβη και μ' εκείνη. Το αισθήμα τους ήταν κάτι το θαυμάσιο! Μα ύστερ' από λίγο καιρό, μισήθηκαν σαν άσπονδοι εχθροί και κατάστρεψαν για πάντα τη ζωή τους...»

«Αλλά η χαριτωμένη ήθοποιος Κάθριν Χάρριγκτον δεν συμφωνεί με τον άπαισιόδοχο συγγραφέα:

«Πιστεύω στον κεραυνόβολο έρωτα, είπε με αλόγητη πεποίθηση. Εγώ όμως τη γνώμη ότι δεν ξεσπάει μ' όποιονδήποτε τρόπο και σ' όποιονδήποτε. Ο κεραυνός πέφτει μόνο όταν ο-

πάρχη θύελλα. Είναι ζήτημα ηλεκτρισμού. Έτσι κι' η ερωτική θύελλα ξεσπάει μόνο στις «ετοιμες», στις ηλεκτρισμένες ψυχές. Επίσης, το πεπρωμένο παίζει μεγάλο ρόλο. Χρειάζονται πολλές συμπτώσεις για να συναντηθούν δυο πρόσωπα, παρ' όλα τα εμπόδια και τις δυσκολίες. Υπάρχει ένα είδος ουσιωδώς από μέρους της ζωής, των γεγονότων, των περιστάσεων για να παρασυρθούν δυο πρόσωπα στη ζώνη της θύελλης και να... κεραυνόβολοι από τον έρωτα.

«Πρέπει να υπογραμμισθεί ακόμη ότι στον κεραυνόβολο έρωτα, η ζωηρή, η συγκλονιστική συγκίνηση δεν είναι ποτέ μονόπλευρη. Είναι πάντα αμοιβαία. Μονόπλευρος κεραυνόβολος έρως δεν υπάρχει! Πώς τώρα γεννιέται και για ποιο λόγο, αυτό είναι μεγάλο μυστήριο... Το περίεργο μάλιστα είναι ότι στον κεραυνόβολο έρωτα δεν παίζει κανένα ιδιαίτερο ρόλο η ομορφιά. Μεγαλύτερη σημασία έχει η ματιά και η φωνή. Καμιά φορά, η φωνή έχει πιο μεγάλη δύναμη από τα μάτια. Όσο για τη βέλση και τη λογική, αυτά πια τ' αγνοεί τελείως ο κεραυνόβολος έρως!...»

Ο μυθιστοριογράφος Μάξ Φόρστερ, που ασχολήθηκε στα έργα του με τα μεγαλύτερα προβλήματα της ερωτικής ψυχολογίας, βρίσκει ότι όχι μόνο ο κεραυνόβολος έρως, αλλά και αυτός ακόμη ο έρως είναι σήμερα ένα πολύ σπάνιο αισθήμα:

«Κυτάξετε, λέγει, πόσο μικρή θέσι έχει ο αληθινός έρως στη ζωή του χαρικού και του ανθρώπου του λαού. Άλλά και σ' άλλες κοινωνικές τάξεις πόσοι είναι εκείνοι που έρουν ν' αγαπούν, που είναι γεννημένοι για «ιδανικοί έρωτα»; Κατά τη γνώμη μου, ο έρως τις περισσότερες φορές είναι πλαστός, ψεύτικος!...»

«Εξ άλλου, τον κεραυνόβολο έρωτα, όπως παρουσιάζεται στο «Ρωμαιοί και την Ίουλιέτα», τον ολοκληρωτικό έρωτα που καταλύει μια δολοκλήρη ύπαρξη στο αντίκρουσμα ενός άλλου προσώπου, δεν τον συναντάς ποτέ μου. Είναι κάτι πολύ σπάνιο.

«Τι είναι τώρα αυτός ο τόσο σπάνιος κεραυνόβολος έρως; Ένας ερωτικός πυρετός 40 βαθμών! Μια αισθηματική κρίση που ξεσπάει ακράτητα στη θέα ενός προσώπου, που μόνο αυτό έχει την μυστηριώδη δύναμη να μας γιαιτρέψει. Η εξήγησις αυτή σ'ας ικανοποιεί; Δεν ξέρω! Πάντως, μη μου ζητάτε να λύσω ένα από τα μεγαλύτερα αινίγματα της ζωής!...»

Τέλος, ο πασίγνωστος καθηγητής της ψυχολογίας Χένρυ Νόρτμαν υποστηρίζει ότι ένα μεγάλο μέρος του έρωτος είναι απλώς... υπόθεση και φαντασία!

«Εξυπνοί και βλάκες, όλοι οι άνθρωποι... εξηγεί... σχηματίζουν μέσα μας, εκ των προτέρων, την εικόνα εκείνης που θα μας βοηθήσει στον αγώνα της ζωής. Όταν λοιπόν συναντήσουμε αυτό το πρόσωπο, πέφτουμε θύματα μιας αυταπάτης. Πιστεύουμε ότι μόνο αυτή η γυναίκα και καμιά άλλη, είναι η ιδανική συντροφός μας. Ο έρως είναι μια έμμονος ιδέα! Και όμως, άλλες γυναίκες θα μπορούσαν να παίξουν θαυμάσια τον ίδιο ρόλο κι' ακόμη καλύτερα!

«Όσο για τον κεραυνόβολο έρωτα, έχω να δώσω αυτή την εξήγησι: Πιστεύουμε άμεσως, από την πρώτη στιγμή, ότι το πρόσωπο που βρίσκεται μπροστά μας και που το βλέπουμε για πρώτη φορά, είναι εκείνο που φανταζόμαστε ότι θα μας έκανε ευτυχισμένους. Με άλλα λόγια, ο κεραυνόβολος έρως μάς δημιουργεί και μια άλλη αυταπάτη: την ευτυχία!...»

Μα τί σημασία έχουν οι αυταπάτες; Ο καθηγητής Νόρτμαν έχει άδικο. «Ότι κι' αν είναι ο έρως, υπόθεση, φαντασία, αυταπάτη, είναι κατά βάθος αυτή ή ίδια ή ζωή!

ΤΟΜ ΓΚΑΡΣΕΡ

Η σκόνη και τα μικρόβια

Ένας Άγγλος γιατρός, ο δόκτωρ Παίητζ, έκανε πρό ημερών μια ενδιαφέρουσα ανακοίνωση στην Ιατρική Ακαδημία του Λονδίνου για τη διαφορά που υπάρχει άμεσα στην ζωή και την υγρή σκόνη, σχετικά με τη μετάδοσι των μικροβίων. Κατά τον Άγγλο επικριτή της υγρής σκόνης είναι άπειρος ο αριθμός των νεγρών που πεθαίνουν από την στεγνή. Κι' αυτό που εστιώνεται στο γεγονός ότι η ξερή σκόνη, ανανεωσιακά καθαρίζει στα τοιχώματα των δρόμων τους πνεύμονες. Ο δόκτωρ Παίητζ μάς βεβαιώνει ότι η υγρή σκόνη είναι μια από τις κυριότερες αιτίες της μεταδόσεως των μικροβίων.

Γυαλικά από διαφανές χαρτί

Σε μια βιομηχανική έκθεση στο Σικάγο, όπου «γυαλικά» από ένα διαφανές χαρτί έ-χονταν για δείγμα, προέκυψε για μια καινούρια εφεύρεση που οφείλεται στην καθηγητή Γουίλλιαμ και που θα εφαρμοσθή γρήγορα σε μεγάλα κλίμακα. Τα γυαλικά από διαφανές χαρτί έχουν ωραιότερη εμφάνιση, δεν είναι διόλου εύθραυστα και έχουν το μεγάλο πλεονέκτημα να είναι πάμφθηνα!

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Άθλοι και ήρωισμοί

Μια από τις εκπλήξεις του σημερινού πολέμου — και όχι από τις μικρότερες — ήταν η αναμφισβήτητη η συμμετοχή σε μεγάλη κλίμακα των γυναικών σ' αυτόν.

Πραγματικά, είναι αναρίθμητες οι γυναίκες της Άγγλιας και της Αμερικής, που, με τον απαραίτητο ήρωισμό και την αυτοθυσία τους, έγραψαν κατά τα πέντε τελευταία χρόνια αθάνατες σελίδες μεγαλείου και δόξης στην ιστορία της πατρίδας και του φύλου των. Το ίδιο σημαντική υπήρξε επίσης και η συμβολή των γυναικών της Ρωσίας.

Οι Ρώσσοι αναφέρουν με υπερηφάνεια την περίφημη «Τόνια» που, έπειτα από τη γερμανική εισβολή, καθάρωσε να ελσχωρήσει μέσα στους στρατώνες ενός συντάγματος, όπου έτοποθέτησε μεθοδικά και σύμφωνα με προκαθορισμένο σχέδιο έκρηκτικά μηχανήματα μέσα στους κοιτώνες των στρατιωτών. Τη νύχτα, ολόκληρο το κτίριο όπου είχαν εγκαταστασθή οι Γερμανοί τιναχθήκε στον αέρα και δύο χιλιάδες άνδρες ταφικαν κάτω από τα ερείπια.

Μια άλλη φορά, η Τόνια καθάρωσε να δηλητηριάσει ένα από τα φαγητά που έπρόκειτο να σερβιρισθούν σ' ένα επίσημο γεύμα, Γερμανών αξιωματικών, που δινόταν κατά την επέτειο των γενεθλίων του Χίτλερ. Έξητα από τους συνταγματάρχες βρήκαν τον θάνατο στην περίπτωση αυτή.

Μια άλλη ήρωίδα ήταν η Κοσμοντεμιανσκάγια, που αναδείχθηκε σε έναν από τους ικανότερους αρχηγούς παρτίζανων κατά την περίοδο της εισβολής των Γερμανών. Ατρόμητη μπροστά στον κίνδυνο, αναλαμβάνει τις πιο δύσκολες αποστολές και καθάρωσε να τις φέρνει εις πέρας. Τον Ιανουάριο του 1942, όμως, έπεσε στα χέρια των Γερμανών, που την υπέβαλαν σε φρικώδη βασανιστήρια για να την αναγκάσουν να μιλήσει. Παρ' όλα αυτά, η Κοσμοντεμιανσκάγια παρέμεινε ακλόνητη ως το τέλος και, τη στιγμή που έπρόκειτο να την εκτελέσουν, γύρισε και είπε στο πλήθος των χωρικών που είχαν συγκεντρωθή για να παρακολουθήσουν τη θάδεσή της:

— Είπε ευτυχία να πεθάνει κανείς για την πατρίδα του. Συνέχιστε τον αγώνα και η νίκη θα είναι τελικά δική μας...

Έξ άλλου, οι ξένοι παρατηρηταί εξυμνούν με ζήλωση χρώματα τη σκεπτική δεινότητά των Ρωσίδων στρατιωτών.

Μια από αυτές, η Μίνα Όνιλόβα ξεκαθάρισε μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα 500 Γερμανούς μπροστά στη Σεβαστούπολη με το πολυβόλο της και έματάωσε μια έχθρηκή επίθεση εναντίον των ρωσικών οχυρώσεων.

Άλλη διάσημη σκεπτεύτρια είναι η Μαρία Μπαλντα, που η δράσις της στο Στάλινγκραντ έχει αφήσει εποχή. Ακόμη ανώτερη από τις προηγούμενες θεωρείται η Λιουντίλα Παβλίτσενκο, που ο βολής της σπάνια άστοχοχόν. Κατά την απόκρουσι μιας έχθρης επίθεσης, σκότωσε με το όπλο της περισσότερους από 300 Γερμανούς, χωρίς να ατοχήση σε κανένα.

Μεταξύ των Ρωσίδων ήρωιδων κατέχει ξεχωριστή θέση και η Μαρίνα Ρασκόβα, που είχε καταρρίψει κατά το 1938 το παγκόσμιο γυναικείο ρεκόρ των 6.000 χιλιομέτρων σε ευθεία γραμμή. Όταν κηρύχθηκε ο πόλεμος, ανέλαβε υπηρεσία στη σοβιετική αεροπορία και διακρίθηκε πολύ γρήγορα ως άρχηγος ενός καταδωκτικού σμήνους, που έλαβε μέρος στις επιχειρήσεις του Στάλινγκραντ και της Μόσχας.

Η Ρασκόβα σκοτώθηκε τελευταία σε μια έπική έχθρηκή αεροπορία.

Σημαντικές υπήρξαν επίσης οι υπηρεσίες που προσέφεραν οι γυναίκες στα μετόπισθεν. Περισσότερες από 4.000 Ρωσίδες υπηρετούν σήμερα ως οδηγοί ατμομηχανών και ο αριθμός εκείνων που εργάζονται σε υπηρεσίες μεταφορών ξεπερνάει τις 40.000. Έξ άλλου, 3.500 γυναίκες υπηρετούν στο ναυτικό των ποταμών που η συμβολή τους υπήρξε τεραστίως στον τελευταίο πόλεμο. Μεγάλος είναι επίσης ο αριθμός των γυναικών που εργάζονται στη βιομηχανία, κι' άλλες συναφείς υπηρεσίες. Δεκαπέντε χιλιάδες γυναίκες είναι πρόδρομοι ή αντιπρόδρομοι των επαρχιακών κολλόχ.

Τεραστία είναι επίσης η αναλογία των γυναικών στα ελεύθερα επαγγέλματα. Η αναλογία αυτή ξεπερνάει τα 60%. Στη Ρωσία υπάρχουν αυτή τη στιγμή 72.600 γυναίκες ιατροί, ενώ άλλες 33.000 ασχολούνται με διάφορα εργαστήρια επιστημονικών ερευνών. Έξ άλλου, ο αριθμός των γυναικών που φοιτούν στα διάφορα σοβιετικά πανεπιστήμια υπολογίζεται σε 385.000.

Όπως βλέπετε, η γυναίκα δεν όστερεί καθόλου από τον άνδρα στη Ρωσία όπως άλλοις και στα άλλα κράτη της Δύσεως και της Αμερικής.

(Απ' τη γαλλική εφημερίδα «Μαρσεγιέζ»)

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ

Ο μικρός έφυγε σαν άστρατη. Και δεν άργησε να γυρίσει. Ο Καρτιέ τον πλησίασε ανήσυχος.

— Λοιπόν, μικρέ μου; — Το σπίτι, κύριε, είν' έρημο. — Ο Ζάν ένοιωσε την καρδιά του να σφίγγεται.

— Τό λέει, Σπουργίτη; — Την αλήθεια, κύριε Ζάν. — Χτύπησε; — Έχάλασε τον κόσμο. Μα δεν βγήκε κανείς να μου άνοιξη. Το σπίτι φαίνεται άκατοίκητο.

— Δεν είνε δυνατόν. — Κι' όμως έτσι είνε, όπως σ'ας λέω.

— Μήπως είχε βγή έξω ή ύπηρξεν για καμιά δουλειά της; — Το σκέφτηκα και ρώτησα μια γειτόνισσα άντικρυ.

— Και τί σοί είπε; — Ότι πρό δυο ωρών πήγε ένας κύριος σπίτι, χτύπησε, ανέθηκε επάνω και σε λίγο κατέβηκε μαζί με την ύπηρξεν κι' έφυγαν.

Ο Καρτιέ έσφιξε τις γροθιές του. — Ευχαριστώ, Σπουργίτη, είπε στο μικρό. Όταν σε ξαναχρειαστώ θα έρθω να σε χιτήσω.

Του έδωσε ένα καλό φιλοδώρημα και τον άφησε να φύγει. Γύρισε κατόπι στο Ζάκ.

— Μαντεύεις τι συνέβη; του είπε. — Επίασαν την ύπηρξεν. — Ακριβώς. Ζήτησαν φαίνεται τη βεβαίωση της Μαρσελίν, δεν την βρήκαν και λυσσασμένοι από το θυμό τους συνέλαβαν την ύπηρξεν.

— Έτσι νομίζω κι' εγώ. Και τώρα τι γίνεται; — Πρέπει να πάμε να συναντήσουμε το Ντελί. Άποψε πρέπει να έχουμε την πρώτη μας επίτυχία.

— Είπε χωρίς άκωκα. — Ναι, αλλά το μέγαρο των Άπομάχων είνε αρκετά μακριά. Θα τραβήξουμε για κεί σιγά-σιγά κι' έτσι θα φτάσουμε στην ώρα μας.

— Έφτασαν στο μέγαρο των Άπομάχων λίγο πριν της ώρας του ραντεβού τους.

Ο άστυνομικός ήταν εκεί. — Έδωκε λίγη πιο κωρίς, τους είπε, γιατί τελειώσα γρήγορα. — Τι νέα φέρνεις, Ντελί; — Ευχάριστα. Βρήκα την Ξανθή Αφροδίτη.

Ο Καρτιέ τοσφίξε το χέρι. — Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. — Αλήθεια, φίλε μου; ρώτησε με συγκίνηση.

— Πού πήγαίνεις; — Για λίγο βενζίνα στον μπανά-λν άντικρυ.

— Τελειώσε λοιπόν τη δουλειά σου κι' έλα να μάς βοηθίς εκεί στη γωνία. Και... τοιμουδιά.

— Έγινε σ'αυτά. Έχω γερό χαλινόρ στη γλώσσα μου. Δεν πέρασαν ούτε πέντε λεπτά κι' ο Σπαργίτης έρπασε τρεχάτος.

— Ήταν ένα παιδί δώδεκα-δεκα-τριών ετών, μ' αχτένιστα ξανθά μαλλιά, βαθύαλωνα μάτια που αστραβίζουν από έξυπνότητα, φτωχικά μπαλάνια ρουχαλάκια, γυμνά πόδια, ένα αληθινό σπουργιτικό του Παρισιού, ένα χαμίνι τετραπέρατο, γεμάτο τσαχινιά.

Για τον Ζάν Καρτιέ ένοιωσε άπερίοριστο σεβασμό κι' ευγνωμοσύνη.

— Μικρέ μου φίλε, του είπε ο Ζάν, άκούσε με προσεκτικά.

— Είμαι όλος ατύχια, κύριε. — Θέλεις να κουρασθής λίγο άποψε προς χάριν μου; — Αν θέλω; Και το ρωτάτε; Θάφερα και στο Σηκυάνα προς χάριν σ'αυτά τις τσέπες μου γεμάτες πέτρες!

Ο Καρτιέ του χάιδεψε τ' άτακτα σγουρά μαλλιά του. — Ευχαριστώ, Σπουργίτη. Και τώρα άκούσε τι θέλω από σένα.

Και με λίγα λόγια του εξήγησε ότι έπρεπε να πάη ως το σπίτι της Μαρσελίν, να βιή την ύπηρξεν, να την ρωτήρη αν ύπαρχη κανένα νέο και να γυρίση, χωρίς άγροπορία και χωρίς να «σέρνη» πίσω του κανένα χαφίε των Μπός.

τους. Εύτυχώς κανείς δεν τους έβλεπε ύποπτα, κανείς δεν τους παρακολούθωσε.

Έξασφα ο Ζάκ ρώτησε το σύντροφό του:

— Τι πρόκειται να κάμουμε, Ζάν; Έχεις όρισμένο σχέδιο;

— Και ναί και όχι, απάντησε ο Καρτιέ. Θα όδηγηθούμε από τα πράγματα. Άν ο άνθρωπος που μένει με την Ξανθή Αφροδίτη είνε ο Χάρτιαν, πρέπει να τον βάλουμε στο χέρι και να τον αναγκάσουμε να μάς επιτρέψη τα σχέδια που κάμψε από τον άτυχο καθηγητή που δολοφόνησε τόσο άναίδρα.

— Το πράγμα δεν είνε και τόσο εύκολο.

— Τό ξέρω, Ζάκ. Κινδυνεύουμε να χάσουμε τη ζωή μας. Μα τί ά-βία έχει η ζωή δυο ανθρώπων μπρος στη σωτηρία της πατρίδας; Άδισαφρώ για τον κίνδυνο, Ζάκ, δεν με φοβίζει ο θάνατος.

— Ούτε έμένα. Φτάνει να επιτύ-χουμε.

— Και θα επιτύχουμε. — Ένα μόνον με τρομάζει. — Τι συμβαίνει; — Άν τα σχέδια δεν βρίσκονται πια στο Παρίσι; Άν έφυγαν για τη Γερμανία;

— Θα ήταν τρομερό, Ζάκ. Μια τέτοια εφεύρεσις σαν τις άκτινες της σιωπής και το θάνατο στα χέρια των Βαρβάρων Γερμανών θα τους καθιστούσε πανόχληρους. Θ' άχρηστουσαν σχεδόν τη αεροπορία των συμμάχων, θα σκορπούσαν παντού το θάνατο, θα κυριαρχούσαν εύκολα πάνω στο κόσμο.

— Είπε πραγματικά τρομερό! — Μα μην λιποψύχες. Θα τους προλάβουμε. Μια τέτοια εφεύρεσις από τα σχέδια ως την έκταλεί της απαιτεί καιρό άρκετο. Και στο διαστημά αυτό δεν θα μείνουμε με στασιμμένα τα χέρια.

— Έφτασαν στην Άψίδα του Θρι-άμβου.

— Είπε, έλεγε σε λίγο γυ-ρίζοντας. «Ήρθε ή ίδια στο τηλε-φώνο. Άρχισα τις τρυφερότητες. Την έπιασαν τα νεύρα της και μ' έδωσε λυσσασμένη από θυμό, με ύψος μεγάλης κυρίας που την πρόσβαλαν.

Ο Καρτιέ χαμογέλασε. — Τα πράγματα πηγαινούν κα-λά, είπε.

— Τι θα κάμουμε τώρα; ρώτησε ο Ζάκ.

— Θα περιμένουμε να έρθη ο φίλος της. Και τότε...

— Θα μ'αυτείο στο σπίτι και θα κάμουμε το καθήκον μας. Το πράγμα, όπως βλέπεις είνε πολύ άπλο.

Θα πάσουμε το λιοντάρι στη φω-λιά του. Δεν ύπαρχη κίνδυνος να έπ'αυτείο κανείς. Άπ' έξω απ' το σπίτι άλλωστε θα βρίσκεται ο Ντελί. Πώς βρίσκει το σχέδιο μου;

— Άπλό, δηλαδή τέλειο. Άλλά πώς θα μ'αυτείο στο σπίτι;

— Αυτό είναι το εύκολότερο, διά-θολο. Ξέρουμε ν' άνοίγουμε μια πόρτα με τη μεγαλύτερη ευκολία.

Έξ άλλου εδώ βρίσκεται και ο Ντελί που είνε δάσκαλος σ' αυτή τη δουλειά.

— Έπαιναν να μιλούν. Στριμωγμένοι στο σκοτάδι είχαν τα μάτια τους κορφαμένα στο βά-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ξαναγύρισαν κατόπι κοντά στον άστυνομικό.

— Τι σκοπεύετε να κάμετε; ρώ-τησε ο Ντελί.

— Πρέπει να μ'αυτείο στο σπίτι, είπε ο Ζάν.

— Το πράγμα δεν είνε και τόσο εύκολο.

— Τό ξέρω. Μα θα δοκιμάσουμε. Είσαι ελεύθερος άπόψε, Ντελί;

— Ναι, εντελώς ελεύθερος και γι' αυτό σ'ας πρότεινα να μείνω μαζί σ'αυτά.

— Σύμφωνοι. Άπομακρύνσου και κάνε τον άδιόφορο. Κόψε βόλτες επάνω κάτω κι' όταν νομίσες πως είνε ανάγκη να έπ'αυτείο, κάμε το χωρίς να διατάξεις. Και οι τρεις μαζί θα δώσουμε ύποψιες.

— Αυτό είνε αλήθεια.

Ο άστυνομικός άπομακρύνθηκε σιγά-σιγά, με τα χέρια πίσω και ύποψ αδιόφορο.

Οι δυο σύντροφοι έμειναν μόνοι.

— Ζάκ, είπε ο Καρτιέ, πρέπει να βεβαιώθω αν ή διαβολογυναικά που ζήτημας βρίσκεται σπίτι της.

— Άν χτύπησε και ρωτήσουμε θα μάς άπομακρύνουν. Το καλύτερο μέσον στην περίπτωση αυτή είνε το τηλεφώνο. Πεταξώ κάπου άντικρυ, κούταξε στον κατάλογο και τηλε-φώνησε. Προσποήσουν ότι είσαι κά-ποιος παλιός φίλος της Φρόνης σ'αυ-τής.

Ο Ζάκ έφυγε άμέσως.

Είπε επάνω, έλεγε σε λίγο γυ-ρίζοντας. «Ήρθε ή ίδια στο τηλε-φώνο. Άρχισα τις τρυφερότητες. Την έπιασαν τα νεύρα της και μ' έδωσε λυσσασμένη από θυμό, με ύψος μεγάλης κυρίας που την πρόσβαλαν.

Ο Καρτιέ χαμογέλασε. — Τα πράγματα πηγαινούν κα-λά, είπε.

— Τι θα κάμουμε τώρα; ρώτησε ο Ζάκ.

— Θα περιμένουμε να έρθη ο φίλος της. Και τότε...

— Θα μ'αυτείο στο σπίτι και θα κάμουμε το καθήκον μας. Το πράγμα, όπως βλέπεις είνε πολύ άπλο.

Θα πάσουμε το λιοντάρι στη φω-λιά του. Δεν ύπαρχη κίνδυνος να έπ'αυτείο κανείς. Άπ' έξω απ' το σπίτι άλλωστε θα βρίσκεται ο Ντελί. Πώς βρίσκει το σχέδιο μου;

— Άπλό, δηλαδή τέλειο. Άλλά πώς θα μ'αυτείο στο σπίτι;

— Αυτό είναι το εύκολότερο, διά-θολο. Ξέρουμε ν' άνοίγουμε μια πόρτα με τη μεγαλύτερη ευκολία.

Έξ άλλου εδώ βρίσκεται και ο Ντελί που είνε δάσκαλος σ' αυτή τη δουλειά.

— Έπαιναν να μιλούν. Στριμωγμένοι στο σκοτάδι είχαν τα μάτια τους κορφαμένα στο βά-

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

</

θες της λεωφόρου και στην είσοδο του μεγάρου.

Ο αστυνομικός είχε καθίσει αντίκρου τους σ' ένα παγκάκι.

Μισή ώρα πέρασε.

Εξάφνα η τζαμπορτα του μπαλκονιού του μεγάρου άνοιξε.

Μια γυναίκα βγήκε στο μπαλκόνι.

Η σιλουέτα της διακρινόταν καθαρά καθώς έστεκε μπρος στο φωτισμένο ανοίγμα της πόρτας.

Φαινόταν νέα. Είχε ψηλή και λυγρή κορμίστα.

Ακούμπησε στο μπαλκόνι, άναψε ένα τσιγάρο κι άρχισε να κενάει.

Πνίχτη κυττάζοντας προς το βάθος της λεωφόρου.

Αυτή είναι! ψιθύρισε ο Καρτιάς.

— Η Ξανθή Άφροδίτη; ρώτησε ο Ζάκ.

— Μάλιστα. Αυτή η Σειρήνα, η διαβολογυναίκα. Τη γνωρίζω πολύ καλά.

— Φαίνεται νευρική κι' ανήσυχη...

— Έκτος αν κάνω λάθος.

— Δεν κάνεις καθόλου λάθος. Φαίνεται πως κάποιον περιμένει.

Δες πως καταγράφει το δρόμο με το βλέμμα της.

— Περιμένει κανένα της φίλο ίσως.

— Το φίλο της ασφαλώς. Τόσο το καλλίτερο λοιπόν. Θα τους πιάσουμε και τους δύο στη φάκα.

Ο αστυνομικός είχε δη' επίσης τη νέα γυναίκα υπό μπαλκόνι, είχε σηκωθεί από το μέρος που καθόταν και είχε τρυπώσει στο σκοτάδι.

Πέρασε μισή ώρα ακόμα.

Η γυναίκα εξακολουθούσε να μένει στο μπαλκόνι, ανάσπώντας το ένα τοιγάρο πάνω στο άλλο.

Εξάφνα ένα κλάξον αυτοκινήτου αντίχρησε στο βάθος της λεωφόρου. Μια κόουρα φάνηκε. Πλαίσιασε γρήγορα - γρήγορα και στάθηκε μπρος στην πόρτα του μεγάρου.

Η γυναίκα πούστηκε στο μπαλκόνι πέταξε το τοιγάρο της στο δρόμο κι' έμπηξε μέσα.

Ο σωφέρ κατέβηκε από το αυτοκίνητο κι' άνοιξε την πόρτα.

— Ένας κύριος με πολιτικά βγήκε από μέσα.

— Ο Καρτιάς έσφιξε το χέρι του Ζάκ.

— Κύτταξε... του ψιθύρισε.

Και σ' λίγο πρόσθεσε με φανερή συγκίνηση:

— Έπι τέλους, Ζάκ... Αυτός είναι!

— Ναι, αυτός ο φονιάς, ο δήμιος. Έπι τέλους... Η τύχη μάς άνοιξε!

Ο επιβάτης του αυτοκινήτου έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του. Δεν είδε κανένα, δεν υποψιάστηκε την παρουσία των δύο συντρόφων και του αστυνομικού που είχε κρυφτεί επίσης πίσω απ' τον κορμό ενός δένδρου.

Η έρμητα που έπικρατούσε γύρω των καθήσχεσε. Είπε κάτι στο σωφέρ, πλησίασε στην πόρτα, του μεγάρου, την άνοιξε και μπήκε μέσα.

Ο Καρτιάς άγωνιόσε.

— Εσφίγγε νευρικά το χέρι του Ζάκ.

Μια βλαστήμια του ξέφυγε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Ζάκ.

— Το αυτοκίνητο... ο σωφέρ...

— Αν μείνει απ' έξω και περιμένει θα μάς χαλάσει όλη τη δουλειά.

Θ' αναγκασθούμε ν' αρχίσουμε από αυτόν, να τον σκοτώσουμε ίσως...

Μια έξαφνα τα φώτα του αυτοκινήτου άναψαν πάλι κι' ο σωφέρ έβγαλε έμπρός.

— Φέγγει, είπε σιγανά ο Ζάκ.

— Ένας στεναγμός άνακούφισης ξέφυγε απ' τα στήθη του Καρτιά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Αισθητικών Έπιστημονικών

Εργαστήριον

Βερανζέρου 12α

Αναλαμβάνει την εξέλιξιν δλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν αποτρίχωσην, εξαφανίζεις τας ρυτίδας, ούλας, έγκληματα, στίγματα (παγάδες), στίγματα εϋλογίας και θεραπεύεις την τριχόπτωσην.

Αναχώρησις γιά τὸ μέτωπο

Πολεμικά διηγήματα

Με την πλάτη στηριγμένη στον τοίχο η Μαντελέν κύτταζε το δρόμο απ' τ' ανοιχτό παράθυρο. Ένα πλήθος ανθρώπων κυκλοφορούσε, κάτω στα πεζοδρόμια, ζωηρό και ανήσυχο. Οι ατέλειωτες σειρές των τροχοφόρων που περνούσαν, έκαναν ακόμη πιο έντονη την κίνησι αυτή. Από απέναντι μια νέα γυναίκα, κρατώντας στην αγκαλιά της ένα μικρό παρακολουθούσε με το βλέμμα της την σιλουέτα ενός ανθρώπου που χανόταν στη στροφή του δρόμου.

Η Μαντελέν δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβει τι συνέβαινε. Απ' την ημέρα που η πατρίδα της είχε καλέσει υπό τα όπλα όλους τους άνδρες, χιλιάδες τέτοια τρυφερά βλέμματα θολωμένα από το δάκρυ του χωρισμού συνάδευαν έκείνους, που έφευγαν. Ήταν πιά ένα συνηθισμένο θέαμα η θλίψις του χωρισμού και η ελπίδα της επιστροφής που έκαναν κάθε καρδιά έρωταυμένης γυναίκας να τρέμει.

Η γειτονίσσα της Μαντελέν την πρόσεξε και της έστειλε ένα χαμόγελο. Ήταν ένα χαμόγελο θλιμμένο, μένης ψυχής που έχει την ελπίδα πως εκείνοι που φεύγουν θα ξαναγυρίσουν μια μέρα για να ξαναβρουν τη ζεστασιά της οικγενειακής έστιας.

Στενοχωρημένη η Μαντελέν αποτραβήχτηκε μέσα στο δωμάτιό της. Η καρδιά της ξεχειλίστηκε από πόνο και της έφερνε στη χέλιη της ένα στεναγμό. Μέσα στη δική της καρδιά κυριαρχούσε το σκοτάδι μιας φοβερής απογοητεύσεως, ενός τρομερού πόνου που έσθονε κάθε χαμόγελο και κάθε ελπίδα πως κάποτε θα ξαναέβρισκε τη χαρά.

Εκείνη τη στιγμή άκουσθηκε απ' το διπλανό δωμάτιο μια παιδική φωνούλα:

— Μαμά!

Σκούπισε άμέσως τὰ δάκρυα της κι' έτρεξε πάνω απ' το μικρό λευκό κρεβάτι. Ο μικρός Κλώντ της έκλεινε απαρηγόρητα. Έ κλαιγε γιατί η μητέρα του τον είχε λησμονήσει.

— Ησύχασε, μικρούλη μου! στέναζε με τρυφερότητα η μητέρα

του. Έτοιμη να κλάψη κι' αυτή.

Τὸν πήρε στα γόνατά της, τὸν χάιδεψε, ἀκούμπησε το προσώπκι του στο πλάι του, χάιδεψε τις δακρυβόλες μπουκλίες τὸν μαλακίων του κι' έκλεισε τὰ μάτια...

Σκεφτόταν τὸν Ζάν, τὸν ἄνδρα της. Κι' έκείνος θὰ ξεκινούσε γιά τὸ μέτωπο ἀπὸ κάποιο μέρος τῆς Γαλλίας, ἴσως νὰ εἶχε φύγει κιόλας, ἀφοῦ προηγουμένως ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του μιὰ ἄλλη γυναίκα, παίρνοντας μαζί του τὸ τελευταῖο της φίλι καὶ τὸ χαμόγελό της. Ναί, θὰ εἶχε φύγει καὶ ὁ ἀγαπημένος της Ζάν πού τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει μὲ τὴν σκληρότητα. Κι' ὠστόσο ἐδῶ καὶ τρία χρόνια τοὺς εἶχε συνδέει ἕνας γάμος ἀπὸ ἔρωτα. Πέρασαν μαζί δύο χρόνια ἀλησμόνητης εὐτυχίας κι' ἐξάφνα ὁ Ζάν ἔχασε ὅλη τὴν τὴν εὐδαιμονία. Φαινόταν σκεπτικὸς καὶ κοροσμένος. Τὸ βλέμμα του, ὅταν τὴν κυττάβει, δὲν εἶχε πιά τὴν ἴδια τρυφερότητα. Μέρα μὲ τὴν ἡμέρα γινόταν πὺ ψυχρὸ, πὺ ἀδιάφορο. Σχενοῦσε ἀκόμη νὰ τὴν πάρη στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τῆς πῇ λόγια τρυφερά πὺν ποδοῖς ἡ Μαντελέν. Μιὰ μεγάλη καὶ φοβερὴ ἀλλαγὴ εἶχε γίνει στὸ σκέψι του καὶ στὴν καρδιά του.

Κι' ἕνα πρωί, ἀμύλητος, χωρίς νὰ τοῦ μῆνε νὰ δώσει καμιά ἐξήγηση, ἔτοιμασε τὴς βαλίτσες του κι' ἔφυγε. Ἡ Μαντελέν τὸν εἶδε νὰ προχωρῇ καὶ νὰ χανέται στὴν στροφή τοῦ δρόμου χωρίς νὰ γυρίσῃ νὰ ρίξῃ ἕνα τελευταῖο βλέμμα σ' αὐτὴν καὶ στὸ σπιτάκι ἐκεῖνῳ ὅπου εἶχε ζήσει δύο χρόνια εὐτυχίας.

Εἶχε πιστέψῃ σ' ἕναν ἄλλον ἔρωτα. Μιὰ ἄλλη γυναίκα τοῦ εἶχε ἀναστατώσει τὴν καρδιά καὶ εἶχε πάρει τὸ σκέψι του. Κι' ἐκείνος πίστεψε πὺς κοντὰ της θὰ γινόριζε μιὰ νέα πραγματικὴ εὐτυχία. Ἡ Μαντελέν ὠστόσο εἶχε πάντοτε τὴν ἐντύπωσι πὺς ὁ Ζάν θὰ ξαναγυρίσει μιὰ μέρα. Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἔχασῃ γιά πάντα τὴν γυναίκα του, πὺ ἤξερε καλὰ πόσο τὸν ἀγαπούσε καὶ τὸ παιδί του. Κάποτε θὰ συνερχόταν, θὰ καταλάβαινε τὸ σφάλμα του, θὰ καταλάβαινε πὺ βρισκόταν πραγματικὰ ἡ εὐτυχία.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὰ διάφορα εἶδη τῶν ζῶων

Ἐλάχιστοι εἶνε οἱ ζωολόγοι πὺ ξέρουν ὅλες τὴς διαίρεσεις καὶ τὴς υποδιαίρεσεις τῶν διαφόρων εἰδῶν τῶν ζῶων, μὰς ἀποκαλύπτει ὁ Ἀμερικανὸς στατιστικὸς Λάρκερ, πὺ εἶχε τὴν ὑπομονὴ νὰ κατατρίψῃ ἕνα πλήρη κατάλογο, πὺ περιλαμβάνει 450.000 εἶδη.

Κατὰ τὸν Λάρκερ ὑπάρχουν 320.000 εἶδη ἐντόμων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα 120.000 εἶνε σκαράβιοι, 100.000 εἶνε πεταλούδες καὶ 10.000 εἶνε εἰδη μυιῶν. Ἐπίσης ὑπάρχουν 12.000 εἶδη φιδῶν, 15.000 εἶδη πουλιῶν, 17.000 εἶδη ὀστρακοειδῶν, 3.700 εἶδη θηλαστικῶν, 2.300 εἶδη ἀραχνοειδῶν, 2.800 εἶδη ἑρπετῶν, 1.800 εἶδη ἀμφιβίων καὶ 4.000 εἶδη μικροσπονδυλισμῶν τῆς ἑπρας καὶ τῆς θαλάσσης. Ὁ καλύτερος ζωολόγος σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ περισσότερα ἀπὸ 4.000 ζῶα διαφόρων εἰδῶν.

Ὁ ὕπνος τῶν διαφόρων λαῶν

Ὁ Ἀγγλὸς δόκτωρ Ρόουλαντ μελέτησε ἀρκετὰ χρόνια μὲ ποῖο τρόπο κοιμῶνται οἱ διάφοροι λαοί. Ὑποστηρίζει λοιπὸν τὴς Δύσεως. Καλύτερα ἀπ' ὅλους κοιμῶνται οἱ Ἰνδοί. Ἐπίσης, τρόπο τοῦ ὕπνου, λέγει τὸ ἴδιον τοὺς. Ὅσο γιά τὸν ὕπνον δὲν μὰς ἀφίνει νὰ κοιμηθῶμεν ἡσυχὰ καὶ βαθεῖα. Τὸ πρέπει νὰ κοιμηται σὲ κάθε κρεβάτι μὰς. Μόνον ἕνα ὄχιματι ἀντικαθίστα ὅταν εἶνε νυκτῶς. Ὁ ἀνθρώπος κοιμηται ἀντικαθίστα τὸν ὕπνον. Μποροῦμε ὠστόσο ν' ἀντικαταστήσωμε ὅς κλπ. μὲ μιὰ μικρὴ ποσότητα ζαχαρώσεως, σταφύ...

Οἱ ἐρωτικές ἀκτίνες

Ἀπὸ διάφορα πειράματα πὺ έγιναν στὸ Ἰνστιτοῦτο φυσιολογίας τῆς Νέας Ὑόρκης ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἔρως εἶνε ζήτημα ἀκτινοβολίας τοῦ σώματος. Ὅταν μιὰ γυναίκα ἐπιβάλλει κατὰ τὸ ἐγκλημα, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι τὴν ἐκπέμπει ἀκτίνες πὺ ἐκπνέονται ἀπὸ τὸ σῶμα γενικὸ κανὼνα ὅλα τὰ σῶματα ἐκπέμπουν ἀκτίνες, πὺ ὑπάρχουν οἱς ὑπεριώδεις καὶ πὺ ἔχουν ἐντοσι ἀναλογίαν μὲ τὴς διαθέσεις τοῦ ἀτόμου. Οἱ ἐρωτικές ἀκτίνες εἶνε οἱ ἰσχυρότερες...

Μὰ οἱ μῆνες περνοῦσαν μὲ στενοχώριες καὶ δάκρυα καὶ ὁ Ζάν δὲν ἔστανόριζε. Ἐτοῖ σιγὰ-σιγὰ κάθε ἐλπίδα ἄρχισε νὰ σβῆνῃ ἀπ' τὴν καρδιά τῆς Μαντελέν.

Τι τρομερὲς ὥρες ἀγωνίας πέρασε ἀλήθεια. Παρακολουθοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ πολλὰς φορὰς καὶ τὴν νύχτα κάθε δρόμο βηματῶν στὴς σκάλες. Κάθε τόσο ἡ καρδιά της σκίρτοῦσε. Μήπως ἦταν ἐκείνος; Σιγὰ-σιγὰ ὅμως ἔμαθε ὅλα τὰ βήματα τῶν ἐνοίκων καὶ δὲν τρελλαίνονταν πιά ἀπ' τὴν ἀγωνία τῆς ἀναμονῆς. Καταλάβαινε πὺς ὅλα εἶχαν πιά τελειώσει. Ἐπρεπε νὰ ἔχασῃ τὰ χάδια καὶ τὰ φίλια τοῦ πὺν τόσο τυχεροῦ. Ἐπρεπε νὰ ἔχασῃ κάθε ἀνάμνησι. Πὰς μποροῦσε ὅμως νὰ γίνῃ αὐτὸ ἀφοῦ ὑπῆρχε ὁ Κλώντ, τὸ παιδί τῆς, τ' ὀλέαντο αὐτὸ ἀγγελιδόστει πὺ εἶχε τὸ βλέμμα του, τὸ χαμογέλο του καὶ τὴν ἴδια ἔκφρασι τοῦ προσώπου τοῦ πατέρα του.

Ὅταν ἡ Μαντελέν συνῆλθε ἀπ' ὅλες αὐτὲς τὴς σκεπτικὲς σκέψεις, ὁ μικρούλης της εἶχε ἀποκοιμηθῇ στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἐδῶ εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπλώνεται τὸ σκοτάδι. Κανένας θόρυβος δὲν ἀκούονταν πιά ἐδῶ καὶ τώρα ἡ τρομακτικὴ μοναξιά τῆς πῆζε τὴν καρδιά. Πλησίασε τὴν κόμιν καὶ ἀφῆσε ἐκεῖ τὸν μικρὸ. Ἐξάφνα ἡ καρδιά της σκίρτησε. Κάποιος ἀνέβαινε τὴς σκάλες. Θὰ ἦταν ἀσφαλὼς κάποιος γείτονας. Ἡ Μαντελέν θέλησε νὰ μὴ προσέξῃ τὰ βήματα ἐκείνου πὺ πρὸς προχωροῦσαν στὸ διάδρομο, μὰ ἕνα ῖνος συγκλόνισε τὸ κορμὶ της. Τὰ βήματα σταμάτησαν μπροστὰ στὴν πόρτα της. Καὶ τὸ χέρι τοῦ ἀνγούστου ἔστρεψε τώρα τὸ πόμολο.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε σὲ λίγο διαπλάτα καὶ μιὰ ἀνδρική σιλουέτα διαγράφηκε στὸ ἀνοιγμά της. Ἡ νέα γυναίκα δὲν πίστευε τὰ μάτια της. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὺς ἐπρόκειτο περὶ ὀρμάτου, περὶ ὁπτασίας πὺς εἶχαν δημιουργήσει τὰ κορασμένα νεῦρα της.

Μαντελέν ἀκούσθηκε νὰ τῆς λέγῃ μὲ τρυφερότητα μιὰ γνωστὴ τῆς ἀνδρική φωνή.

Ἡ νέα γυναίκα τινάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι της κατὰχλωμ, πινυμένη ἀπ' τὴ συγκίνησι τῆς καὶ μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ δάκρυα ἀπερίγραπτης χαρὰς.

Ζάν! ψιθύρισε, κι' ἔπεσε μιολιπούμενη στὴν ἀγκαλιά του.

Ναί, ἦταν ὁ Ζάν πὺ ξαναγυρίσε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του γυναίκα καὶ στὸ παιδί του. Εἶχε ἔρβει γιά νὰ τοὺς δῇ καὶ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ. Θὰ ἔφευγε γιά τὸν πόλεμο, ὅστερα ὅμως θὰ ξαναγυρίσει κοντὰ τοὺς γιά νὰ μείνῃ γιά ὅλη τὴν ζωήν τους. Ὁ θόρυβος καὶ οἱ φωνὲς ἔσπυναν τὸν μικρὸ Κλώντ πὺ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Μαμά!... Μαμά!...

Ἡ Μαντελέν πήρε τότε τὸν Ζάν ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὸν ὠδήγησε κοντὰ στὴν κόμιν τοῦ παιδιοῦ του. — Κλώντ!... Ἡρθε ὁ πατέρας σου! εἶπε στὸ μικρὸ πὺ κύτταζε τὸν ἀγνώστο σχεδὸν τρομαγμένο. Ἀκρυσμένος ὁ Ζάν πήρε τὸν Κλώντ στὰ γόνατά του καὶ γυρίσοντας πρὸς τὴ γυναίκα του, τῆς εἶπε:

— Δυστυχῶς, Μαντελέν, ἔχω μόνον μιὰ ὥρα στί διαθέσι μού. Φεύγω γιά τὸ μέτωπο.

Ἡ Μαντελέν τὸν κύτταξε ἀμύλητη, βαθεῖα συγκινημένη. Τὴν ἐπνίχῃ ἡ εὐτυχία. Ἡ καρδιά της ἔγε- ἡ εὐτυχία. Τὸ ὅτι ὁ χέλιζε ἀπὸ ἀγαλλίασι. Τὸ ὅτι ὁ Ζάν εἶχε μόνον μιὰ ὥρα καιρὸ δὲν εἶχε καμιά σημασία. Τὸ εὐχάρι- εἶχε καμιά σημασία. Τὸ εὐχάρι- εἶχε καμιά σημασία. Τὸ εὐχάρι- εἶχε καμιά σημασία.

— Τί εἶνε ὁ γάμος;

— Μιὰ νόμιμη παράλυσις.

— Τί εἶνε ὁ ἄνδρας;

— Ἐνα πλάσμα πὺ νομίζει τὸν ἑαυτὸ του κύριο, ἐνῶ εἶνε πάντοτε δούλος τῆς γυναίκας.

— Τί εἶνε ἐκεῖνο πὺ φανερώνει κυρίως τὸν πολιτισμὸ ἐνὸς ἔθνους;

— Ὁ σεβασμὸς τῶν κατοίκων τοῦ πρὸς τὴν γυναίκα.

— Πότε ἕνας ἄνδρας εἶνε πραγματικὰ ὁμορφος;

— Ὅταν ἔχη καλὴ καρδιά.

— Μὲ τί μοιάζει ὁ θυμὸς τῆς γυναίκας;

— Μὲ ἀνοξιάτικη βροχή.

— Παναγία μου, σ' εὐχαριστῶ πὺ μοὶ τὸν ἔφερες!...

ΖΑΝ ΝΟΜΙ

Εὐνομη ἱστοριοῦλα

Η ΣΩΤΗΡΙΑ

Ὁ Ζοζέφ, ὁ σωφέρ τοῦ κυρίου Λίνκ, ἄρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ στὸ σπίτι τοῦ βράδυ ἐκεῖνο. Κατὰ τὴς δέκα κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα, καὶ ἡ Ζωρζέττα, ἡ ὀπρίτρια τοῦ κυρίου Λίνκ, πὺ ἦταν καὶ γυναίκα τοῦ Ζοζέφ, ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ.

Δὲν ἦταν ὅμως ὁ Ζοζέφ της. Ήταν ἕνας ἀστυνομὸς πὺ τὴν πληροφοροῦσε, χωρίς περιστροφές, ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς βρισκόταν στὴ φυλακή. Εἶχε συναντήσει στὴν ταβέρνα τὸν μπακαλόγατο τῆς γειτονίας πὺ ἔκανε τὰ γλυκά μάλιστα τῆς Ζωρζέττας καὶ τοῦ εἶπε πὺς ἄν τὸν ξανατοκάνα νὰ σαλιανίρῃ μαζί της θὰ τοῦ τινάξε ἕνα ἔζλο πὺ θὰ τὸ θυμῶταν σ' ὅλη τὴν ζωή. Καὶ φαίνεται πὺς παρασύρθηκε ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ τοῦ ἔδωσε γιά δείγμα μιὰ γερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο. Φυσικὰ ἐπακολούθησε συμπλοκή καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ μὲν μπακαλόγατος ὠδηγήθηκε στὸ πὺν κεντὸν φαρμακείον πὺ διανυκτέρευε γιά τὰ περαιτέρω, ὁ δὲ Ζοζέφ στὸ τμήμα. Ἡ δίκη του θὰ γινόταν ὅστερα ἀπὸ μιὰ ἐβδομάδα.

Συγκρίθηκε ἡ καυμένη ἡ Ζωρζέττα, ἔκλαιε, στὸ τέλος ὅμως ἀποφάσισε νὰ προσπαθῇ μὲ κάθε τρόπο νὰ σώσῃ τὸν ἀντροῦλη της.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ γιατρός Λίνκ εἶχε καλέσει σὲ γέφυρα τὸν κ. Λεζέν καὶ μερικὸς φίλους του. Στρώνοντας τὸ τραπέζι ἡ δυστυχισμένη Ζωρζέττα συλλογιζόταν μὲ δακρυσμένα μάτια τὸν καυμένο τὸν Ζοζέφ. Καὶ τότε τῆς ἦρθε ἐξάφνα μιὰ ἐμπνευσις. Ὁ κ. Λεζέν, πὺ πάντοτε τὴν γλυκοκοιτάζε, ἦταν ὁ καλύτερος φίλος τοῦ κ. Σούρ, τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου. Θὰ τὸν παρακαλοῦσε λοιπὸν νὰ τοῦ μιλήσῃ σχετικὰ. Ἐπρεπε ὅμως νὰ τὸν καλοπιάσῃ. Γι' αὐτὸ, τὴν ὥρα πὺ τὸν σκόριε ἀκούμπησε τὸ πὺδι της στὸ δρόμο.

Ὁ κ. Λεζέν, ἀφοῦ βεβαίωθηκε πὺς δὲν τὸν ἔβλεπε κανεῖς, κατακόκκινος ἀπ' τὴν συγκίνησι, τῆς χάιδεψε τὸ πὺδι.

Ἀργὰ τὴν νύχτα τέλος, ὅταν ἡ πᾶρε ἀποφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ ἐνῶ ἡ Ζωρζέττα βοηθοῦσε τὸν κ. Λεζέν νὰ βάλῃ τὸ παλτό του, ἐκείνος τῆς ψιθύρισε:

— Ζωρζέττα, ἔχασα νὰ πῶ κάτι τοῦ κυρίου σου. Θέλω νὰ μοὺ στειλῇ τὰ δύο βιβλία πὺ τοῦ εἶχα δανείσει. Φέρε μού τὰ λοιπὸν ἐσὺ αὐριο στὴς πέντε στὸ σπίτι μου. Θὰ σὲ περιμένω.

— Μάλιστα, κύριε Λεζέν, τοῦ εἶπε ἡ Ζωρζέττα μὲ ἕνα προκλητικὸ χαμόγελο.

Τὴν ἄλλη μέρα στὴς πέντε παρὰ τέ-

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Τί εἶνε ἡ ἀμφιβολία;

— Τὸ δυνατόν πὺ διεγερτικὸ τῆς ζήλειος.

— Μὲ τί μοιάζουν οἱ φιλάρεσκες γυναίκες;

— Μὲ τὴς γάτες πὺ τοὺς ἀρέσει νὰ κοιδοῦνται ἐπάνω ἀπ' ὅλα, χωρίς ὅμως νὰ μὰς καϊδεύουν.

— Τί εἶνε ὁ γάμος;

— Μιὰ νόμιμη παράλυσις.

— Τί εἶνε ὁ ἄνδρας;

— Ἐνα πλάσμα πὺ νομίζει τὸν ἑαυτὸ του κύριο, ἐνῶ εἶνε πάντοτε δούλος τῆς γυναίκας.

— Τί εἶνε ἐκεῖνο πὺ φανερώνει κυρίως τὸν πολιτισμὸ ἐνὸς ἔθνους;

— Ὁ σεβασμὸς τῶν κατοίκων τοῦ πρὸς τὴν γυναίκα.

— Πότε ἕνας ἄνδρας εἶνε πραγματικὰ ὁμορφος;

— Ὅταν ἔχη καλὴ καρδιά.

— Μὲ τί μοιάζει ὁ θυμὸς τῆς γυναίκας;

— Μὲ ἀνοξιάτικη βροχή.

ἔατο, ἡ καλὴ μὰς Ζωρζέττα προχωροῦσε βιαστικὰ στὸν δρόμο, σφίγγοντας κάτω ἀπ' τὴν μασχάλη της τὰ δύο βιβλία τοῦ κ. Λεζέν.

— Φυσικὰ, συλλογιζόταν, ὁ γέρο- παραλυμένος αὐτὸς δὲν εἶνε ὅτε καν ὁμορφος. Μὰ τί νὰ γίνῃ;... Πρέπει νὰ σωθῇ ὁ Ζοζέφ μου.

Στὴς ἑξῆ παρὰ δέκα ἐνῶ ἡ Ζωρζέττα στὸ δωμάτιο τοῦ κ. Λεζέν διαβρώνει τὰ ἀκατάστατα μαλλιά της, τὴν πλησίασε ὁ γέρος καὶ τῆς ψιθύρισε στ' αὐτή:

— Πότε, λοιπὸν, θὰ σὲ ξαναῖδῃ, ὠραῖο μου κορίτσι; Ἀλήθεια, καλὰ πὺ τὸ θυμῆθκα. Πῆς τὸν κύριον σου νὰ σοὺ δώσῃ νὰ μοὺ φέρῃς δύο ἄλλα βιβλία, δικά του αὐτά, πὺ τοῦ εἶχε ἐκτίσει πρὸ καιροῦ... Θὰ σὲ περιμένω ἐξάπαντος τὴν Δευτέρα στὴς πέντε ἡ ὥρα.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

παρὰ μὲν τοὺς ὁλοκαύτους τοῦ παλαιοῦ τοῦ
τόσο καὶ καμάρωνε;

τάσια ή ανάγνωσις ενός έξω-
τικού ρομάντζου.

Ὁ παμπόνηρος Ἀλῆς

Ὁ ἄπληστος χωριάτης

θῇ κάποτε σέ μεγάλο κίνδυνο κι' ἐνσκή-
χωριάτης τοῦ εἶχε γλυτώσει τὴ ζωὴ

μῶν τόπο.

Κλοπή στην Τράπεζα

— Καλά, εἰπε κατόπιν. Πάμε τώρα
στο σπίτι σου.

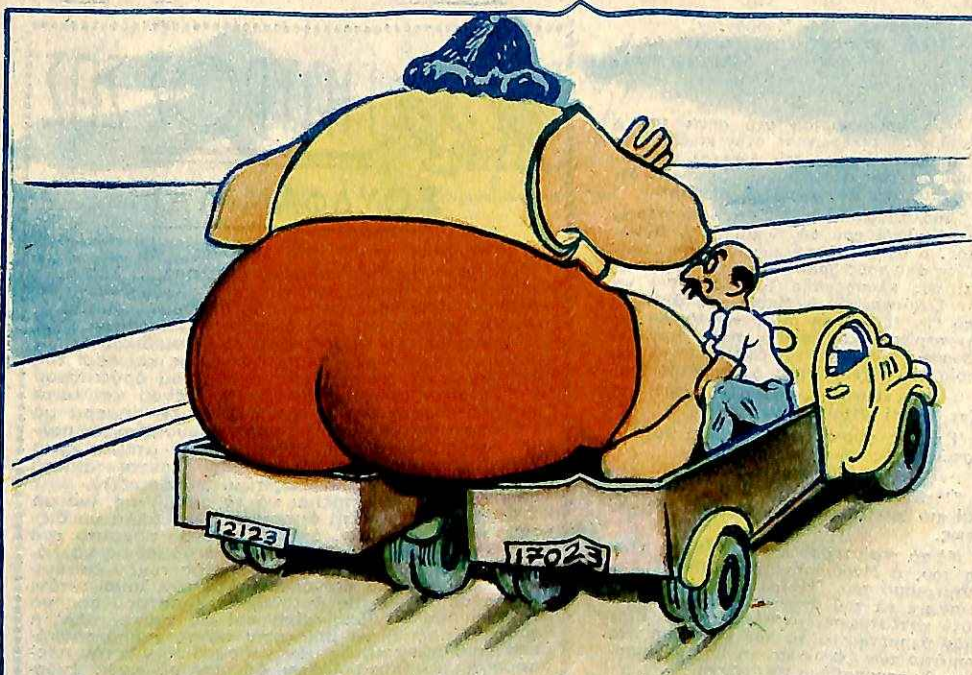
ρίσμα του Μπόμπι, ρώτησε τον συνάδελφό του δίνοντάς του το χέρι:

ΛΕΡΟΥ ΖΟΡΚΙΕΝΣΕ

• Ὁ Ἰατρος κ. Γ. Λαϊδᾶς καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι κ
• ὄλον τὸν μῆνα Ἰούλιον δὲν θὰ δέχεται ἀσθεν
• πρὸς ἐξετάσιν, καθ' ὅσον θ' ἀπουσιάζῃ ἐξ Ἀθηνῶν

.....

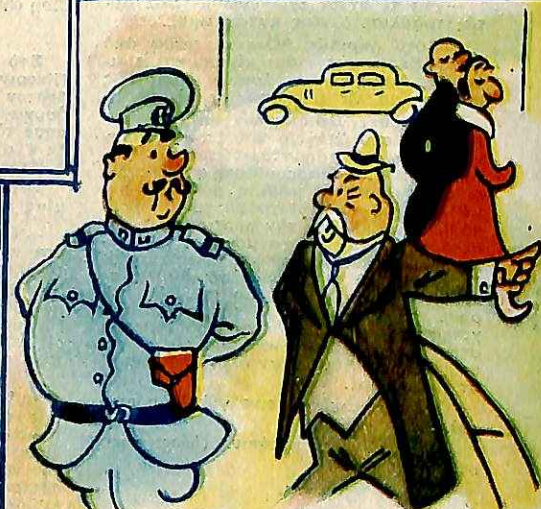

Η ΧΟΝΤΡΗ ΠΑΕΙ ΕΚΔΡΟΜΗ

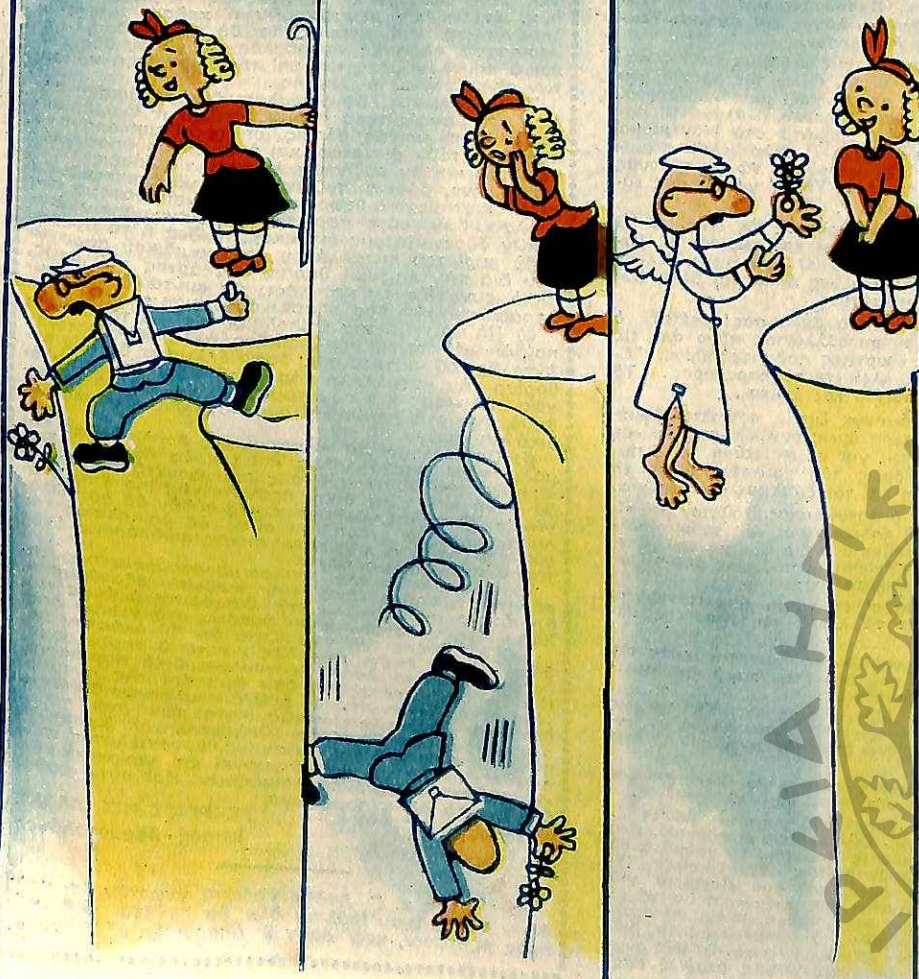
ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ — ΘΑΥΜΑΣΤΗΣ

— Καί τώρα, αγαπητέ μου φίλε, σ'ας παρακαλώ νά βγῆτε μιά στιγμή γιατί θέλω νά... ντυθῶ!

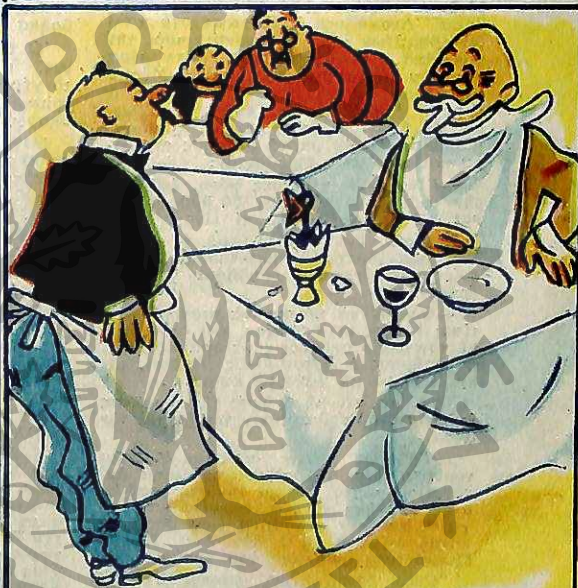

— Μοδκλεψαν τ' αὐτοκίνητο, κύριε πόλι-σμαν.

— Ναί, τοὺς εἶδα, τὰ λάστιχά σας ἦσαν δμως ξεφούσκωτα καὶ παιδεύτηκαν μιά ὥρα οἱ ἄνθρωποι ὥς που νά βάλουν μπρός!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

— Καί τὸ λέτε αὐτὸ αὐγὸ φρέσκο;
— Ὁχι, κύριε, εἶνε καττόπουλο τῆς ὥρας!...